ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ ТОВАРИСТВО
«ДОБРОДІЇ»

ПОЕТИЧНИЙ АЛЬМАНАХ

"Писаний Камінь"
Косів
2019

ББК 84(4Укр)6
Г94

Над альманахом працювали:

Любов Волощук-Толмачова – літредактор,
автор акро-віршів до підрозділів
Любомира Нарозя – дизайн
Віталій Стефурак – технічний редактор
Микола Душенко – верстка, художнє оформлення
Тетяна Шемлей, Зоя Клименко – філологи-консультанти
Галина Коризма – адміністратор
Михайло Павлюк – відповідальний за друк

©*Авторський проект: Любов Толмачова-Волощук*
Любомира Нарозя

Г 94 **Поетичний альманах** «Думок суцвіття у сузір'ї почуттів» - Косів: Писаний Камінь, 2019 – 368 с.

ISBN 978-617-7436-12-5

Поетичний альманах «Думок суцвіття у сузір'ї почуттів» пропонує на розгляд читачів «Ліричну скриньку поетичної душі» творчих людей мадридського осередку в Іспанії. Авторами різних і самобутніх поезій є творчі особистості, які (окрім своєї вимушеної заробітчанської долі) мають ще і палку любов до творчості, плекаючи наснагу своєї душі. Непідробними почуттями щирості власної думки і мовного поля звучать їхні вірші у цьому збірнику.

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-7436-12-5

©«Поетичний альманах», 2019
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2019

ДУМОК СУЦВІТТЯ У СУЗІР'Ї ПОЧУТТІВ

Довкола – світ чаруючий та любий,
Отцем Небесним створений гігант!..
Багатства всі віддав Він в руки людям…
Розкішний подарунок нам – талант.
Одружені із Музою навічно,
Думки́ у римах ві́ршами стають…
І лірики… рядками… поетично…
Їй-богу, в світлий рай встеляють путь…

ДОДАТОК ДО ТЕМИ

Час не зупиняється… «усе тече, усе змінюється»…
Незмінним залишається Вічне: Сонце і Небо, Земля і Вода, Музика і Поезія…
Сталося так, що по велінню Творця перше було́ Слово.

Слово… яким можна вбити або зцілити, принизити або воз-величити, відштовхнути чи приголубити, образити чи втішити, наюдити чи розрадити… тобто – висловити внутрішні відчуття…
Кожне слово має своє значення, свою вартість. І тільки для поета воно – безцінне. За його допомогою, бачачи те, що непомітно іншим, добираючи слова́, наче пазли, він складає з них своє неповторне творіння – вірш. Як модельєр, одягає свій «манекен» у витончене вбрання рим; мов художник, малює свої картини різноманітними відтінками словесних фарб…
Та головна місія поета – розвивати у людині почуття прекрасного, відводячи її від нескінченних матеріальних проблем, акцентуючись на духовному аспекті, – бути лікарем людської душі, для якої неважливі ні розкоші, а ні маєтки, але яка потребує чуйного слова, дружньої підтримки, людяного відношення та взаєморозуміння.

Поетами не народжуються… Щось «невидиме» спонукає стати одним з них. Раптом сходить Божа благодать і, осіненний Музою натхнення, починаєш дивитися на знайомі тобі речі ніби прозрілими очима, шукаючи серед багаття слів особливі на́зви, відповідні епітети й метафори…
І так, рядок за рядком, на чистому аркуші з'являється віршована будова з власних думок та почуттів, де кожна літера, кожен розділовий знак є наслідком твоєї особистої творчої праці. І хоч за неї не отримуєш ніякої грошової платні, проте одержуєш неабияке, непідробне, душевне задоволення, бо часткою того доброго й світлого, дарованого тобі Зверху, можеш поділитися з іншими…

Радує, що ти такий – не один, що поруч є безліч однодумців, уболіваючих за збереження природних ресурсів, за долю рідної країни, за майбутнє нащадків…

Випадково, за збігом обставин, чи з Господньої ласки, нас, співвітчизників та прихильників поезії, об'єднала Іспанія, де по волі «рока» ми опинилися на заробітках. Змучені тяжкою працею, сумуючи за рідними оселями, ми (все ж таки) не розучилися жартувати і співати, насолоджуватись природою, кохати та радіти кожній днині, посланій Небесами…

Сьогодні для нашої держави настали страшні часи – воєнний стан – це черговий іспит на віру, єдність, честь і славу слов'янської нації. Та перемога за тими, хто надіється на краще, хто мóлить Бога і Богородицю про заступництво, хто не піддається на провокації розбрату, хто попри всі труднощі, не нарікаючи на нелегке існування, зберігає миролюбний, позитивний настрій, заряджаючи ним оточуючих.

На підтвердження цієї позиції, літературно-мистецьке товариство «Добродії» (м. Мадрид, Іспанія) підготувало на читацький розсуд поетично-ліричну збірку-альманах. Це, – так звана, спроба пера, віддушина, для зранених сердець, котру Всевишній дав нам, як компенсацію за емігрантську долю. Сподіваємось, що запропоновані твори сподобаються читачам, а у авторів знайдуться і свої прихильники…

Як людям, причетним до мистецтва, які завжди знаходяться у авангарді суспільства, як небайдужим громадянам своєї Батьківщини (і просто будучи звичайними земними мешканцями) хотілось би зробити свій скромний внесок у розвиток української культури; пишаючись тим, що ми також є невеличким складником Великого Народу, який, не дивлячись на буденну прозу життя, співає осанну Божому Світові під акомпанемент Поетичної Ліри…

Поет – це не просто звичайна людина.
Це – божий співак, світлий воїн життя!

Хай літера в слові – всього горошúна,
Та в'яже з них майстер складнí почуття:
Кохання і зрада, і радість, і сльóзи,
І біль ностальгії й розлуки нудьга,
І лід – у душí, і у серці – мімози…
Усе це – поезії мить дорогá.

Прославити може й піднéсти до неба,
А може, зрікаючись, вниз опустить.
Йому дорікати у тóму не треба,
Живе в нім жагá неодмінно творúть.
У пошуках рими думкáми блукає,
Що інші не бачать, помітить поет.
Здається, з нічóго він вíрші складає,
Дарує на згадку словесний букет…
Поети – натури ранимі й чутливі,
Їх лéгко обрáзити, наче дітей.
Емоції різні (занадто бурхливі),
А розум, – мов сховище творчих ідей.

Поет – це крамниця духовної зброї,
Надії, любові та віри, він – жрець.
Крокує вперед до мети головної,
Щобú сам Господь вдяг пошани вінець.
Бо лаври земні – лише міднії трýби
І здатен не кожен крізь них перейти,
Хто совість і честь по дорозі не згубить,
Тому Бог у Вічність готує мостú...

Любов Волощук-Толмачова

ЛІРИЧНА СКРИНЬКА ПОЕТИЧНОЇ ДУШІ

1. Поет – краси земної менестрель

2. Дитячий світ на сторінках дорослих

3. Невигаданий ностальгії сум

4. На сенс буття свій погляд особистий

5. Калейдоскоп рядків різноманітних

6. Вірші співучі у палітрі нотній

7. Усе в житті залежить від Любові

*Поет – краси земної *менестрель*

***Д**о Небес і уздовж простягнулись природні простори…*
***О**кантовані лісом, степи і луги, і поля…*
***Б**ерегами оточене море, долини і гори…*
***Р**ізнобарв'ям дивує квітуча планета Земля.*
***О**бігріє усіх доброзичливе, лагідне сонце…*
***Д**ощ напóїть, купаючи спраглих у чистих струмках…*
***І** вечірня зоря день ковтає до сáмого донця,*
***Ї**ї пóдруга-ніч вже зіркáми вкладає свій шлях…*

Поет – краси земної менестре́ль,
Творінню Божому складає оди...
Перо вмочаючи в словесну акварель,
Малює римами гармонію Природи...

Волощук -Толмачова Любов

НА ЗГАДКУ

Останню зірку проковтнув світанок,
Стік перлами росинок у траву́,
Загравним перели́вом впав на ґанок...
Жене день-жайворонок ніч-сову.

Від сонячних метеликів пурхання
Заграє всіма фібрами душа.
В ката́лозі тонів колорування
Знайду́ться відповідні для вірша́.

З захопленням дивлю́ся на природу,
На вишуканий смак її Творця
І відчуваю справжню насолоду
Від Ди́ва... без початку і кінця...

Ліричних почуттів – безмежне море...
Для них, підчас, не вистачає слів.
Поета серце – небо мов просторе,
В нім ці́лий Світ вмістити би хотів.

В вінок барвистий з рими і метафор
По літері вплітається життя...
На згадку свій букет поезій автор
Лишає, щоб не йти у небуття.

06/09/17/

У КОЖНІМ ЧАСІ…

У розгалуззі нотного малюнку
Якась-то недовершенність сумна...
Крізь шибку запітнілого вікна
Дивлю́сь на осінь, лагідну пестунку.
Немов хутро́м, туман вкриває тра́ви...
Цілунком дощ торкається земл́і...
На диво хризантеми розцвіли!
Мажор бере́ «ля» третьої октави...
Руд́ою міддю дуб перефарбован,
У зо́лоті та охрі - явори́...
Від враження чудової пори́
Поета на́стрій в римах закодован.
Як Богом вдосконалена Природа!
У кожнім часі щось цікаве є...
Коли душа крилатість дістає,
Тоді й у серці – «льотная погода»...

20/01/17/

НЕ СПИТЬСЯ...

За́хід, мов рубінами, пала́...
День стуляє стомленії очі.
З-під шальо́вої хустини но́чі
Місяць однорогий вигляда́.

Наче хто розсипав копійки́,
Небеса – у сріблі й позоло́ті...
Як у дивовижному кіоті,
Світло випромінюють зірки́...

Тиша ніжно землю огорта́...
Все – у нерухомості довкола...
І лишень духмяна матіола
У безсонні ко́си розпліта.

І мені не спиться в літню ніч,
Бо липневі пахощі дурманять...
Ту́га по тобі́ збудила пам'ять,
Знову я з коханням віч-на-віч.

13/07/16/

ПРИРОДА – В МОВЧАННІ...

Камінням Сваровського сипляться осені сльо́зи
І ки́лим коштовний заплакану землю вкрива...
Мінорні сюїти дощі вигра́ють віртуози...
Природа – в мовчанні німім... не потрібні слова́...
Хмарин каравели по хвилях небесних мандрують,
Невзмозі причалитись і́нколи до берегів,
За обрій на крилах вітрил безупинно вирують
В стремлінні відвідать таємну обітель богі́в...

Витрухує вітер-бешкетник, неначе з намету,
Те листя останнє, що сховано поміж гіло́к,
Напро́чуд, танцюють вони «па-де-де» із балету,
Але...вже і ча́су помітен сповільнений крок.
Печаль дощова́ заворожує сонно довкілля...
Розчулюють душу прелюдії з затишних нот...
Життя гомінке припиняється, мов на дозвілля,
І ві́рші осінні паду́ть листопа́дом в блокнот...

20/09/17/

НЕ ЙДИ ЩЕ, ЗАЧЕКАЙ!

Вродливий Серпень, щирий,
Не йди ще, зачекай!
Ще осені плащ сірий
Собі не приміряй,

Ще «ба́биного лі́та»
Хоч трішки залиши́,
Коханням недопитим
Зігрітись дай душі́...

У дощовій завісі
Ще сонця не ховай,
У кольоровім лісі
Дере́в не роздягай.

У місячнім серпанку,
В прощальному танку́,
Хай сипляться до ранку
Зірки́ в бажань рі́ку́...

Мій Серпень, яблуневий,
Не йди, ще зачекай!
Побу́ти королевою
В твої́х обіймах дай...

Осінніми вітра́ми
Ще се́рця не студи́,
Таємними стежка́ми
В щасли́ві дні веди...

31/08/16/

ВЖЕ Й ЛИСТОПАД ЗАВІТАВ...

Вже й листо́пад завітав на моє́ подвір'я...
Тихий вітер колихав сонне надвечір'я...
Ледь поблискує зоря тьмяним абажуром...
І вкривається земля листяним ажуром...

Заспокійливий мотив листопа́д шепоче...
Серце хтось би обігрів... стомлене... жіноче!
Так і облетя́ть літа́ під вітра́ми долі
І озветься самота довгим «ехом» в полі...

Охолонуть почуття в вистиглім повітрі,
Мов зупи́ниться життя на останнім титрі
Тої стрічки, де була́ осінь плодовита...
У кохання – два крила́, та одне – підбите.

Незабаром задощи́ть... Сум в обіймах сти́сне
І сльозою забринить ту́га, як навмисне.
У розгубленій душі́ – невгамовний трепіт,
Залиши́ли журавлі в ній печальний клекіт...

Листопа́дова пора́ – брунаті відтінки...
Тридцать днів календаря… падають сторі́нки...
Оголившись, затремтять змокшії дере́ва:
Прийде господарювать "Сніжна Королева"...

На прощання грому блюз осінь подарує,
Дотиком вологих вуст спогади схвилює...
І відчалить корабель у небесну пристань,
Розчинивши акварель в фарбі золотистій...

01/11/17/

НАКРОХМАЛЕНА ЗИМА

В полі білі простирадла накрохмалив морозе́ць...
Став, немовби накрохмалений, колючий вітерець.
На деревах – підкрохмалені з мережив комірці́,
І дахи́ будинків та́кож – у крохмальній, у муці́...

Ця зима, така чистюля, бо пере́ усе підряд...
Фіранки́ небесні з тюля шиє до Різдвяних Свят.
Накрохмалені сніжинки політають в вишині...
І крохмалеві картинки – на морозному вікні...

А крухкий з крохмалю іній стелить ткані килими́,
Білий та блакитно-синій – колір їхньої кайми.
Прибрала́сь навколо чисто... час не гаївши дарма́,
Сплела́ місячне намисто накрохмалена зима.

25/11/16/

ПОКВАПСЯ, ВЕСНО!

Поквапся, Ве́сно, вже пора б прийти,
Сніги стопити, що в заметах досі.
Ліхтариком чарі́вним посвіти,
Щоби з'явилась неба чиста просинь.

Проб'ється із-під криги першоцвіт,
Здивовано навколо озирнеться...
Чекаю, щоб сказать тобі – «Привіт!»
Із глибини розчуленого серця.

Поквапся, Весно, хочеться тепла́,
Відлигою льоди́ хай розіллються...
Я кликала тебе, а ти не йшла.
Бруньками ві́рші вже назовні рвуться...

Під сонячним промінням оживу,
Мов, кри́ла розправляючи, воскресну...
Кохання твоїм іменем зову.
Не запізни́сь, прошу́... Поквапся, Весно!

10/03/18/

КВІТНЕВА КАЗКА

Красень-Квітень у сорочці білій
Ве́сну зустрічає молоду
І дарує їй букет весільний,
Тюлеву, гаптовану фату.
Наречена в шлюбній сукні - диво,
Еталон дівочої краси,
Витончена, напрочуд вродлива,
Ангел, створений «з води й роси»,

Королева квітів незрівняна,
А всміхнеться - сонцем опали́ть,
Зоряниця, се́рденьку кохана,
Ка́зки райдужної світла мить,
Ароматом весняни́м сп'янить...

24/04/18/

У ВЕСНЯНІМ ПОЛОНІ

Поле у квітчастім кімоно
Мов красується під неба синню.
Визріє на сонечку зерно,
Хліб життя земну наповнить скриню...
Чистий дощик змиє порох з трав,
Ліс вдихне повітря у легені...
З вишини весе́лковий рукав
Кольори́ витрухує зеле́ні,
Жовті і червоні й голубі,
Щоб весна цвіла у різних фа́рбах...
Трелями чарують солов'ї,
Ніч готує свій зірковий спалах...
Бешкетує у садку розмай:
Наче снігом бі́лить яблунь скроні.
На долонях у природи - рай,
Й ліс, і поле - в весняні́м полоні.
І хрущі травневі вже гудуть,
І метеликів пістрявлять кри́льця,
Лагідно вітри́ південні дмуть...

Нас Весна стрічає милолиця!

17/05/18/

НОВЫЙ ДЕНЬ НАСТАЁТ...

Краснощёкий рассвет раскрывает небесные ставни,
Извещая о том, что уже новый день настаёт...
И, проснувшись, природа молитвой заутренней, ранней
Благодарность Всевышнему в Небо Алтарное шлёт...

С песней жаворонка всходит солнце, разбрызгавши ноты,
Что росинками вдруг заблестят в травянистом ковре...
Будто све́денный хор, загудели пчелиные соты...
Вкусным мёдом янтарным пропах ветерок на заре...

Взмахом веток-ресниц мир приветствует доброе утро...
Пусть любовью украсят всю Землю улыбок цветы...
Восхищённо взмывает душа птицей ввысь поминутно,
Но не в силах объять необъятный простор красоты́...

08/06/17/

СОНЯЧНЕ ПРЯДИВО

З сонячного пря́дива світлі ві́рші в'яжуться...
Золотиста ниточка - люрексом в словах.
Все, що - в серці й на душі́, у рядках розкажеться
У святковім на́строю, в я́сних кольора́х...

У промінням лагідних смуток розчиняється...
Сонячними бризками радість скро́пить всіх...
І у римах сонячних сам поет скупається...
І весна заквітчана при́йде на поріг...

Про кохання вірш сплету́ з сонячного пря́дива,
Хай горять-виблискують літери-вогні...
Жодна хмарка щоб ніяк щастю не завадила!
Хай осві́тять доленьку сонячнії дні...

16/03/18/

==========

Гуменюк Валентина

РАНОК НА МОРІ

Не відпускає ранок із обіймів.
Ще на вустах у хвильок молоко
Піною обливає берег вільний,
Випещуючи мушлі і кокос,

Що випадково – у таночку спільнім.
Під покрівцем туману на воді
Ледь пломеніє сонячна усмі́шка.
Нечутно лету додає ході,

Між ставних пальм – рівнесенька доріжка.
З годину – й день в свої права тоді…
Горохом пляжники ще зовсім сонні…
Від парасольок квітнуть камінці.

Як котики морські – у во́ди тонні,
Ліниво знов – під сонця промінці,
Засмаглі, випещені в моря лоні.

І незабутні спогади оці,
Бо со́лодко в безмежнім тім полоні.

17/08/17/

ГОРИЗОНТ ДРІМАВ

Пірну у Тебе – каже небо морю,
А я до тебе – хвилею морською.
Вже, у бажанні, руки простягають –
Хмаринками і хвилями злітають,
Немов кохання вічного шукають.

Лиш горизонт, всміхаючись, дрімав –
Не раз тих двох в цілунку вже єднав…

12/05/16/

МОРСЬКА БЕЗМЕЖНІСТЬ

Взялося море ряботинням,
Жалких медуз гірким насінням.
В бажанні звільнення відвертім –
Одна на одну – хвилі вперті
Оговтуються з потрясіння…
Печуть, тримають у напрузі…
Хтось, опираючись нарузі,
Хутчій у воду стилем вільним,
Начхавши на медуз свавілля.
Ба, хвіст драглистий – ні, не друзі..
Розгойдані безмежні хвилі,
Незлічені просторів милі
І час утрачених реалій,
Непізнаних глибин баталій,
І очі пляжників безсилі.
Медузи, море, хвилі-хвилі…

15/08/17/

СХОДИЛО СОНЦЕ

Схóдило сонце велично,
Мов королева на трон.
Усмішка щира й магічна –
Світла відвічний закон,
Вічності символ класичний.

Сходило сонце у горах
І розсувало пітьму
Теплим цілунком прозорим,
Маючи суть вогняну́,
І боячись перебору…

Правда – на рівних підборах.
Сходило сонце у горах…

11/11/17/

РОЗМОРЕНИЙ ДЕНЬ

Розморений день сповзає на сіру бруківку,
Ховаючи тінь у кишені собі від автівки.
Докупки – хмаринки, як бабині руки змарнілі.
Стихає життя, заправляючи шати змалілі,
І заспана ніч тихенько вилазить з криївки.
Розморений день сповзає на сіру бруківку…

25/09/17/

ВЕСНА І ПЕРВОЦВІТ

Земля зі сну розбурхалась ліниво:
Ледь-ледь з-під снігу ніжний первоцвіт
До сонця тягне рученьки квапливо…
І цноти сповнений небесний квіт –
Краса, оспівана вже сотні літ.
І зігріває сонечко весняне,
Цілуючи тоненькі пелюсткй…
Букетик квітів і своїй коханій,
Ховаючи, з нотатника, в листки,
До серця тулить він – її вибранець,

Бо символ чистоти… вони таки.

02/03/18/

ЧАС ПРОБУДИТИСЬ ВЕСНІ

Хлюпає сніг із дощем,
Сонце – у хмарній облозі,
(Сповнює серденько щем)
Вже до весни на порозі
Квіти, під сніжним плащем.
Час пробудитись весні,
В край повернулися бусли.
Пізні струмки чарівні
Теж налаштовують гуслі,
Птаха готує пісні…
Доки вже спати весні?
30/03/18/

==========

Душенко Микола

ВЕСНА

Палке єство природи і душі,
І почуттів, оголених до болю…
Весна – це стан… і пишуться вірші́
На чистих рунах, наче неба долі.

НАМАЛЮЙ…

Намалюй мені вірш,
Де очей твоїх шепіт.
Намалюй і не більш –
Я відчую цей трепіт.
І той подих душі,
Що в очах волошкових…
В моїм ритмі віршів́ –
Твої шати шовкóві…
Намалюй мені ніч
Із бажанням здоровим…
Ти – митець, я – поет,
Дві зорі пурпурóві…

МИТЬ ЩАСТЯ

…І понéсли мене кри́ла
Мрій моїх, думки́-вітрила,
У небесну вись-блакить…
А коралі, наче кралі,
Не дають душі печалі –

Це земного щастя мить.
Я у со́бі дух плекаю,
Щедрий стан душі вітаю –
Світ коралів обнови́ть.

ОСІННІЙ СУМ ДОЩУ

«Рясніє дощ, і падає лункіше
м'яких краплин розмірене биття»
(М. Бажан)

За вікном – ні вогню – темнота,
Тільки дощ у шибки́ стугонить.
Осінь ки́да додолу листа,
Вже мелодія літа бринить...
Я дивлюсь в темноту: на вікні –
Від настільної лампи блистять
Прохолодні лиш краплі рясні,
Що безжально на землю летять…
Дріботять, б'ються в хатнє тепло,
Заглядають у душу мені…
Вітер грізний, неначе на зло,
Розганяє їх всіх по вікні…

У КИЄВІ ОСІНЬ

Осінь… у Києві – осінь.
На думці – рожевість сумна.
Серце нестримно голосить:
Почуй, я сумую одна!

Хмарно, тривожно душі́,
Зливи… розплакалось небо.

Ллють прохолодні дощі…
В коханні твоїм – потреба.

Краплі – то сльози мої…
Гоміном в серці – тривоги.
Краплі, мов кроки твої,
Відлунням... з моєї дороги.

Осінь у Києві… осінь…
Пішов – і розтав вдалині…
Чуєш, як серце голосить?..
Дай щастя любові мені!

РІК СОЛДАТА

(Підмосков'я)

Простяглась «шосівка» смугою безкрая...
День і ніч там «а́вто» мчаться без кінця…
А навпроти – «роща» і над нею – зграя
Пролітає з шумом, осені вінця.
Вже давно берізки білі оголились
І трава укрилась шерехом-листком…
Важко над землею хмари опустились,
Їх тримають сосни (як стіна) – ліском...

Я дивлюсь з казарми у вікно на осінь:
На берізки, зграю і на ліс-стіну́…
Я люблю Росію, та щось в грудях просить
Глянути на рідну серцю Вкраїну́…
О степи́ широкі! О дуби крислаті!
Маритесь у снах все, як тої пори:
Проводжали златом ви мене в солдати,
Криком журавлиним кликнули згори…

В серці не згасає пісня журавлина,
Шепіт по діброві вітру холодів…
І блаженна в серці пам'яттю хвилина –
Ніби щойно з дому в гості прилетів...

ПРОБУЖДЕНИЕ

Солнечный луч пробудил тишину…
Нежностью рос тронул сердца струну…
И над землёю, будто в ответ,
Брызнул теплом утренний свет!..

ПОПРОБУЙ – ОБОСНУЙ

Посмотри на звёзды, на Луну,
Как они с небес в тебя взирают…
А теперь, попробуй – обоснуй,
Почему они не исчезают?..

А теперь на Солнце, что в лучах, –
Теплоты и нежности забота,
Пробуждает свет в твоих очах
И вопрос к себе иль в Небо: «Кто ты?..»

Мир несокрушим в своей игре…
Нам не превзойти его в Основе!
Вечен день в предутренней заре,
Как огонь, бурлящий в нашей кро́ви…

КИПАРИС

Я в младое столетье,
Помню, веточкой рос…
Полюбил я, поверьте,
Пряди веток берёз.
Полюбил я столетья
И крушенья судьбы́.
Кем я ни был на свете
Мирозданной борьбы!

Под осиновой пряжей
Спать весною ложусь,
А к заведомой краже
Я в сирень тороплюсь.
В гордо-нежной рябине
Мои годы горят…
И стоит дуб поныне
Стражем веток-ребят.

Ива-мать согревает
Ве́твей пледом, грустя.
Тополь стройный мечтает,
Пухом снежным летя...
Клён во мне норовится
И не спит барбарис…
Снова ветка мне снится,
Только я – Кипарис!

МЕЖДУ НЕБОМ И ЗЕМЛЁЙ

Зачем живу, почто страдаю,
Куда рулю, к чему – не знаю;
По-правде, я душою сплю
В желанной заводи нетленной…
Мне здесь приятно и отменно:
Не конкурент вам, не педант,
Не претендент, не комендант –
Не достают меня ни зависть,
Ни человеческая брань.
Любви всем место есть всецело:
Гармония душе и телу…
И отдых – Божья благодать!
И здесь тебе – ни дать, ни взять –
Всего в обилии… Полёты…
Во сне иль просто наяву…
Я весь – так искренне живу!
Здесь – всё, как надо. Всё – по мне,
В этом моём душевном сне…
Мой иллюзорный мир так прост:
Щадящий, праздничный… как пост,
Животворящий мой удел.
Я в нём – нетронуто-несмел –
Любуюсь радостью в душе́,
Как ветерка шум в камыше.
И сплю я с зорькой, жду рассвет…
И снится мне, что я… поэт.

==========

Карплюк-Залєсова Надія

СРІБЛЯТЬСЯ ПЕРЛИ

Срібляться перли в місячному танці,
Зоря ревниво падає в траву...
Найперший промінь сп'є їх спозаранку,
А Бог засвітить знов зорю нову́.

Ввібравши сонця, грона дозрівають,
Вечірній спокій со́лоду дає,
Своє «начало» Боже пам'ятають
І їх ніхто вже з цього не зведе́.

Не вгомониться соловейко в га́ю,
Його це – час і сцена, і слухач...
Співай, пташино, я тебе благаю,
А ти любуйся, серденько, не плач.

Хай тихий вечір всю загладить втому
І розтечеться спо́кою бальзам...
Віддай тривоги ангелу святому,
А решта зцілить ночі фіміам.

ЦІЛУВАВ СВІТАНОК...

Цілував світанок квіти,
Кришталем зсипа́в на ро́си,
Тра́ви плів у диво-ко́си,
Цілував у сонмі віти.

Ті схилились над водою
В омиванні до причастя...
Скільки в цьому дива-щастя
Перед Божою красою!

Скоро промінь сонця скресне,
До цілунку птаха встане...
Ще за мить... і день настане,
І життя, як Бог, воскресне!

Цілував світанок роси,
Виціловував суцвіття –
Барвінкове розмаїття,
Що лягатиме в покоси.

Лоскотав світанок очі
Перлами небесних зорів,
В радість всіх Ангельських хорів,
Що Господь насипав зночі.

ВЕСНІ

Напийся сонця і води,
Тепла й березового соку...
Веди, чаклунко, в ті світи,
Яких не бачило ще око…
Вдягнись у барви лісові,
Вдягнись у штиль
І пі́сні дзвінкість...
Вдягнись у радощі мої,
І водоспаду пінну стрімкість...

Вселись у серденько моє́,
У спраглу, одиноку душу...
Весну стрічаю вже вкотре́...
Я так люблю її, бо мушу!

ЛИПЕНЬ МІСЯЦЬ

Липень місяць стіка по краплиці...
Зашарілася слива в саду.
І мужніють крильцята у птиці,
Щоб до вересня бути в строю́...

Завстидалися яблука в висі,
Сонце п'ють, вмиті літнім дощем...
А в липневі, тяжкі громовиці
Їх стискає розчулений щем...

Десь танцює собі жовте листя
Із тополі, верби і беріз...
І мани́ть млосним соком малини
Мій ровесник – вільшиновий ліс.

Так нестримно вривається серпень
В наше, друже, з тобою життя,
Пошкодуєм за літечком теплим,
Що немає йому вороття.

Буде все, як завжди́, дозрівати,
Зазвича́й...як і досі було́...
Треба все у житті скуштувати:
Холод, вітер, дощі і тепло́...

ЗАВТРА БУДЕ ОСІНЬ

Викохало літо пташечку-пташину,
Кличе десь у небо ту́гу журавлину.
Зойкне щем у просинь на зміцнілі крила,
Завтра буде осінь… Напинай вітрила!

Не догнав щоб вітер ні дощі, ні грози,
Хоч без пісні птаха навертають сльози.
Догорає літо спалахом зеленим,
Проситься у кошик винограду хмелем.

Винограду хмелем, золотом зернини,
Багрянцем покриє гори і рівнини.
Осінь з оксамиту запозиче літа,
Щоб застілля пишне справила *Ісіда.

22/08/17/

ОСІНЬ ІДЕ

1
Листок осінній опадає,
Летить в прощальний свій тане́ць,
Останнім спалахом згорає
Лі́та кінець... лі́та кінець...
2
Згорає день щоразу швидше,
Як, зрештою, і наші дні.
І птаха птах в дорогу кличе
На неба тлі... на неба тлі...

3
Візьми смичком тих кілька ноток,
Що жовтокосій личать так.
Її відчула я на дотик.
Хай буде так... хай буде так...
4
Не в силах ми ніщо змінити,
Все чередом своїм іде...
По-іншому не можна жити...
Осінь іде... Осінь іде...

(авторська пісня)

ЗАМЕТІЛЬ

Сніжно-біла краса розійшлась... розгулялася,
Заметіль, аж гуде, звідкілясь заповзялася.
А на ранок земля – килима́ми іскристими...
Під даха́ми – кораль... бурулька́ми-намистами...
Строга зелень ялин – у невинності шатах,
З пуху шапочки-бирки – на деревах і ха́тах,
Годівнички вдягли капелюшки святкові...
Всім метіль роздала́ подарунки зимо́ві.
На штахе́тини всі рукавички вдягнула...
А сама у наметах, втомившись, заснула.
Наймолодша донька́ Зими й дядька Мороза,
Й середуща сестра Вітерця-віртуоза.
Та по-трішки скресатиме срібная крига,
І поволі зима відійде, ледве клига...
Ген, на північ посунеться...в буйних вітрах...
І наро́диться знову весна у бруньках...

==========

Коризма Галина

ВЕРБОВА ПЕЧАЛЬ

Вітер колисав пахучі коси,
Гнув і розперезував гілля́.
Літні трави, скошені, – в покосах,
Линув спів вербовий у полях…

Буревій в краю́ ні з ким не ладив,
Ні на мить спинитись не хотів.
Шаленів, сміявся, ще й лукавив,
Обіцяв... та тільки не жалів.

А верба́ в надії сподівалась,
Віру приховала у гілка́х.
Ті вітри – не вічні, добре знала,
Прийде світлий, довгожданний час.

Ще засвітить сонце в кожну хату,
Обігріє землю, як святу.
Рідний край, мов вишивку багату,
Словом, наче променем, зрошу́,.

Звеселиться світ… в нім – люди й пта́хи,
Співокрай наповниться в пісня́х.
І на ту вербу́, що біля хати,
Прилетить в гніздо далекий птах.

ПОЛУНИЧКИ

Червень витрусив у тра́ви полуниці запашні...
На килимі *Німфа спа́ла, вплівши ягоди рясні
У волосся русокосе. Поміж хвиль густих сплетінь
Загубився промінь літа, ген... між яворами...в тінь.

Пестив червень на осонні рясноцвіт –
Красу з чудес...
Полуниць дрібних – доволі, наче зіроньки небес.
Цить...Тихіше...
Німфа сонна простягнулась, наче лань.
Полуниць гарячих лави достигають до світань...

Вабить ягодами лісу дивовижний краєвид...
Соловейко утомився і безжурно десь затих.
Віть тоненьку стеблоцвітну, мов мереживо дощів,
*Герса тихо прикрашала сріблом поміж яворів.

Не давала нічка спати молодому скрипалю,
Довго він шукав стежини у розлогому гаю́.
Це для кого ти шукаєш поміж пряжі, уввісні,
Присолоджені ягі́дки – полуничк запашні?

А СПРАВДІ Ж МАВКА
У ЛІСАХ БЛУКАЄ…

«Там, у густому затінку дібров,
Палахкотить багрянцем дивна рута
І пісня предків, давня, призабута,
В обіймах ночі залоскоче кров.»
(kulbabka: "Купальське")

Лягає промінь поміж густолисту,
Глибокі трави вдягнені в росу.
А Мавка, що збудилася від сну,
Вдягла вінок з зеленого любистку
Й ту папороть, що дивно розцвітає.
Хіба хтось бачив в папороті цвіт?
Такий таємний і пророчий світ,
Поміж людей легенда не змовкає.

А справді ж Мавка у лісах блукає?!..
Якщо не віриш, тільки позови.
Гу-гу... Сплелися ра́зом голоси,
Що навіть свій між нею не впізнаєш.
Легкий туман, скуйовджений із вати,
Обійме швидко плечі до кісток,
Поглине в тіло ранній холодок…
Дивись, щоб справді в лісі не зблукати!

ЗДРАСТУЙ, СЕРПНЮ

Здрастуй, серпню, літа тиха сповідь,
Лагідний серпанку стиглих днів.
Над рікою хмарів біла повінь
Димкою лягає по воді…

Десь далеко вчувся клекіт дивний,
Ледь прорізав вранішню імлу.
На легкім обвислім павутинні –
Росяне намисто на шнурку.

Свіжий ранок, скупаний ще літом,
Крок... і вже – осінні кольори́...
Пахнуть медом з сонячним привітом
Перестиглі жовті гниличкú.

У траві нескошеній, в ту гущу,
В час мовчання ніжних верболоз,
Крок за кроком, затаївши душу,
Йде по їжу хитрий їжачок.

Краю мій, досві́тку журавлиний,
На долонях у природи – рай!
Із душі моєї пісня лине,
Розбудивши сонця небокрай…

Світе Божий, казко сновидіння,
Дякую за теплі вечори
І за ці світанки… білі-білі…
Величі Господньої дари.

В МАДРИДІ ДОЩ

В Мадриді – дощ, весна якась плаксива,
Лупцює небо, наче решето́.
Сріблясті краплі падають курсивом,
Біжать струмочки на вологе скло.

Вже місяць дощ – такого ще не бу́ло!
Холодні хмари клубчасто снують...
Блищить дорога під ранковим гулом,
Вода малює смужок каламуть.

Нема качóк, не скиглять сірі чайки,
Вже й *Мансанáрес *баранці несе...
Над берегом, де змочені алейки,
Змокрілий голуб пір'я одтрясе.

Зелені кедри – скупані весною,
Ось-ось оливки цвітом палахнуть.
Спізнілий квітень не дає спокою,
Струнчати в небо – парасолів суть.

Природа знає різну витинанку...
Мадридський циган вкрав усе тепло!
*Ґран Вія мокра із самого ранку,
Почулось збоку: «Нам не повезло...»

Підперли небо сірі хмарочоси,
Дахів не видно... Де їх височінь?
Глядиш у простір, аж тебе заносить,
А ти – метелик... втриматись зумій!

В Мадриді – дощ... У шаль ховаю шию,
Навстріч попутним, ніжно усміхнусь...
Я від погоди у душі не нию –
Розбурхую запізнену весну́!

МІСТО З ПАРАСОЛЬКАМИ

Місто з парасольками… Під осінній джаз
Крапельки вистукують: кап, кап, кап...
Котиться бруківкою дощова вода,
Шумно за автівкою… ллється, як з відра.

Тротуари вимиті. Вишиває дощ
По блискучих вулицях, не минає площ.
Місто, мов у вулику, – всі спішать кудись…
До обличч усміхнених тільки придивись.

Місто парасолькове, різнобарв'я – скрізь.
Гучно витанцьовує: стук і трась, і трісь...
Впала з неба райдуга, ходить між людей,
Хмарка притулилася до моїх очей.

ПІСЛЯДОЩОВЕ…

Буває ж таке відлуння!..
Надвечір утихла злива.
Крихі́тну ромашку-манюню
Гойда́ли земні вітрила.

Вона засинала впо́спіль,
Дрібні пелюстки́ – до купки.
Немовби осіння просинь,
Якої не осягнути...

А тра́ви, нібито ковдра,
Тулились, то випинались,
Неначе вода до чо́вна
У гавані на причалі.

Упали за ріг стожа́ри…
Затихло, замовкло, згасло...
Закутались в небі хмари,
Лиш місяць шепоче казку.

РОЗМОВА З ЖОВТНЕМ

Сказав «прощай» і відійшов в минуле,
Дмухнувши свіжим, прохолодним днем.
Які щасливі ми з тобою бу́ли!
А став тепер, на дивовижу, міражем.

А час – не вічний... все в житті минає…
Хіба ж придумав я закони ці?
Вже медоносний верес відцвітає,
Взамін за ним – покрови голубі.

Ще й досі я замислююся, мрію…
Хоча б на хвильку – в той осінній сад,
Де хризантеми мовчазні біліють,
А в травах – жовтих яблук зорепад…

Я був для тебе – щедрий і багатий,
Вдягнув дере́ва в золоту красу.
Стелив проміння між дубів крислатих,
Пірнувши в душу теплу і слабку.

Я так радів тій у́смішці нестримній,
Яку ховала в шерстяне́ кашне,
Що навіть від любові на калині
Зронив намисто зоряно-ясне́.

Знов покриває душу смуток світлий
І багряніють ягоди рясні…
Я дякую тобі за той відбиток,
Що ти на щастя... дарував мені.

Строкатим айстрам і густим жоржинам
Випрошував веселкою цвісти,
Коли ти йшла, ступаючи невпинно,
Немов царівна з ранньої весни...

Бажав споїти вечір золотавий,
У китицях схиливши виноград…
В опале листя і пожовклі трави
Стелив додолу перший листопа́д…

Я все це бачила і навіть дивувалась,
Що скільки в тебе – зо́лота…без меж...
І несподівано, безтямно закохалась,
А ти тепер від мене в зи́му йдеш!

Прощай, красуне! Жовтень тишу зрушив,
Згустились хмари у мінливий час…
О, Панно, не сумуй, що в білі стужі
Впізнаєш ти мене не раз… не раз...

Я напишу́ листа на шибці сріблом,
Як в полі закружляє снігопад…
Прийду́ ввісні я принцем білосніжним
На білий вальс запро́шу в білий сад…

ХУРДЕЛИЦЯ

Засніжило…
Вся земля – в снігах, в снігах...
А душа, як птаха білокрила,
День такий, немов Різдвяний час.

Засріблилось...
За вікном – зима, зима...
Купотять збитошники-вітрила
І упали хмари у поля́.

Відчиняю…
З-за дверей хурделить Бородух!
Перші кроки грузнуть, поринають,
А дмухну́ – летить сріблястий пух…

Спозаранку,
Ген на небосхилі,
Білі коні – риссю… навмання…
Лиш калина білу вишиванку
Та коралі зоряні вдягла.

НЕ РУБАЙ ЯЛИНУ!

Снігом вкрило землю, білим візерунком,
Кришталевим бісером одягнулось все.
Парубок красивий перед Новим Роком,
З наміром зрубати, до ялинки йде...

Не рубай ялину, бо ялина плаче
І у лісі хвоя запах віддає!
Ти рубаєш долю і любов, юначе,
Не тривож красуню, хай вона росте!

Зрубаний пеньочок від краси лишився,
Вітер невблаганно замітав сліди...
Де тебе понесли?.. – ліс її спитався,
Зашуміли болем затяжні сніги...

У кімнаті – чисто, дорогі обої,
Стукає годинник... час бере своє́.
Подарунок з лісу – у передпокоях,
Одягнули в розкіш, в плаття золоте.

Заблищали сяйвом гілочки ялини,
В розмаїтті ку́льок й дорогих прикрас.
Музика лунала... Новий Рік гостинно
Поглядав у шибку, коли вибив час.

Хвилею шампанське бризнуло висо́ко,
Стукнулись фужери в урочистий дзвін.
Я вітаю щиро всіх із Новим Роком!
Свідком є красуня, що приніс у дім.

Всі раділи долі, тільки не ялина,
Сохла у куточку, в зе́лені – сльоза.
Завтра, в Новім році – перша її днина,
А на другий просто викинуть в сміття.

Не рубай ялину, бо ялина плаче,
І у лісі хвоя запах віддає!
Не рубай ялину, не рубай, юначе,
Хай вона веснує, хай вона росте!

==========

Корнилюк Ольга

ОСІНЬ

Врожаєм щедрим збагатившись,
У жовтень осінь перейшла...
Немов художниця уміла,
На лист зелений нанесла́

Червону фарбу від любові,
А жовту в сонечка взяла.
Достиглим яблуком вгостила,
Калину в коси заплела́.

Та все частіше блудний вітер
Красуні коси розплітав.
Ще й залицявся дощик дрі́бний
І синє небо заступав.

Так поряд йшли краса і смуток
В останню пристань – листопа́д.
Багрянцем й золотом сповита,
Заснула осінь в ко́трий раз.

ВОЛОШКИ Й МАКИ

У полу́дні літ... на батьківщину
З чужини́ вертався українець
І пшеничним полем цю людину
Вів додому запашний гостинець.

- Стій, земляче, зупини машину,
Бо піду́ я пішки до родини...

Він колосся гладив золоте,
Маки і воло́шки рвав в буке́т...
У цих квітах – згадка чарівна́ –
З них кохана свій вінок плела́.

Притчу тихо мовили вони:
Квіти польові – не бур'яни.
Ми – дівчата, наче маків цвіт,
Волошкові очі – погляд в світ...

І це море із цілющих трав
Той дивак на відео знімав...
А чи ж за кордоном бачив хто,
Щоб все поле маками цвіло?..

==========

Нарозя Любомира

ОСІНЬ

1
Розпустила осінь свої кри́ла...
І я восени народилась.
Зустріла мене осінь чарівно́ю...
Візьми мене, Осінь, в багряні́ї шати,
Я хо́чу все листя твоє́ позбирати...
Осінь, будь зі мною.

п/в:
Осінь... ти чаруєш мене красою.
Осінь... я сумую завжди́ за тобою.
Осінь...моя осінь...

2
Упа́де листочок в саду,
Я знову до осені йду...
Це осінь дарує мені щастя хвилину.
У спогад далекий лечу
І в осені щиро прошу́:
Кохання моє́ збережи у цю днину.

(авторська пісня)

СИМФОНІЯ ЗИМИ

1
Звучала
ніжна та симфонія зими…
Були́ у тій симфонії і ми...
Сніжно-біла зима
на моїй Україні…
У зими, у зими –
всі сніжки лебедині.

п/в:
Сніжно-біла зима,
А любов була й нема.
А любов була й нема,
Її зима замела.
Зима, зима…

2
Падає пухнастий сніг,
Стелиться мені до ніг.
О, яка чудова краса –
Це українська зима!

(авторська пісня) 1993 р. смт Заводське

==========

Дитячий світ на сторінках дорослих

***Д**іти й батьки – у зоні притяжіння,*
***О**бидва протилежних полюсі́в.*
***Б**ожа Любов їм ллється під коріння,*
***Р**ід па́гони пускає крізь часи…*
***О**хоплює усю земную кулю*
Дитинства мальовничий краєвид…
***І** кращого у світі не існує!*
***Ї**м, діточка́м, заповідаєм Світ…*

Дитячий світ на сторінка́х дорослих –
То добрий спомин про дитинства час,
Що бігло босоніж по травах росних...
Тепер лиш в снах вертається до нас.

Волощук-Толмачова Любов

МАТИ

Мати – Богородиця й
Мати – Батьківщина.
Рід від неньки ро́диться,
Множиться родина...
Матір...мама...матінка...
Дорога́ матуся –
Книг життя – обкла́динка...
В пояс їй вклоню́ся.
У родиннім дереві
Ти – гілляста крона.
Носиш плід у череві,
Дітям – охорона.
Ти – казо́к читателька,
Мудра ти порадниця,
Друг і вихователька,
І терпіння власниця.
Ти – сімейна митниця,
Сіятелька вічного...
Ти – любові житниця
З сім'ячка гірчичного.
Ти, немов добра́ кова́ль,
Для других живеш,
Миру й щастя – пектораль
В спадщину даєш.
І немає на землі
Матері рідніш!
Тільки Бог у вишині,
Що послав цей вірш.

12/05/17/

ЧОГО ЩЕ ТРЕБА

Чого людині в житті ще треба:
Землиці клаптик, шматочок неба,
Промінчик сонця, води́ джере́льце,
Щоб у любові раділо серце...

Створена Богом Земля для щастя!
Хліби у полі хай колосяться...
І сміх дитячий дзенить довкола...
Щоб ми не знали війни́ нікóли!

Разом запа́лимо миру свíчки,
Щоб не всихали дружби кринички!
І стануть ду́ші добром плоди́ти...
Інакше сенсу немає жити!

01/03/17/

ГУЦУЛОЧКА МАЛЕНЬКА

Стефанко Ліліанці

1
Де го́ри-Карпати до неба дістають,
Земля є багата, Гуцульщиною звуть.
Шумлять там на волі смере́кові ліси,
А тра́ви у полі – казкової краси.
п/в:
Тут живуть мої батько і ненька,
І я, гуцулочка, – до́нька маленька.
Ми пісні́ разо́м співаєм чудові,
Із косиць плетем вінки кольорові.

2
В прозорі струмочки, як в дзеркало, дивлю́сь,
У вишитій сорочці ласкаво посміхнусь...
В зеленому га́ю послухаю птахі́в
І дощик злапа́ю, що падає з дахів.
п/в:
В рідні́м кра́ю усе до серде́нька:
Жовте сонечко й хмарка біленька,
Синя річка, червона калина...
Дідуся́ і бабусі хатина...
Полонини, цимбали, трембіти...
Хо́чу жити, співати, радіти...
Я – великого роду частинка.
Я – гуцулочка, я – українка!

(авторська пісня) 04/01/12/

МОЛИТВА ЗА ОНУКА

Від Лиця свого́ не відхили́,
Господи, молю́, прохання мо́ї:
До́вгі ро́ки внукові пошли́,
Хай живе у щасті… у любові…
Всяку неміч з тіла віджени́,
Дай йому здоров'ячка міцно́го,
Від усіх хвороб охорони,
Від біди́ і від усьо́го злого.
Боже янголятко вбережи
Від очей недобрих та врочливих,
Ангелам небесним накажи
Заховати від нещасть у кри́лах.
Під Твою опіку віддаю

Найцінніший скарб, що є у світі,
У сльозах земні поклони б'ю...
Са́мий кращий дар від Тебе – діти!
Знову щиро дякую, Господь,
За таку велику нагороду,
Бо онук не тільки – кров і плоть,
Він – продовжувач цілó́го роду.

16/06/16/

ДОНЯ-ДОНЕЧКО – ЯСНЕ СОНЕЧКО

1
Доня-донечко – ясне сонечко,
Не повторюй, рідна, маминих шляхів,
А проси у Бога власної доро́ги,
Бо нелегка, пташко, доля в матерів.
2
Доня-донечко – ясне сонечко,
Хай щасливим буде шлях життєвий твій!
Ти кохай і будь кохана,
Люба, ба́жана, жадана...
Не сумуй, не плач, лише про добре мрій.
3
Доня-донечко – ясне сонечко,
Оченятка хай не знають сліз гірки́х.
У́смішка чудова, лагідної сло́ва
Піснею нехай злітають з вуст палки́х.
4
Доня-донечко – ясне сонечко,
Гарна ти, неначе вранішня зоря.
Будь же за́вжди молодою,
Хай Господь живе з тобою,
А від зла тя вбереже любов моя́.

5
Доня-донечко – ясне сонечко,
Я для тебе, навіть, небо прихилю!
Все віддам тобі на світі,
Тільки хай для мене світить
Тая зіронька, яку я так люблю!

(авторська пісня донечці Іринці) 15/06/09/

ОГРОМЕН МИР – У МАЛЕНЬКОГО ДЕТСТВА

Огромен мир – у маленького детства...
Так хочется быстрей его познать!
Но на примере взрослого соседства
Не торопитесь, дети, вырастать.
В волшебной сказке красочных иллюзий
Подольше оставайтесь малышнёй,
Ведь жизнь, порою, жалится медузой,
Схватив за горло цепкою клешнёй.
Порхайте в светлой радости высотной,
С открытым сердцем, чистою душой...
Такой поры счастливой, беззаботной
Не будет, когда вырастешь большой.
В круговороте неурядиц разных
Абрис мечты заполнит задний план...
Увидев мир иной, в оттенках грязных,
Исчезнет детства звёздный «Зурбаган».
От детских лет вприпрыжку не бежите,
Назад путей уже не отыскать.
На солнечной планете поживите,
А взрослыми успеете все стать.

Ах, если б знали вы, как нам охота
Вернуться в невозвратные года!
Но нет особых крыльев для полёта
И невозможно вновь попасть туда.
Мир маленького детства – необъятен,
В нём – залежи любви и красоты́...
А в душах ангелков, без тёмных пятен, –
Сокровища добра и теплоты...

28/06/17/

ШКОЛА ЛЮДЯНОСТІ

Щоб рятувати ду́ші від забрудненості,
Потрібно заснувати школу людяності:

Щоб правила з народження затя́мити,
Щоби званн я́ л ю д и н и не запля́мити,

З дитинства щоб закарбувалось в пам'яті –
Спершу за все – подячно Бога сла́вити!

А по́тім шанувати батька з мамою,
Ніколи не лишати їх за брамою!

Любити свою землю безкорисливо
І жити на ній мирно, доброзичливо...

Не заздрити нико́му та не мститися.
Радіти кожній днині...не журитися...

Щоб серце прислухалося до совісті,
Щоб честь була́ керманичем свідомості.

Щоб долю не розмінювать на пустощі,
Нести добро, долаючи всі труднощі...

Науку Божу в ду́ші запечатати!
До праведного грішного не сватати.

У злості не осуджувати ближнього,
Щоб не діждатись кари від Всевишнього.

Не слухати гидких порад лукавого,
Дотримуючись вад Завіту Ста́рого.

Прощати, щоби про́щення отримати...
Молитися і у спасіння вірити...

Не шкодувати милостині бідному,
Як і належить добродій́ству гідному.

А благородство справами дово́дити,
Не слід словами марно гріховодити.

Брехню від себе відганяти геть,
Життя без правди – це маленька смерть!

27/05/17/

КТО ПОСЛУШАЕТ ПЕСНЮ ЭТУ…

1
На болоте цветут кувшинки...
Красоту не пугает топь!
Две сердечные половинки
От любви выбивают дробь…

Этой музыки лёгким ритмом
Очарованные живём...
Сверху звёздным метеоритом
Озаряется всё круго́м...
п/в:
Мир спасёт красота
И сердец доброта!
Чтобы мир сохранить,
Надо просто л ю б и т ь!
2
Человеком ведь быть нетрудно
И беречь красоту Земли́,
Чтоб шумели леса́ повсюду,
А в полях чтоб хлеба́ росли,
Чтобы ре́ки не высыхали,
С гор высоких текли ручьи,
Птицы весело щебетали,
С неба солнца лили́сь лучи...
3
Для себя и других Планету
Мы красивой сберечь должны!
Кто послушает песню эту,
Встанет против любой войны́.
Лишь в садах зреют пусть гранаты,
А взрывается детский смех...
Пусть поют о любви солдаты...
Мирным будет пусть Мир для всех!

(авторская песня) 14/11/18/

==========

Гуменюк Валентина

ЗАПАХ НОВОГО РОКУ

Так густо пахну́ло ялиною
В холоднім повітрі дзвінкім.
Щасливий, кому із родиною,
Пліч-о-пліч, ввійти в рік нови́й…
Лиш ти почуваєшся винною…

Щемить вже зболіле серде́нько,
На вістря насаджений час…
У пам'яті ще – як маленька,
Коли звідусюди є лаз
І купа всього́… й мала жменька…

Лежать мандарини пахучі,
До ніг треться кішкою даль,
Вбираючи терни та кручі…
На серці – підступно – лиш жаль…
І шлейфом – парфуми від Гуччі…

15/11/17/

ГОДИННИК

Його життя: тік-так, тік-так –
І вчора, і сьогодні…
Він задає потрібний такт
В погоду й день холодний.

Надійний друг усій родині,
Бо в нього – найточніший ритм.
Не стратить жодної хвилини,
Завжди лиш правдою горить,
Хоча не вміє говорить…

2003

СПІВАЄ ЮНІСТЬ І КРАСА

Присвячено Вікторії Гарванко

Дівча, народжене в чужи́ні,
Душа – вкраїнська, непроста.
Така жадана у родині –
Бог сонцем напоїв уста.

Поло́нить серце, як співає,
Повниться величчю душа.
Із рідним Краєм всіх єднає,
Міцніє крилами пташа.

Славетна пісня-та, одвіку –
В краю́ Сервантеса бринить,
Бальзам на душу – голос Віки,
Перлинами – у вічність мить…

І розквітає все довкола,
Життям наповнена роса,
Над світом лине «калинова» –
Співає юність і краса!

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ В ІРИНКИ

Заснуло сонечко в хмаринці,
Дню народитися вже час.
Не спиться лиш малій Іринці.
Бо день народження у нас.

Чекає ранку з нетерпінням,
Зганяє зіроньку нічну.
Хороша, чемна і сумлінна –
Їй обіцяли дивину…

Запалюй, сонечко, скоріше,
День іменинниці ясни́й,
Даруй вітання наймиліші,
Веселий настрій, квіти – їй.

Нехай в цей день здійсня́ться мрії.
Нехай прийде́ маленький друг.
Не спиться дівчинці… Надія
Почути гавкіт будить слух…

Сьогодні в неї бу́де друг!!!

12/05/16/

СТИЛЕМ ВІЛЬНИМ

Всміхнулось сонце запізніле в морі,
Не дуже видні тут й небесні зорі.
Туманний ранок, сліпувата ніч,
Але, скажу вам, що не в тому річ…

Упала морю радісно в обійми,
Пливу і на спині, і стилем вільним.
Стихією впиваюсь тілом спраглим,
Красою у розчиненім смарагді.

Плече надійне відчуваю поруч.
Щасливі діти ніжаться ліворуч.
Малює доля фарбами буденність,
Ще кілька райських днів – і знов щоденність…

Нехай не морю, квіточці радіти,
Навчитись бачити усе, як діти.
Творця любити, зроджений Ним світ,
І вдячним бути, аж до скону літ.

Спасибі Господу за сонце, небо, море,
(Позбутися ще б сліз кривавих, горя…)
Спокійне серце стукає у такт,
А десь далеко – смерть…війна… *теракт

17/08/17/

==========

Душенко Микола

ВІДЛУННЯ…

Пташиний обрій, пісня колискова
І ніжна-ніжна мамина рука…
Крупиночками линеш, рідна мово…
Дитинство вперто, чуєш, нас гука…

ЧОРНОБРИВЦІ В ІСПАНІЇ – ДАЛЕКИЙ СВІТ МОГО ДИТИНСТВА

(Рубрика: «Душа говорить…», Уривок: газета «Міст» - №13 від 2 квітня 2004 р., Іспанія)

Найперше моє враження від Іспанії – високе безхмарне небо і… чорнобривці…

Приїхавши з далекої Слобожанщини, навіть гадки не мав побачити ці квіти на тутешніх теренах. І онімів, уздрівши це диво – зовсім, як колись, у моєї мами під вікном!

У багряно-жовтавій гамі кольорів, щемливо-духмяному трепеті ранкового подиху: вони сяяли і буяли, наче маківки, невимовно-терпким запахом осені, рідного дому. Заглядали цибульками-голівками в мої очі, пелюстками ніжності, наче руками моєї Матусі, торкалися мого серця, тривожили душу, пестили пам'ять, навіваючи спогади далекого дитинства.

Було це давно. Ще в сиву давнину Батьків наших. Так мовиться, коли їх не стає. Ріс собі маленький хлопчик на ім'я Пи́шик. Це не було його справжнє ім'я. Так його називала Матуся у хвилини, якоїсь тільки їй підсвідомій миті пізнання, а чи просто радості душевної. Муки болю і страждань відступали на задній план її серця, коли вона вбачала, а ще більше відчувала, в оцьому хлопчикові те цілісне і одвічне добре, благословенне Богом бажання іти усім своїм серцем і думкою назустріч Миті душі людської…

Так, це було його призначення. Це було його покликання і природне надбання, про яке він ще навіть думки не мав, не здогадувався, але відчував у собі цей дар. І, зустрічаючись щораз з пронизливим та пильним поглядом на собі декого із людей, завжди шарівся та ніяковів.

Усередині душі йому, наче стискалося, збиралося в згусток непізнаної енергії і, зменшуючись до найдрібнішої крихіточки, осідало потай десь там, в області сонячного сплетіння. На обличчі проступав рум'янець і він червонів, геть від вух аж до самих п'ят. І чому з ним таке траплялося – незрозуміло. Чи, можливо, пильний погляд людський лякав його?.. Так ні ж бо! Він завжди витримував цей пронизливий чужий потік душі. Швидше за все його гнітило те незвідане, що стоїть у думці людини, за отим її поглядом. Адже він відчував усе це всім своїм єством дитячим, усім трепетом і ніжністю душі своєї...

Ні, він не лякався, він тільки відчував бентежність та хвилювання від якогось дивного передчуття, що хтось – чужий (не дай Боже!) проникне в його душу і викраде оте єдине, потаємне і цінне, що у ній є. І тоді

він залишиться ні з чим – на все життя. А теплі та лагідні очі Матусі перестануть так ясно світитися сонячним сяйвом радості, добротою і втіхою, і вона вже ніколи не буде щасливою… Тільки їй, своїй Мамі, довіряв він свою відданість. Тільки їй відкривав свою душу. Адже це вона її в ньому породила. Добром і ласкою своєї душі виплекала, випестила. Отож, вони завжди будуть разом. І отой потаємний зв'язок не розірветься в них ніколи…

Варто їм лише глянути одне одному в вічі, зазирнути душа в душу… і світло невимовної єдності відразу осяює їхні обличчя. Легкість духу і поклику заодно линуть в Мрію…Так, він любив мріяти, «літати подумки», проте, мислив, людям говорити про це не варто – вони його не зрозуміють. То-то Мама! Їй і без слів плин його думок був зрозумілий – «Пи́шику мій, мій писарику!» – часто повторювала вона йому, ніжно голублячи. Мабуть, він народився в любові, що був такий милий і любий для неї…

Велике щастя народитися в любові! Ти тоді: незрівнянний, легкокрилий, небесний; мирний, світ бого – блаженний… Най, най, най… І все в тобі – так і грає, звеселяє і тремтить, ніби ти зібрався прожити в світі життя, якому ніколи не буде ні кінця, ні краю…

«Чорнобривців насіяла мати
У моїм світанковім краю,
Та й навчила веснянки співати
Про квітучу надію свою.

Як на ті чорнобривці погляну»…

БОЖА МИЛІСТЬ

Яке ти слово в чужім краї
Згадаєш першим?.. *Озирнись!..*
…Той зелен-цвіт в густім розмаї
І небо синє стрімко ввись –
Обі́йми простягли шалені,
Сполóхав очі немовляти!..
- Горнися, крихітко, до нені, –
Тоді сказала йому мати.
До себе ніжно пригорнула,
Притисла міцно до грудей…
Дитина впевненість відчула –
Це був Початок тоді! – гей,
То було щастям – поклик долі,
Де не прийшлось довго чекати.
Його світ визрів в видноколі,
Який носила в собі мати!
Там, доля світ йому відкрила
І подих той, що не відняти.
Це звідти в нього зараз кри́ла:
Подарувала – рідна мати!

ВСЕ – ПО СПІРАЛІ…

Все – по спіралі… пишуться казки́…
І змінюють дні почергово но́чі.
У зрілих «мудро» си́віють виски́,
А в немовлят запалюються очі…

СВІТ ЖИТТЯ

Роздягнула осінь
молоді берізки
і на сонні трави
жовтий лист поліг.
Дріботять, тупочуть…
ген, дитячі ніжки,
хаосом здається
їх малечий біг…
Молоденька мама
весело сміється –
вітер їй тріпоче
коси по плечах…
Ось малятко злóвить,
та воно все рветься
і радіє щастя в
чотирьох очах!..
Я на світ дивлюся,
сам собі всміхаюсь:
веселить, людино,
час твого буття...
І батьківським щастям
в серці переймаюсь:
тóму світ лиш вартий –
в ньому є життя!

* * *

Із усмішкою йти через життя,
Навіть коли стаєш і зовсім сивим,
Так мислю я … бо завжди був дитям:
Сприймати долю в радість – жить щасливим!

РОДИТЬСЯ ЗАНОВО

Когда ты в небо взор невольно бросишь
И сердцем молвишь: «Боже, разреши…»,
И мысленно желания попросишь –
Услышишь вдруг мелодию души…
Она в тебе легонькой дымкой тает,
Заветная, с тобою – на века…
Безропотна, как мысль твоя, витает,
Плывет в тебе, как в небе облака.
Мольба-мольбой, заветное – безбрежно…
И всякий раз, по-новому в судьбе:
Родиться заново – при жизни неизбежно!
Весь кладезь есть для этого в тебе.

МИ – БОГА ЩЕДРА ДІТВОРА

В нас зріє світ… і окаймля його любов земна-небесна:
Радіє в мамі немовля – ще мить… й та іскорка воскресне…
І синій космос, і блакить безпросторóвого світ-неба
Дарують Вічність – Долі мить і сонця світлого потребу.
В нас архаїчність відмирá і душі – променями в небо…
Ми – Бога щедра дітвора – нам так Небесного всім треба!

***

Живи село – корзино наша хлібна!
Хай в полі жито килими встеля…
Ти ні на кого в світі не подібна,
Нам Богом дана, Матінко-земля!

==========

Карплюк-Залєсова Надія

Я ПОРИНУ У РАНІШНІ СНИ

Я порину у ранішні сни,
Там дитинство примружило очі...
Які теплі, до болю, вони,
А дитинство сміється, регоче.
В нім сміється такóж мій татусь,
Підкидаючи вгору, до стелі...
Милий тато... він коником був,
Був для мене – розкішні орелі.

Мамин сміх молодий з-за плечей:
Ой, як ви́соко доня літає...
Радість ллється із рідних очей,
А дитинство моє не змовкає.
Посади мене, таточку-тату,
На рамена широкі свої,
Буду вища за всю нашу хату,
І дістану погони твої...

Там ще купля солдатська в спочинку,
Як татýсева пам'ять лежить...
Тепер будеш мені за драбинку...
Яка добра і лагідна мить!
Я порину у ранішні сни,
Я дозволю сьогодні проспати,
Хай побудуть зі мною вони:
Молоді мої батько і мати...

МОЇЙ ДИТИНІ-ДОНІ

Дівчинко рідна моя́,
Тебе я вітаю зі святом!
Сімнадцять твоїх юних літ...
Це – мало чи, може, багато?

Плодів, що на рідній землі,
Лиш мізер змогла скуштувати,
Все знаєш – по чо́му... і як...
Зуміло життя урок дати...

Та все не буває лиш зле,
Знов сонце загляне до хати,
Терпіння... і пр́ийде усе:
Що вимрієш, те й будеш мати!

Хай Боженько благословить,
Як це би зробив і твій тато...
Голівку закинь у блакить...
Для тебе Там – втіхи багато...

Хай за́вжди щастить у житті,
Нехай усміхається казка,
Людей зустрічай на путі,
В яких є душа й щира ласка.

Всміхнись, ніжна квітко моя́,
Усмі́шка твоя́ – дуже мила,
Для тебе лиш сходить зоря,
Ти будеш, як сонце, щаслива!

СИНОВІ

Два літа гарячих і дві теплих весни
Пропливли, як збентежені птиці...
Часто, сину, приходиш до мене у сни,
І я дихаю ними щомиті.

Дві зими відгуляли вже свій буревій
На моїй Україночці рідній...
З вій пухнастих я погляд зціловую твій,
Тихий смуток в усмі́шці тендітній.

За два роки ці, майже дорослим ти став,
Вже дорослі – думи і погляд.
Я найбільше чекаю, щоб день той настав,
Щоби мав, як усі, мамин догляд.

Відлітало в танкý жовте листя з дощем,
Що дві осені нам дарувало...
Від розлуки, мій сину, таки, не втечем,
Лиш терпіння і віри щоб стало.

Я цілую тебе сотні тисяч разів,
Не сумуй, мій улюблений сину,
Дав би Бог, щоб не стало на світі часів,
Коли мати лишає дитину.

Від гріху вбережи, добрий Боже, і бід,
Заступи і помилуй, Пречисто,
Ти, як Мати Свята, всіх дітей захисти,
Бо любов Твоя – вічна і чиста!

ПОДАРУЙ СИРОТІ ПО РОДИНІ

Канцелярія висі із Неба...
Канцелярія радісних див...
Що дитині для радості треба?
Кожен ждав Миколая... любив...

Я шукала його у блакиті –
Очі добрі і лагідний сміх...
А в ніч дива хотілось щомиті
Краєм ока побачити міх

З подарунками дітям іншим,
Що чекали на нього теж...
Та вже стала доросла дівчинка,
Але диво залишилось всеж.

Замовлення пи́шу, благаю
Тебе, Чудотворче святий,
За тих, наш святий Миколаю,
Хто в щирих проханнях – німий.

В них просять лише оченята,
Ховаючи заздрощів біль,
Їм тільки би – мами і тата –
Вершина всіх їхніх надій.

В переддні чудодійної ночі
Я благатиму щиро тебе:
Миколаю, святий Чудотворче,
Зішли ласки святої з небес.

Відшукай дітям маму і тата,
Подаруй в добру ніч два крила,
Щоб дитина не тільки у свя́та,
А щомиті літати могла...

Хай не дивиться поглядом зрілим
З-під пухнастих дитячих вій,
Хай родина з теплом запізнілим
Стане світом дитинних мрій.

Сотвори таке диво дитині…
Так заждалась вона його!
Подаруй сироті по родині,
А всім іншим – всього́-превсього́!

НОВОМУ ПОКОЛІННЮ

Пшениця стигла і блакить...
Закрила очі ... і на мить
Побачила своїх онуків
У пазурях смертельних круків.
Вони шматтями тíльця рвали
А діти вереском кричали...
Де ж бо батьки, мій Боже з неба?!
Благаю, Господи, не треба!
А круки кров'ю упивались,
Бенкетували, розважались...
З бідою серце – в унісон…
Дякувать Богу, це – лиш сон.
Мої онуки – десь в дорозі…
Я їх проситиму у Бозі…

Як суш землі оро́сить злива,
Я стану внуками щаслива.
Я буду їх оберігати,
Мабуть, пильніш, як батько й мати,
Аби ніяка кривда десь
Їм не наврочила, як днесь
Летять безкрилі над світами,
Бо так бракує тата й мами...
Ти, Україно, люба, рідна
Така розкішна... й дуже бідна...
Зітри з лиця землі всіх круків,
Благослови життя онуків.
Хай діти поверну́ть з чужи́ни
І ро́дять внуків для Вкраїни…
Без запроданця-чужака,
Дітей хапуг і хижака,
Дітей «обра́нців – слуг народу»,
Інагурованих до роду…
Де людські цінності – нетлінні
Аж у тридцятім поколінні!
Цвіти, моя розкішна земле,
І хай ніщо вже не пове́рне
Історій колесо назад.
Мій внук – СІЯЧ, а не солдат!
Ми – українці й наші внуки,
Що, попри біль і всі розлуки,
З тобою, земле, аж до скону,
Любов нестимем, як ікону,
Тобі, Вкраїно, земле мила.
Ти будеш понад всіх щаслива!
Знайдеш і сили, і уміння
Нове зростити покоління,

Те, що зметé круків руїну,
Воно й відродить Україну!

СИВОЧОЛА КНЯГИНЕ...

Як і все, що у світі – від матері-жінки,
Мудрість книги уся – на пожовклих сторі́нках...
Як і Мати-Земля – твоя берегиня,
Так і Книга Життя, то – безцінна яскиня!

В океани, як ріки... люди так – в її "храм"...
Хоче кожна душа віднайти відгук там.
Ти – хранителько знань, всіх подій берегине,
Вчитель-книго моя́, сивочола княгине!

Ти смієшся і плачеш від болю в коханні,
І загравою сходиш у садку на світанні...
Ти і п'єш-не нап'єшся джерельного срібла,
Ти – і млосно-тверeза... і усім ти потрібна.

І у лісі підсніжником дякуєш Богу,
Ти і сина провадиш у далеку дорогу...
Благосло́виш грозу ти на сходи весня́ні
І на квіти землі, що ні з чим незрівнянні!

Ти співаєш "Осанну" у храмі на свято,
І дитині ти плещеш, що мудра, як тато.
Все, що є... – у тобі́... в твоїм лоні, яскине.
Ти – скарбниця моя́, сивочола княгине!

МІЙ ТЕПЛИЙ ЗГОРТОЧОК

Мій теплий згорточок
Надій і сподівання,
Ангелик мій, жаданий над усе,
Нехай для тебе, мій онучечку солодкий,
Життя всіх благ на таці піднесе́.

Мій ніжний згорточку,
Крикливий до знемоги,
Цілую оченяточка твої…
Якими щедрими для мене були бо́ги,
Як право видали у світ прийти тобі.

Дивлюсь...
Своїм не налюбуюсь дивощастям,
Вдивляюсь в кожну рисочку його:
Як-то жило́ся нам... собі не уявляю,
Як диворадості такої не було́?

Я в Небеса молю́ся
Кожної хвилини,
Щоб онуча при Ангелі було́,
Щоб цю дитину до́бра доля облюбила
І щоб ніколи не торкнулось його зло.

ЛЮДСЬКОГО ЩАСТЯ ПРЯДИВО

Яка-то птаха, з яких-то далей
Таке нам диво принесла́?
Таке хлоп'ятко, як ангелятко –
Щаслива мамина сльоза.

Яка-то птиця і ким навче́на,
Щоб дарувати оті дари?
Летять далеко, під самі хмари...
Знать, добре видно усе згори.

Хто вже втомився і так благає,
Вимолює своє́ дитя,
Талану косу розплітає…
Ба… навіть, віддає життя.

Літай, лелеко, над краєм рідним,
Клади висо́ко на горбку,
Багатим людям, людям бідним,
Сина комý́сь, комý́сь доньку́.

Даруй нам, птахо, безмежне диво
Всім тим, хто просить над усе,
Людського щастя тонке прядúво,
А все, що інше, то є пусте.

03/02/18/

==========

Коризма Галина

ДВІ ЖМЕНЬКИ ВИШЕНЬ

Ви їли *морелі, що пахнуть літом,
Такі, що вкусиш і сік тече?
Садив дере́вця напевно дідо,
Чи може бабця, чи прадід ще...

А я – маленька, в дрібних косичках,
Рожевий бантик спадав набік.
Була сховатись від мами звичка,
Поміж високих, крислатих віт.

Квітчасте плаття – в плямах червоних…
Що скаже мама, було дарма́!
Сиділа тихо на хи́стких кронах,
Неначе справді у рай зайшла.

Губи злипались і пахли медом,
Оси з малини сьорбали сік...
Яка ж то втіха – під синім небом!
А збоку зріє смачний горіх…

І наїдалась, як хитра пташка,
Гойдали долю вітри́ легкі́...
Мого дитинства вишнева казка –
Дві жменьки вишень в два кулаки.

ПОДАЙ ЙОМУ ХЛІБИНУ

Лягає сум в скорботний день
Журбою над хата́ми.
Горять вогні з вікон осель,
Стікає віск свічка́ми.
Хлібина житня, – мов з-за хмар
Великий місяць дише...
Це я сьогодні на вівтар
Поставлю з болем ві́рші.
Схилившись, тихо помолю́сь,
Цілуючи хлібину.
Колись від мору гинув люд...
Скорили Україну.
Пізнали голод, кривду, страх
Невинно-убієнні.
Благали Небо на вітрах:
По-дай-те хліб ди-ти-ні!!!
Село вмирало... Геноцид...
В очах – ще віра з болем.
Гори, свіча моя, гори!
Розвійся, ту́го, полем...
Молився батько за життя
Під тином непорушний.
Ось цю хлібину, про́шу я,
Подай йому, Всевишній!
Подай, благаю, хто просив,
Хоч скибочку дитині!
Вслухаюся у голоси...
В страждальній Україні.

==========

Корнилюк Ольга

МІЙ КРАЙ – ЗОЛОЧІВЩИНА

Мій край – Золочівщина. Золотії поля,
Смарагдові гори – в садах і лісах...
Життєдайні джере́ла, де Буг витіка...
Маркіяна Шашкевича – рідна земля.
Життєва дорога в село повертає.
Квітник біля хати... і мама чекає.
Там хресна дорога, що вгору іде,
До церкви «Жінок Мироносець» веде...

МАМИНІ РОКИ

Ось тут – Ганнуся, бабця і сестрички.
Там, з вчителькою, – діти в вишиванках.
Три дівчинки, заплетені в косички...
Старенькі фотографії у рамках.

А ось – у древнім, повоєннім Львові...
Роки навчання... Хто їх забува?!
Красуня-панна з довгою косою,
Що голову віночком обвива.

Нагадує матуся – голод-звір...
Жило́ся в ті часи усім неле́гко.
Облави... хлопців гнали у Сибір,
Де починалось найсправжніше пекло.

Портрет весільний – юні мама й тато.
Їм посмішка щасли́ва – до лиця́!
Будуть тяжкі роки...та бу́де й свято.
Дочки із сином звеселять серця́.

Ростила мати нас в ласці й любові...
Навчила працелюбності та віри,
Пісень… на рідній, український мові,
До мрії йти... не впасти від зневіри.

Твої рокй на спогади багаті...
Здоров'я й сили зичимо тобі...
Родину зустрічати в своїй хаті...
Многая лі́та жити у добрі...

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

До святого Миколая
Лист Іва́нко написав...
Мандаринки і цукерки
Усілякі заказав.

Але головне – машинку,
Яку сам намалював.
"Миколаю" – цю адресу
Крупно так надрукував
Й на вікно того конверта
Із надією поклав...

Раптом мама каже: «Сину,
Може, інша хай буде́,

Миколай таку машину,
Може статись, не знайде́».

«Помолю́сь я щиро, мамо,
За проханнячко моє́!
Ціла фабрика заба́вок
В Чудотворця точно є.

Зробить він таку машинку,
Як малюнок у листі.
А купити в магазині
Ми могли би і самі́».

Тільки-но проснувся зра́ння,
Підбігає до вікна:
«Мамо, вже до Миколая
Взяв Ангелик мій листа!»

==========

Мацевко Марія

Присвячується мамі Павлині Йосипівні

НАЙДОРОЖЧЕ

«Шукаємо скарбів – марнуєм час,
а найдорожче за́вжди поруч нас»
1
Уже весна пробуджує красу
З зимових чар і скованого сну,
А я спішу у той куточок раю,
Де світ мого дитинства не згасає.
Де моя мама гарна, молода
Веде мене за руку у життя,
Благословить молитвою на долю:
«Будь чесною і люблячою, доню».
п/в:
Мамо, матусенько, вже догорає,
Докапує Ваша свіча…
І, раптом, не встигну я знов прихилитись
До Вашого, мамо, плеча…
Благаю, о Боже, пошли їй здоров'я і сили
Та благая літ...
Допоки живе моя сива матуся, до тих пір
Єднається рід.
2
Дитинства сон розвіявся, мов дим,
Чому живу я спомином одним?
Скажіть, чому не можуть матері́
Зали́шитись роками молоді?
Чом сивина вкрива мами чоло,
Русявих кіс, немов би, не було́…

І зморшки від недоспаних ночей,
І мудрий погляд маминих очей.

3
Як спраглий, що шукає джерела,
Спішу до мами, до її тепла…
І повторю́сь у пісні її долі,
І побажаю щастя сину й доні.
Аж до небес полину я думка́ми,
Здоров'я, сил проситиму для мами
І щоб горіла ясно її свічка,
Молюсь: живіть, матусю, довго й вічно...

Я долю мами повторю в житті –
У радощах, в турботах, у журбі.
І понесу я дітям і онукам
Благословенну мамину науку.

(музика Любомири Нарозі)

==========

Нарозя Любомира

МАМИНА ПІСНЯ

1
Хто мене навчив говорити? –
Мама моя́.
Хто мене навчив співати? –
Моя моя.
Хто навчив пісні́ кохати? –
Мама моя.
Все життя для них віддати.
Все...до кінця...

п/в:
Мамина пісня в світі лунає...
Мамину пісню серце співає...
Мамину пісню співають діти...
Мамину пісню треба любити.

2
Ти у світі – найдорожча, мамо моя́.
Ти у світі – найрідніша, мамо моя.
Твоя пісня – наймиліша, мамо моя.
Мамина любовь – палкіша...на все життя...

(авторська пісня)

ЮНІСТЬ НЕ ВЕРНЕШ

1
Не верне́ш юність свою́, не верне́ш.
Не прийде́ш більше сюди, не прийде́ш
На станцію оцю знайому,
Всім нам дорогу́ й відому,
Не прийде́ш, більше не прийде́ш.

п/в:
Лиш поїзди гуркотять,
Далека їхня путь…
Лиш поїзди гудуть,
Юність мою несуть.

2
Ти згадай станцію нашу, згадай.
Не питай, чом на душі печаль.
Вертаюсь знову я додому,
На станцію свою знайому…
Не питай, чом в душі печаль.

(авторська пісня) 1991 р. смт Заводське

РОЗМОВА З МАМОЮ

Я знаю, мамо, як ти там страждаєш
В рідні́м селі моєї Батьківщини.
Біля воріт щоранку виглядаєш,
Коли назад пове́рнуся з чужи́ни.

Вже й вишеньки біленькі затужили,
Що в нашому садку давно ростуть,
І мальви, що ми ра́зом посадили…
Вони наснагу до життя дають.

Стужилася криничка біля хати,
З якої пи́ла воду я жагуче…
Де б не була́, все бу́ду пам'ятати
Смак неповторний, крижаний, цілющий.

Як часто я нагадую, матусю,
У Вигнанці дитинство золоте,
У верболозах, пшениця́х пахучих –
В усім, що незабутньо там цвіте…

І ті духмяні сінокоси в полі,
Де любий батько весело косив…
Як дощ свої пісні́ співав на волі,
А вітер хмари у танку́ крутив...

Морозну зи́му... з пишними снігами,
Чарі́вну ве́сну... з сонячним розмаєм,
Квітуче літо... в зорях... з солов'ями...
І осінь... з падолистом та врожаєм…

Пробач, кохана, що скарби́ лишаю,
Знов ні без чо́го їду у чужи́ну.
Але душею за́вжди – в ріднім кра́ю,
У серці віру бережу родинну.

БРАТАМ (Юліану і Володимиру)

Брати́ мої́, так вгодно бу́ло Богу,
Що живемо́ у різних сторона́х…
Додому і до рідного порогу
Ми повертаємось лише у снах.

Де ба́тьківським теплом були́ зігріті,…
В дитинство знову пам'ять поверта́.
Зростали ми в сім'ї талановитій…
Коли́санка батьків – сповідь свята́.

Багаттям му́зики наповнювалась хата…
На мандоліні тато класно «витинав»…
Як Юліана саксофон звучав завзято!..
Акордеон, кларнет…в руках його «палав»…

А скрипка – то музична королівна,
Так батько її вдячно називав.
В п'ять років я вже нею володіла,
Лиш нотки вітерець перебирав…

Та промайнув той час, немов жар-птиця…
Уже й Володя скрипку в руки взяв.
На брата ди́влячись, раділи наші ли́ця,
Бо душу всю у неї він вкладав…

Мене «аристократкою» зробили
І щоб цьому «званню» відповідала,
За фортеп'яно гарно посадили
І я пристойно грала і співала…

А поїзди́ нам ритми вибивали…
Пісні співалися на різних мовах…
З опери «Запорожець за Дунаєм»
Одарки арію вела́ мама чудово…

А тато тенором «Верше мій, верше»
Затягував, аж сті́ни ся здригали…
О, як-то нам жило́ся «добре перше»!..
Долі вітри́ нас, браття, роз'єднали.

Та ностальгія знов туди вертає:
У Вигнанку… у молоді́ літа́…
І знов у серці музика лунає
В родиннім сьогоденні і в свята́…

Пройшли роки́ юнацтва ті мрійли́ві,
Свій льос нелéгкий – в кожного в житті…
Але в одно́му, всеж-таки, – щасливі:
Рятунок можем в музиці знайти.

Вже в нас самúх онуки підростають…
Ми – у світах… у вічності – батькú.
Та промені у душах не згасають,
Свій спогад пишем нотами в вікú..

Братú мої́, соколики крилаті,
У ба́тьківському гнізді чекаю вас

І по-сестри́нськи хо́чу обійняти…
Поки іще на зустріч маєм час…

грудень 2017 р., Мадрид

ОТ І ВСЯ ЛЮБОВ…

1
Мої діти, мої доні, дівчаточка милі,
Вас плекала, годувала, скільки було сили.
Вихорем життя летить…
Вже рокі́в не зупинить,
Ось ви і – дружини.

п/в:
Ліля, Таня, любі доні,
Вже сивіють мої скроні,
На чоло зморшки лягають.
Життя не повто́риться знов!
У симфонії на фоні
Є обличчя моїх донів,
Є обличчя моїх внуків –
От і вся любов…

2
Найщасливіша на світі – це, напевно, я.
У моїм житті є діти й музика моя.
Цей дарунок лиш від Бога –
Це життєва є дорога…
Вдячна Богу – це моя сім'я…

(авторська пісня) 2010 р. м. Мадрид

ЗБЕРЕЖІТЬ ЖИТТЯ

1
Як хо́чу я, щоб пісня линула над світом,
Щоб усміхались діти, наче квіти.
І радістю цвіло життя для них,
Для цих маленьких, ніжних, дорогих.

п/в:
Збережіть, я прошу́, збережіть,
Не губіть дитячі душі, не губіть!
Збережіть це крихітне зерно,
Хай поспіє... визріє воно....

2
Усміхнеться зайчик – в серці насолода.
Засумує пташка – у душі печаль.
О, як хочу я, щоб діти всіх народів
Росли-підростали, як зерно вдосталь.

(авторська пісня)

СПОВІДЬ ДО МАТЕРІ

Присвячую дорогій мамі Марії

1
Виглядала, сумувала, сльози виплакала.
З чужини мене чекала, серцем вимріяла.
Я пташкою прилетіла,
На віконце наше сіла.
Мамо, це – дочка́ твоя.

п/в:
Я на Україні, в маминій хатині,
Серцем відчуваю тут рідне тепло.
Вишивки багаті, мальви біля хати –
Це матусі рук добро.

2
Здрастуй, мамо, здрастуй мила,
Здрастуй, ненько моя.
Чужина мені не рідна, навіть не своя.
Тільки доля зрадлива сюди занесла́.
Я лиш буду щаслива там, де рідна земля.

3
Старенькою стала мати, сивина в коси лягла.
Скільки весен зустрічала в своїй хаті одна.
Як м'ятою пахне в хаті!
Ми щасливі та багаті…
Сіли поруч... мама і я.

4
Заплакала моя мати, тихо погляд звела́.
І відчула щемінь в серці – чужина́ мене звала…
Коли живу на Вкраїні, на чужи́ну хочу́,
Коли живу на чужи́ні –
На Вкраїну лечу.

(авторська пісня) 2009 р. с. Пастуше

==========

Скоропад Марія

РАДІСТЬ – ЦЕ ДІТИ

Яка це гордість – матір'ю стати!
І немовля до грудей пригортати...
Чисті у серці своїм почуття
Всі, до краплини, віддать для дитя.

Мама від щастя сміється, радіє,
Крихітку ніжно голубить, леліє...
Скільки потіхи буває у хаті,
Як починає маля розмовляти...

Як зро́бить перший, невпенений крочок...
Яке-то свято: Народженню – Рочок!
Світяться сонцем батьки і хатина,
Бо на очах підростає дитина,

Слів не стає, відчуття передати...
Са́ма щаслива, всеж-таки, – мати!
Доля жіноча – у материнстві,
Мама завжди́ – головна у дитинстві.

Мо́литься мати за діток щодня,
Їм – вся увага, любов вся...до дна.
Зв'язує матір з дітьми́ пуповина.
На все життя рідна мама – єдина.

Часу бракує їй, щоб відпочити,
Але без діток нема сенсу жити.

ХОЧУ СЕСТРИЧКУ

Я сестричку дуже хо́чу
І у татка завжди про́шу,
Щоб мені її купив,
І щоб гро́шей не жалів.

Татко каже зачекати,
Не дають йому «зарплати».
Як немає в тебе гро́шей,
То лелеку я попрошу.

Каже тато, що здалека
Буде цей летіть лелека.
Попрошу́ в нього близняток.
Добре, мамо? Добре, татку?

Двох принести він не в силах,
Заболять у нього кри́ла,
Зачекай ще трошки, синку,
Вже в дорозі – Катеринка.

ЗАРОСЛА В САДУ СТЕЖИНА

Вкрилася земля барвінком,
Се́рденько – сльозами.
Заросла в саду стежинка,
Де ходила мама.

В полі соняшник зів'яв,
Що вона садила.
Затужила черешенька,
Що не зародила.

Пташки співать перестали,
Кинули садочок.
Лиш одненька прилітає,
Сумний голосочок.

Сяде вона на вишеньку,
Гілкою гойда́є.
Посидить хвилиноньку
І кудись тікає.

Може матінка рідненька
В садок прилітає…
Заспіває жалібненько
І знов відлітає.

(авторська пісня)

ХОТІЛА Б БУТИ

Я квіткою хотіла б бути,
Щоб любувались мною люди.

Я пташкою хотіла б стати,
Щоби літати і співати.

Тоді, до рідної домівки
Без візи я могла б літати –

Перетинати всі кордони
І до в'язниць не попадати…

Я сонечком бажала б стати,
Аби світити ясно-ясно…

Промінням щедро розписати –
Який же світ оцей прекрасний!

І дощиком хотіла б бути,
Щоб землю нашу освіжити…

Щоб дихалося легше людям,
Щоб краще в світі стало жити.

А ще я місяцем би стала
Усім освічувать дорогу,

Щоб вночі люди не блукали,
Йдучи до рідного порогу…

==========

Невигаданий ностальгії сум

***Д**іалогом за круглим столом*
***О**статочно підве́демо риску:*
***Б**ратня дружба – надійний синдром*
***Р**озуміння та війнам протесту!*
***О**днодумці із різних країн –*
***Д**обродійності й віри легати,*
***І**хтіандри душевних глибин…*
***Ї**х поетами божими звати.*

Невигаданий ностальгії сум
Їдким туманом в'ївся в наші душі.
Шукали в чужині рахат-лукум,
Але танцюєм в наймах "каперуші"*...

Волощук-Толмачова Любов

ПЕРЕДМОВА

Не дове́сти правду кулаками,
Бо вона у кожного – своя́.
Не прибити думку п'ястуками,
Кожен захищає своє «я».
Та переконати можна словом,
Що іде з сере́дини душі...
Відповідно доброти основам,
До сердець достукатись спіши!
Збуджуючи сплячу підсвідомість,
Первісний прокинеться інстинкт...
Людство спонукає на гуртовність
Відокремленості лабіринт.
Бо один – не воїн в полі чистім,
Самотужки ворог – нездолан.
А разо́м, як бусинки в намисті,
Нерозривний створюємо клан.
В ко́го слово, наче зброя, – си́льне,
Заклик хай до єдності дає,
Щоби відвойовувати спільне,
А не кожен, зокрема́, своє́.
Полотно суцільне ми – у спілці,
Ткане з неба, сонця і зіро́к...
Будьмо непохитні, українці,
Хай з нас не висмикують нито́к!
Житиме у ві́ршах наше слово
І нестиме правду на вустах!
Але на землі лиш – передмова,
Післямова бу́де в Небесах...
16/10/17/

ВСІ МИ – ЛЮДИ ПЛАНЕТИ ЗЕМЛЯ

Всі ми – люди планети Земля,
Всі ми пра́гнемо миру і щастя...
Та війна, як отруйна змія,
Душить шию і тисне зап'ястя.

Гірша зброя – нена́висть в серцях,
Вона людяність нищить, вбиває.
І гріхами устелений шлях
Нас від Бога ще більш віддаляє.

Ділять зе́млі та надра брати́,
Що у спадок від Неба дістались...
І колишньої дружби мости́
Від обра́з вантажів захитались.

*«Між хрестами і зо́рями» Світ
Потерпає в сльозах і у кро́ві...
Ми забули Господній завіт:
Берегти ду́ші в чистій любові.

Наші вчинки – безбожні й страшні́,
Без моралі живе́мо, у бруді,
Споконвіку – у злобній війні.
Лише назва одна, що ми – «люди».

08/06/16/

МНЕ УКРАИНА - НЕ ЧУЖАЯ

Мне Украина – не чужая,
Давно я замужем за ней...
И за живое задевает,
Когда семью мне разбивают,
Травя «хохлов» и «москалей».

А діти – плід любові й миру,
Як їх накажете діли́ть?
Чи можна зраджувати віру
І дану Богові офіру:
Що тільки смерть нас розлучи́ть?!

Я не хочу на баррикадах
За чью-то прихоть лечь пластом.
Мне ненавистен беспорядок
И в грязных сапогах не надо
Входить без стука в чистый дом.

Мені Вкраїна – не чужа,
Я з нею – у родиннім шлюбі.
Коли серця́ не їсть іржа,
Кордонів зорана межа...
В гурті усі ми – друзі лю́бі.

Мне Украина – не чужая,
Она – часть Киевской Руси!
В роду́ раздора не желая,
Возмездья меч не обнажая,
Хочу честь нации спасти.

12/02/17/

***

Никогда раньше не верила в *реинкарнацию, но в последнее время меня не покидает ощущение, что когда-то (в прошлой жизни…) мне уже прихо-дилось бывать в этой «оливковой» стране древних басков, где живут настоящие мачо, с их неуёмным темпераментом, в которых нет ни малейшего страха быть насаженными на рога́ разъярённого быка в традиционном, грандиозном торжестве, называемом корридой.

Испания, ты стала для меня очень дорога́, почти как ближайшая родственница, без которой я буду скучать, разлучившись…

Твой жаркий климат согревает душу своим непод-дельным радушием. Ты приютила меня однажды, поддержав в трудный час, дав возможность рас-крыться и развиться моим творческим способностям на твоей плодовитой талантами почве.

Славянская оседлость смешалась во мне с цыган-ской страстью к путешествиям; заунывность родных народных песен переплелась с протяжностью испан-ских напевов; простецкая удаль русского танца со-единилась с грациозностью и ритмичностью зажи-гательного «Фламенко».

Изучая в школе испанский язык, я себе и предста-вить не могла, что по милости Божьей смогу не только увидеть, но и жить на этой «ДонКихо-товской» *тьерре, вплотную соприкоснувшись с её культурой и людьми…

Испанцы – очень приветливая (хоть и немного шум-новатая) нация. С их лиц никогда не сходят улыбки, наверное, от избытка солнца, неустанно зияющего над этим южно-заокеанским краем…

Меня, как и многих других, влекла и манила к незнакомым доселе берегам экзотическая испанская земля… Но, прожив здесь более десяти лет, я отчётливо поняла, что моё место всё-таки там, где находится моя душа – на моей, такой любимой и близкой сердцу, Родине!

***TIERRA ALEJADA...**

1
Tierra tan alejada de la patria mia,
Tu eres para mi - una hermana.
I tantos años yo estoy contigo cada dia,
Pero mi pais me espera ya mañana.
estribillo:
Aunque para ti soy solo la extranjera,
Soy solo la invitada, soy la hija ajena.
Te agradezco mucho y por tu pan, y por tu cielo.
Tu sol calienta en mi alma el hielo.
2
Tu corazon, tan grande, siempre me da ayuda.
Yo siento el cariño en tu abrazo.
La vida es complicada y, ademas , muy cruda,
Me das fuerzas para ir paso a paso.
estribillo:
Por todo quiero dar te un beso muy fuerte.
Tu salvas de la tristeza, tu salvas de la muerte.
Lo se, que no puedes nunca hacer me daño.
Tu eres mi segunda madre, mi España.

3
Yo pido, que Dios te proteja y te cuide,
Y que estes feliz con alegria.
Tierra tan alejada, tu - mi amiga preferida,
Acepta un gran saludo, señora mia!

(la cancion de autor) 27/06/10/

ПОГАНА ПРИКМЕТА

Комусь-то слово "заробі́тки" ріже вуха.
Заробітчанам воно наче груди крає.
Та Бог, скріпивши міцно волю й силу духу,
Не здичавіти в чужині́ допомагає.

А ще і зрадниками дехто нас рахує,
Мовляв, поїхали в Європу розважатись...
Бог емігрантські, щирі молитви́ почує,
Він не дозволить вірі у душі́ зламатись!

Втирає сліз потоки нам Господь ночáми
І посилає до́брі сни про рідну хату,
Де залиши́лись діточки́ малі́ без мами...
Неначе вітер бу́рить долю стріпіхату!

В даличині́ про щастя мова не веде́ться,
Нудна́ розлука наші сі́м'ї роздроби́ла.
І біль, мов кулею, влучає в са́ме серце:
Чому держава без жалю́ нас відпустила?!

Якщо в світи́ тікають з дому берегині,
В народі кажуть, що погана – ця прикмета,
Бо пі́де шкереберть усе у тій країні...
Вже явним до́казом гримить бра́тня вендета.

16/11/16/

ЧИ НЕ ЗАНАДТО?

Чи не занадто пафосу, панове,
У наших заримованих рядках?..
На сході справжні патріоти кров'ю
Щоденно пишуть смерті альманах.
Нагадує країна мертву зону.
Не треба, як не хочеш воювать,
Любити Батьківщину з закордону,
Та фарисейські речі промовлять.
У теплім ліжку, з грі́шми у кишені,
Себе у груди грізно не товчіть...
Чужії діти на війні – мішені,
За них в молитві щирій помовчіть.
Нехай вони пове́рнуться живими
До посивілих матерів свої́х.
Проси́мо мира й щастя Україні,
Добром душі, спокутуючи гріх.
Бо справи рідко сходяться зі словом.
Бог не для то́го дарував талант!
Женемося за славою, панове,
Та в ріднім краю зрадник – емігрант.

25/02/16/

Я ТАК ХОЧУ́...

1
Я так хочу́ над всеми неба мирного!
Мне по душе – и солнце, и дожди...
Я так люблю смотреть в глаза любимого,
Биенье сердца чувствуя в груди,
Мечтать, обнявшись, у огня каминного...
И ждать рассветов т и х и х впереди...
2
Я так хочу петь на́ ночь колыбельные
И сказки детям добрые читать,
И, видя лиц родных своих свечение,
До самых звёзд от радости взлетать...
Я так хочу продлить ж и з н и мгновения
И каждый день судьбы́ альбом листать...
3
Я так хочу плести венок ромашковый
И с ветром бегать наперегонки...
Я так люблю дышать земною па́шнею
И соловья послушать у реки...
Я так хочу простого… настоящего...
Женского счастья поливать ростки...

Не забирай, война, мои желания,
Не разбивай, война, мои мечты,
Я не хочу надгробного молчания
У твоей мёртвой, чёрной пустоты,
Не обрекай на слёзы и страдания,
Не нарушай л ю б в и и к р а с о т ы!

(авторская песня) 29/07/14/

==========

Гуменюк Валентина

ЛІТА В ЧУЖИНІ

Літа́-літа́ – як ті птахи́ неспинні,
Що навіть не відчутно часу лет.
Втрачають колір, з віком, та рутинні,
Не виняток – із сяянням комет…
І тільки з Богом – і вагомі, й чинні.

Третина кращих літ осіла тут,
В чужи́ні, ще колись такій далекій,
Вхопила міцно, як потужний спрут,
Махає звабно кри́лами лелеки
Та мостить теплим пір'ям гострий кут.

Ні тут, ні там – завжди́ на роздоріжжі,
Лиш повна голова тугих думо́к.
Хтось сміло вкоренився у заміжжі,
У іншого – буття, як чорний смок,
Нелегко втримати подвійні віжжі.

Чужи́на б'є, але і вчить вона
І бачення народжуються інші:
То первоцвітом в осінь вже – весна;
З любові та страждань злітають ві́рші,
Хоча, – стіна незрима навісна…

Багато друзів на моїх очах
Себе знаходили, втрачали – більше,
Бо важко ніжній жінці на плечах
Тягнути віз, а вдома – гірше-гірше:

Нерозуміння у простих речах…

І гріє мати хату – не свою́,
Цього їй часто не прощає доля.
В достатку діти вдома, як в «раю»,
Нема любові лиш, тепла́ – неволя…
Забута плаче у чужім краю.

У ко́гось, навпаки, горять вогні,
Сіяє доля найдивнішим світлом,
Любов'ю, ясним сонцем у вікні.
Вже – пагони нові́ й квітки́ розквітлі…
Душа літає навіть уві сні…

До неба випростовуються віти
Із вдячністю далекій стороні.
Любов й краса непізнаного світу
Окрилює у спалахах борні…
Та мудрість – зі Святого Заповіту.

Душа, зазвичай, – там, де рідний дім,
Господь лише – надія та опора.
Мадрид, Неаполь, а чи древній Рим…
Усі доро́ги, в радості та горі,
Ведуть у батьківський, надійний дім…

Любов, Надія, Віра та покора –
Всевишньому завдячуємо всім!

08/01/18/

ПРИРЕЧЕНЕ

Сповиті сірістю вітрини,
Бульками мильними доктрини
І чорний дим… гірка сльоза…
Зростає молода лоза –
Тицьнув хтось в землю біля тину…
Мовчать вуста… незгойні рани…
Нові, щоб збагатитись, плани:
За гроші – ранок із росою,
Земля, з пшеничною косою,
І темряви фальшиві клани…
Синь задихається від чаду,
Від кого ще чекати раду?
І топче пагін чобіт грубий –
Життя святе йому нелюбе –
У вічній боротьбі за владу…

Росте, приречене на зраду…

22/05/17/

ЗІТКАТИ ЖИТТЯ

Зіткати лиш з гріхів життя своє…
Скажи йому, у кого розум є,
Хто у любові проживає днину,
Шанує Бога, береже родину…
Для кого біль чужий своїм стає.

Скажи йому, що убивати треба,
Що нині світова́ у тім потреба…
І де підніжжя істини, моралі?!..

Перевертні довкола, наче кралі,
І не бояться осуду із Неба…

Невже в тім світі варта лиш амеба?..

25/09/17/

НА КОЛІНА

Поставити нещасних на коліна,
Щоб цілували чобіт дорогий –
Нерозуміння що ця тиха міна
Зірветься у назрілий буревій,
Бо час від часу кардинальні зміни.
Радіти, як дощу, чужим сльозам,
Коли серця – кривавими шматками…
За те – і прощення не буде вам,
Не зацвіте така душа квітками.
Зруйнований її відвічний храм.
Коли очільник сповнений гріхів,
(А Бог між нами у самім найменшім),
Пускається не тих він берегів,
Порушуючи заповіді перші,
І лапа в нього – повна пазурів.

Хіба для цього сяяння Зорі?..
25/09/17/

ШУКАТИ СЛАВИ

Прославиш друга – Господа прославиш,
Примножаться добром усі діла.

Душею бідний лиш шукає слави
І топче правду, щоби не жила́,
Себе вивищуючи в зла анклави,
Де замість правди – лиш липка смола
І замість світла – злі звіринні гла́ви,
Літати щоб душа вже не могла.
Не варто на землі шукати слави –
Розвіється – як ранішня імла.

17/01/17/

БІЛИЙ ПТАХ З МІТКОЮ

Коли і хто поставив мітку
На білім зраненім крилі?..
Небесний птах потрапив в сітку,
Скубуть вже пір'я *хавалі.

Ось так, із міткою – у клітку,
Забракло місця на землі…
Коли і хто поставив мітку,
Змінивши радість на жалі?

квітень 2018

ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Для людей ти гідну робиш справу,
А вони все рівно – за Варавву.
Повернулись цінності бандитські,
Чи, можливо, оголились скриті
В потаємних мареннях про славу.

Розум втратив люд нещасний нині,
На свій лад уже – в святій яскині…
Гріш і пиха потішають душу
Та зла віз із тим фальшивим «мушу»
Тож кому, насправді, люде, служиш?

Чи не помиляєшся в дорозі,
В тім продажнім і гнилім обозі?..

15/11/15/

ГОРИТЬ СВІЧА

Схилилась, шкрябає з підлоги віск,
Що згадкою розлитий по всій хаті…
Життя короткого предивний блиск –
Розумні очі й кучері патлаті –
Тепер під сонцем тільки обеліск.
І рветься серце, і горить свіча…
Молитва, скроплена гарячим воском.
Вже нічку, не одну, так зустріча –
Нема нічого іншого для мозку,
Навічно біль у серці та в очах…

Горить свіча, підлогу кропить воском.

23/01/18/

ЛИШ ВИБРАНІ

В тяжких стражданнях вузиться дорога,
Товчеться в ілюзорності бажань
Зневірена і втомлена небога,
Яку Рука веде до віри, знань.
Боявся Йона теж того порога,
Хоч потім славив Ягве без вагань,
Коли із риби вибрався…Без Бога –
Усе марно́та, немічність старань…
Для розуміння – хоч мало́го лазу,
Як сліпота і темінь у душі́.
Окрилена – з висот вбирає фрази
Від Духа вільного – не в кунтуші
Мирських регалій, що вбивають зразу
Та в мріях – слава й золото паші.
Хворобу легше, ніж таку заразу…
З душі зривати грубі бандажі…
Здійсниться це відразу, а чи згодом
У кожного і мудрість, і життя,
Призначене отим небесним кодом.
Безмірна сила віри й каяття
Для кожного і для всього народу.
І мало вибраних… Коли б знаття…
Невільно у брехні шукати броду
Й бездумно в чорну темінь забуття…
Віки очищення – у колах роду,
Щоб Світлом просвітити небуття…
Лиш вибрані побачать Божу вроду.

24/09/17/

==========

Душенко Микола

ПАМ'ЯТНЕ…

Хто народився й виріс у колисці,
Живе в хрещéнім батьківськім саду:
Там кожне слово на своєму місці
І кожна фраза зáвжди до ладý.

БУДЬМО В РОСТІ!

Здали ми знову козаків.
І, власне, в тому – «першім турі»,
Що до омани всіх привів,
Бо є такі ми по натурі…
Здали ми знову козаків,
Як та «недумаюча маса».
Мало років нам і віків –
Цінуєм шинку та ковбаси…
Раби рабами, ще й які!
І недалекі, містечкові…
Чого ж бо, Боже, ми такі,
Що проливаєм стільки крові?
Крóві вкраїнської, отої –
Яка є гідністю Країни!
Для «декого» ми просто «гої»,
Для українця ж – мур і стіни.
Здали ми, братці, козаків.
Здамо й дітей наших – нащадків?!..
Ми що – сліпі на ворогів,
Що проживають в добрі́ й статках?..

Ми не боронимо своїх
Народних найманців «без гро́шей»,
А голосуємо на сміх
Тим, хто в нас Силу розпоро́шив!..
Ми так раділи за Майдан,
Гордились: «Я є українець!».
Звитягу нашу, наш цей стан
Не зведемо́ в душі нані́вець!
Перегуртуймося бо в Стан:
«Гуртом Країну боронити!».
Хай кожен стане «серцем пан»,
Зачне людей своїх любити.
Не стороніться, не «мудріть»!..
В житті все лагідно і просто:
Зачніть із себе, не хитріть –
Слава героям!!! Будьмо в рості!

ДУХ ЕВОЛЮЦІЇ

Душа… Якщо вона в борні,
тоді навкіл не бачить.
Живе́мо… кожний – в «своїм сні»…
найтяжчим є пробачить.
Бо всякий в норочці засів
у власній недовірі…
І еволюцію часів
здвигає сам… по-мірі…
Народ повстане!.. Заживе,
коли думки – єдині!..
Коли дістане за живе:
від Пращурів – до нині!

КАРМА І НАРОД

Народ – то все маса буденна,
Налаштована на відчуття.
Народ – то є праця щоденна
На вістрі душі і буття.
Від нього багато залежить,
Але пелена на очах…
Це, – наче простуда, чи нежить,
Як карма у всіх на плечах.
І доки цей біль не дозріє,
І кожного в серце не ткне:
*Егрегор-народ не прозріє,
Всі маємо буть – за одне!
Для ко́гось це є зрозумілим.
Для іншого гроші є все.
Виходить, ми ще не дозріли,
Бо Совість не понад усе…
«Давайте по-совісті жити!» –
Цей клич не вживають давно.
Бо з ним неприємно «дружити»…
Тому нами й править лайно.

ІЗ ЦИКЛУ «НЕБЕСНА СОТНЯ»

Я сьогодні вдивляюсь у небо –
В його образність сіро-вологу…
Лиш одна в мені зріє потреба –
Вибиратись на Божу дорогу.
Люди милі!.. Вас проси-не проси –
Ви всерівно в гордині затяті…
За вас пі́деш – життя віддасиш,
А ви тішитесь світом прокляття.

НЕОШУКАНІСТЬ ДУМОК: ХТО «ДУРНІШИЙ» – ЗРОБИТЬ КРОК…

Геть заплутався народ:
Океан думок витає…
Переходить серцем брод,
Сам себе про щось питає...
Душі́ ради не дає.
Лиш згада добром дитинство,
Що відлунням постає
На очах прямого свинства...
І дурманиться щодень
Над утіхою манливо,
Бо не давить «трудодень»,
Кожен хитрий і чванливий:
Зволікає, серцем спить…
А відлунням осередок –
«Що не наше – не болить»...
Тільки зна, що попере́ду
Всіх чекає той тупик,
Де навколо – лиш ліниві
І немає вже «дурних».

Насторожі і кмітливі...

Усі ждуть… А хто ж почне?!.. –
Щоб сховатися за спи́ни…
Мовчки жнець, зігнувшись, жне
І гончар не зна спочину –
Це дурні.
… А «мудрі», тихо

Ждуть Месію «номер Два»?..
В них підпільна вада – пиха;
Рафіновані слова́…
Тобто, думкою нажиті:
Вдала фраза – їх жнива!..
Стільки ж літ «шишок набитих»
Аж не лусне голова(!)
Від дума́к, від перевтоми:
Як прожить, щоб не робить,
Щоб сидіти завжди вдома
Й щоб тебе могли любить?..
А навколо все вмирає,
Як замулений ставок.
Кожен бачить, кожен знає:
Ждуть «того», хто зробить крок,
Хто візьме́ і «поведеться»...
Щоб «за ним!» – «умом світи́ть»…
А так – ніхто не береться,
Чи не знає, що ж робить?..
Риторичне запитання
Для убогих не є «прок»:
Головним є труд, не зва́ння,
У́сміх долі – це урок,
Що ти був не на розпутті,
А жив з Богом напрямки.
Почуття твої розкуті
І прості твої думки
Не трясли ні серце й душу,
Окриляли, як завжди…
Будьте з Богом! – сказать мушу,
Буде нам – «з роси й води»…

P.S. Не захламлюйте «макітру»,
Дайте тілу теж урок –
Вийдіть в дощ, супроти вітру,
Доки ще не вийшов строк
Й позмагайтесь із собою
Тілом смерті і життя –
Із природою живою…
А не тільки з почуттям,
Що відлунням б´є у скроні,
Біль породжує і злість...
В кулаки зіжміть долоні,
Ви – господар, а не гість!
Ваш підхід є Бога правда:
Терпіть, жертвуйте, ідіть…
Це – не легко. Інше – зрада,
Як себе ви не ведіть...

ДУХ РОДУ

Споконвіку – війни, голод,
Люд простий бідує.
І від страху в душі – холод,
А Бог все не чує…
А що з нами робúть Богу,
Коли ми не хочем
Одне з одним іти в ногу,
Знай, своє торочим?!..
Вже і Бога розіп'яли,
І Добро зганьбили…
Отаких-то нас чимало,
Що риють могили.

Розростаємося в соти,
Роїмся, що воші…
З кожним роком більш сволоти
Да́виться за гроші…
Та й чомусь в усі епохи
Зло одне лиш править:
Невиразні з виду «блохи»,
Не кусає – да́вить.

Той, хто Землю контролює,
Потворствує гнидам.
Над людьми «він» домінує,
Нехтує, як видом…
Доброту, діла сердечні
І любовну Ліру
Перевів у стан статечний,
Розпоро́шив віру…

Народившись, знемагають
Свободні з запа́лом,
А декотрі і не знають…
Хто́ вони зага́лом.
Зачекаємо *Сварóга –
Бога над богами…
До батьківського порогу
Стелим путь віками…

Зріє пам’ять, зріє воля
Життям до наснаги.
Через шлях тернистий долі
Стелиться відвага
Духом Предків, духом Віри…

У власну реальність –
Прометеєвої Ліри,
Що звели в банальність.

В Галактичному простóрі
Дух Роду витає…
Коли дивимось на зорі,
Серце відчуває,
Що душí малі простори –
Лишень в тілі бути…
Світ в реальності – прозорий,
Маєм це відчути!

В «КАЙДАНАХ ДОЛІ»

«Єпископ
Раби господні, брате, не забудь.
Сказав Христос: ярмо моє солодке,
тягар мій легкий. Розумієш?
Неофіт – раб
Ні!..
Не можу. Не збагну я сього слова.»
(Леся Українка, «В катакомбах»)

Така бо суть «Небесної держави»,
Що наплодила нас, як «мурав'їв»,
Де кожен прагне влади, грошей, слави…
І… наживає власних ворогів.

Ми, наче щиро, кличемо: народе!..
А самі – осторонь, бо ми ж не всі – братú.
У нас відсутній код Добра Природи,
Нам чіп ввімкнули «месника» кати…

Кати, що в Небі Бога розіп’яли,
Який леліяв нас, був «рівнею», навчав…
Відтóді «сірі» Пам’ять нам відтяли –
Інший, «господь» уже тепер повчав.
Все наставляє, – що ніхто, крім нього,
Що він один – і батько, і любов…
І марно ми життям збиваєм нóги –
В «кайданах Долі», п’ють з нас ниці кров.

Мій – Прометей!.. І Дух його не згасне,
Хоч я – фігурка у чужих божків…
Жива природа Прометея! – оце, власне,
Про що я висловитись щиро і хотів.

PS «Неофіт – раб
Я честь віддам титану Прометею,
що не творив своїх людей рабами…
Я вслід його піду. Коли загину,
то не за нього – він не хоче жертви, –
але за те, за що і він страждав.»
(Леся Українка, «В катакомбах»)

ТАК ЗРІЄ БІЛЬ

Найбільший біль – зухвалості питання:
Чому Бог Справедливості мовчить?..
А, може, хтось(?!..) на себе взяв це Зва́ння,
Та ієрархію невігластва твори́ть?..
У Небі, де Галактик сивих «уйма»,
Крадій Планету нашу полонив!..
А праведна душа томи́ться-ду́ма:
Чому ж це Бог нас, грішних, полишив?!

І зріє зло… і Код Добра стирають,
Щоб не змогли вже Рід свій відродить!
А ду́ші людські… не живуть – страждають,
Шукають ту… Первинну… Бога Мить!..

Полон… ця «сіть» – це марево злоденне
І схрещена «картина каяття»…
Є геноцид – інженери́я генна,
Що *****Прани Дух нам нівелює у буття…

ГРАНЬ З ОГЛЯДУ…

Знов рубежі… новітні вежі…
Світи незвідані… епохи…
Усе життя за нами стежать,
Ждуть поклоніння нас, убогих.
Ми ж, у душі́, – в тюремній пастці,
Запрограмовано мандруєм
І вірим, що в «господній ласці»
«Многостраждальних» хтось почує…

За що поніс найперший «іспит»,
Чи не з «великої» любови (?..)
І несемо тягар ми дійсно
Душі́ розбитої Іова…

В. Г.

Чому «зараза» ро́диться в людині?
Щоб потім спонукати «каяттям»…
До Роду Божого…від «людяності» – нині,
Мабуть, уже не буде вороття.

І як би ми надії не плекали,
І як би ми не вірили в Свій Рід,
Ми – люди (се́рця Божого лекала)
Під словом, зведеним до скупості, – «нарід́».
Ми – ковані, ми – «долями» обвішані,
Лиш пломеніє в душах Божий код…
Свободою і Світлом обнадіяні…
Згаса промінчик в серці слова «Род»…

В нас «затирають» дні Батьків – їх назви,
Що по той бік «статечної» доби,
Довічні планетарні «бо́ги-ґазди»,
Що кров з нас п'ють в «горнилі боротьби»!..

ДИЛЕМА СУТНОСТІ

Невже в богів така потреба:
В «лабораторії людей»
Криваво править долі «з неба» –
Рвать енергетику з грудей?!..

Той Бог! – наївний, щедрий –
Чи Він ще дише в Небесах?..
Чи може, будучи відвертим,
Як ми, спокутує свій крах
Серед хапуг і лицемірів,
Яких теж купа на Землі,
Серед небесних бізувірів
Є відстороненим – в жалі́.
А хто ж тоді нам допоможе,
Якщо не ми собі сами?!..

Тримайсь, кріпись, наш Світлий Боже,
З Тобою ра́зом – сильні Ми!

ПОЕТ І ІСТИНА

«Варавву!» – голосно гурьбою всі кричали…
То – за добро, яке Ісус творив!
«Варавву!» – злобно вбогі душі визначали…
За що́ такий народ Отець любив?!..
Розп'ятий був за нас…і нашими ж руками!
І цей народ, ще й досі не змінився!
Лиш «десятина» гідних – «сіллю» поміж нами…
Згубивши Сина, Вишній «помилився».

То – правда, ду́ші є «невидимі кайдани»
І «темінь» нам навіюють давно,
Ми вічно живемо у мороці омани
І чи дано́ прозріть нам… чи дано́?!..

Так, вперті ми, сліпі й бога́м осточортіли
У пошуках свободи до Життя,
Бо берегти Святиню Роду не хотіли,
Тепер ми – «пішаки» лиш до биття.
Надія є на Бога нашого Сварога,
Що цю пітьму розі́б'є в Небесах…
Це з Ним в нас зріє Пам'яті Свята Доро́га –
Воскресне Світло, па́де лю́дський страх…

Духом освітляться усі чола́ людські́,
Впаде́ вуалі морок сивий геть.
Довкіл прозріють зазомбовані-сліпі…
На то й глаголить істину поет!

ЖИТТЄВА ПРАВДА

Він вчора ще казав мені: «Здоров!»
Сьогодні йде – тримає важно спину
І поглядом мене своїм ізмірив…
Ступає плавно, як належить чину, –
У себе остаточно геть повірив!..
Життєва правда – су́єтність основ…

*ОДКРОВЕННА ВІДВЕРТІСТЬ

Чим більше розмовляю з собою,
Розумію, що я – нічо́го «не сто́ю»!
Чим більше сам собі́ вибачаю,
Щодень впевнююсь, я – нічого не знаю…
І чим більше в бажанні – безмежний…
Все забуваю, що від Бога – залежний!
Випробовую долі визна́ння
Через призму Любові, Добра – кохання…

Я є ніщо і є життя,
Облікобогом народжене…
Може прийшов із забуття -
Серцем, душею стривожений.
Я є ніхто і звати – ніяк,
Та поклик життя розбуджений –
Живи і не думай, дивак!
Чи чуєш свій голос простуджений?..

ПИТАННЯ ВІЧНОСТІ

У мене ніщо не болить
Та я, ніби мертвий, ступаю…
Душа, озовись хоч на мить,
Чи, може, – я так помираю?..
Незграбно якось з відчуттям
Й на серці тривожно і млосно…
Що дійсно є в світі життям?..
Бо прихоті наші відносні…

Радіє за брамою світ,
Впивається з щемом грайливо…
Дивлюся з високости літ –
Все прахом покрите, мінливе…
Страждає один, на кону
До іншого стежечка лине…
Обоє ковтають вину
І завтра, практично, загинуть.

До мене теж дійде вона –
Стежина, а може вже тута?..
То вип'ю ж свій келих до дна,
Щоб Бог розірвав врешті пута!
Погляну на Бога Чоло –
Колись і я був ЧолоВіком…

Що в світ до людей привело?..
Чи знову прийду з Новим віком…

==========

Карплюк-Залєсова Надія

ПІСЕНЬ ЛЕБЕДИНИХ...

Люблю тебе, краю мій рідний, далекий!
Вже скоро до тебе прилинуть лелеки.

Тобі мій «добридень» від серця й душі,
Земле барвінків, густих споришів...

Люблю тебе, Земле, пшенична, багата,
І той найрідніший куточок – де хата,

Де грають світанки, замріяно-чисті,
Ярила проміння – ясні́, променисті.

Люблю тебе, житнице, страднице бідна,
В сльозах чи усмі́шці – завжди́ мені рідна.

Як вишні – твої наречені – у цвіті...
Обожнюю й серце, найбільше на світі!

Люблю тебе, Ненько, як трави – в покосах,
Волошки в жита́х – у густих твоїх косах...

Днів добрих й ночей тобі, мила країно,
Пісе́нь лебединих, моя Україно!

НА ЗАСНІЖЕНИХ ПРОСТОРАХ

На засніжених просторах мого краю...
Земле мила мóя, як тебе кохаю!
Вервечкою Свят Різдвяних днини
Відлетіли в танцях хуртовини...

Хуртовин, завій, вітрів, морозів,
Із намиста-шубок верболозів,
З мармуру-криштáлю над ставками,
Парубки й дівчата з колядкáми.

Ще засієм щедро на врожáї,
Щоб родúло хлібом в моїм краї...
У щедрівці обізветься Вечір,
Свят мішок завдасть собі на плечі...

РЕВОЛЮЦІЯ ЗРАДИ

Революція Совісті, революція Гідності,
Революція зради, низькопробної підлості,
Всіх надій, сподівань став Майдан Незалежності,
Та між ними і Радою стало дві протилежності.

Одна – Землю трима, крутить нею, як м'ячиком...
Ти ж в окопах сиди, у багнюці, калачиком.
У одної – мільярди, ще й держава годує,
Інша впроголодь є, і за все податкує.

Запалúть сотні свіч Ненька-мати по осені
За синами сторіч... зради кулею скошені...

І тужитиме дзвін, бо їх душі – безгрішнії,
Гірки сльози батьків вовік віка – невтішнії.

Хризантема у сніг – за тобою, юначе,
Тихо мовить «прости»... і пелю́стками плаче.
Твої сльози і кров, твої рани і мрії
Воскресять нашу землю і народу надії.

НЕ КУПУЙТЕ ШОКОЛАДИ!

Смерть була із шоколаду:
Спереду була і ззаду...
Наших хлопців обступила
І косила, і косила....

Сили ж має-бо багато
Від отого шоколаду.
Ох, і со́лодко ж нам нині,
В шоколаді в Україні...

Можем виливати зброю
Шоколадною... з ікрою...
Та не треба шоколаду,
Поміняти б вражу владу...

Прии́йде, покидьки, на вас
Ваш останній в Раді час!
Обсмаруєм шоколадом,
Проведе́мо в путь – парадом...

Статуетки-шоколадки –
У музеї... для нащадків...
Щоб віками пам'ятали,
Яку владу предки мали:

В світ з простертою рукою,
З жовто-синьою каймою,
Покоління юнаків –
Під вогонь... для шашликів,

Для їх столу, їх мільярдів,
Чартерів і їх більярдів...
Хай сміються шоколадні,
Можновладці недоладні,

У музеях, на вітринах,
У книжках і на світлинах...
За життя свого, заради,
Не купуйте шоколади!

ДЕТИ ВОЙНЫ

Дети войны...
Сжалься над ними, Небо!

Дети войны –
Заложники зверских интриг:

Кто справа проворней, кто слева...
А сто́ит того детский крик?!

Чего сто́ят детские слёзы
Под куполом фальши и лжи?

Спаси всех невинных, Боже,
От власти воров и барыг!

Дети войны...
Мир превратился в изгоя!

Дети войны...
Малодушия... совести крик?

"Вершители судеб", у Бога
И вам заготовлен вердикт!

ПОКЛІН ТОБІ, РІДНА…

На крилах любові, моя ти Вітчизно,
Цвіти в покоління, в далекі світи!

Герої за тебе боролись до тризни
І в душу твою вони клали мости.

На крилах любові, на крилах світанків,
На крилах птахів, непосид-відчайдух,

Будися у росах і квітах щоранку
І клич до свободи життя Вільний Дух.

На крилах любові синів твоїх, Ненько,
Ми линем до тебе, в обійми твої́,

Поклін тобі, рідна, низенько-низенько,
За діти твої і твої солов"ї.

19/02/18/

А Я ТЕБЕ ВПІЗНАЮ…

А я тебе впізнаю серед них:
Посеред хлопців і краси-дівчаток,

Бо тільки з вас – красивих, молодих,
Моя земля повéрнеться в початок.

Де все назветься іменем своїм
І де нікóму вже не буде «скраю»,

Туди, де волі стяг палахкотів…
У величі церков тебе впізнаю!

А я тебе впізнаю серед тих,
Чиї батьки і друзі не вернулись

З останньої... гібридної війни...
Та ви змогли, ви встóяли, не вгнулись!

Я знов тебе впізнаю з-поміж всіх,
Народе мій, просякнутий любов'ю!

Піднімеш голову і встанеш із колін,
А я завждú стоятиму з тобою...

26/11/17/

ДАЙ РУКУ, ПОБРАТИМЕ

У цім божевільнім світі
Ховаюсь у затінок мрій…
А совість бунтує і пнеться:
Не можеш ховатись! Не смій!

Хребет тобі да́но тримати,
Твій хрест і твій світ навкруги.
Сумління не може мовчати,
Як рвуть на шматки вороги.

Не можна віддати країну –
Не воля Господня на те,
Щоб внукам лишити руїну,
Під ноги поклавши святе!

Тримай свій хребет, своє слово,
Тавруй все вороже й гниле,
Не плескай в долоні чужому,
Бо все що найкраще – твоє!

Дай руку свою, побратиме,
А другу – подай кому́сь, –
Так єдність жива ростиме…
Молюся… молюся… молю́сь…

==========

Коризма Галина

А ЛИПИ ЦВІТУТЬ У МАДРИДІ

А липи цвітуть у Мадриді
І бджоли роєм гудуть…
А очі, в зеленім та синім,
Нуртують, ідуть, пливуть...
Це – видиво раю земного…
Цвітінь з усебіч на гілка́х
Вдихаю, ловлю́, ще й ґаптую...
Бери світ земний… окриляй!
А що мені люди?.. Хай бачать
Медового соту дари…
Примружую очі, згадавши,
Ті липи, що вдома цвіли…
Як маму свою́ зустрічаю
І батька дотепні казки…
В тій хаті, із запахом чаю,
Хрумтять до оскоми булкú...
Ще пахнуть п'янкі сінокоси,
Стрикочуть в *Леваді жабú…
Дитинство моє босоноге,
Не йди, я прошу́… ну, не йди!..
Зану́рилась в липові храми…
На мить – Україна моя…
Я хо́чу до рідної мами,
Я хо́чу – де отча земля!

А липи цвітуть у Мадриді…
Розквітла і мо́я душа…

КОЛИ ПРИЇДУ В УКРАЇНУ

Коли додому я приїду… не надивлю́ся на поля…
Які зелені краєвиди – то моя ба́тьківська земля!

Така красива й неповторна – солодка серцю благодать!
Країна – багатокольорна, де пшениців моря́ шумлять…

Де срібні самоцвіти-ро́си упали кришталем між трав…
До ніг встеляються покоси… на тканих килимах з отав…

Стежка до отчого порогу – моєї долі вишиття…
Батьків побачу… Слава Богу! Аж переповнює чуття!

Коли приїду в Україну, зустрінуть трелі солв'їв…
Я зачаровано застигну, почувши їх натхненний спів.

Свіжість та чистота повітря…
безкрайність неба – все в думка́х…
Сідає сонце в надвечір'я… в пуху тополі – в моїх снах…

Без Батьківщини тяжко жити! Серце вискакує з грудей.
Шаную Господа завіти: любити Землю і людей…

ВІДДАЙ ДОЗЕМНИЙ УКЛІН

Хто бачив війну у очі,
Кого споглядала смерть,
Кулак затисну́вши у твердь,
В молитві супроти ночі?

Хто знає, як рани печуть,
Все тіло – в знемозі капканній?
Той погляд, таки не останній,
Зціпи́вший і відчай, і лють!
Хто бачив, поле в руїнах,
В диму, зачади́вши лице?!
Медбрат, наче Ангел, несе
Між кулі криваву Вкраїну.
Хто бачив і сльози, і смерть,
Набравши у груди всі сили?
Живи, ну живи, побратиме!
Ти тільки прожив лише чверть.

Хто зважує мамине горе?
Вона, наче Мати Христа,
Аби лиш дитина жила́,
Війни́, щоб не бу́ло ніколи!
Хто кри́хіток бачив сиріт,
Дивився в їх засмучені очі?
Вони, ще чекають і досі,
Що татко вже – біля воріт ...
Хто знає, ціну́ свободи?!
Віддай доземни́й уклін,
Допоки живеш на землі,
Во віки віків, народе!

ВЕЧЕРЯ В ЧУЖИНІ

У хаті прибрано. Рідзвяник зацвів квітками на вікні.
Вже вечоріє над хатами, легким серпанком – димарі.
У кухні страви запашіли, в каструлі булькає кутя.
Пшениця, мов бруньки весняні, розкрилась в пахощах зернят.

В макітрі мак свого чекає й горіхи лущені лежать.
Запахло в хаті рідним краєм, грибів карпатських аромат.
Лягла святкова скатертина, немов засніжені поля…
Іде вечеряти родина, бо в чужині усі – рідня.

Сідає мати з сином впоспіль, бабуся лічить скільки страв,
Згадали рідний свій Тернопіль і тих, кого вже Бог забрав.
І я, неначе човник в морі, немов радію чи пливу...
Уже тринадцятий минає, як подалася в чужину.

Сідає з нами літня жінка, її осиний ніжний стан,
Такий тендітний, вся привітна, в очах – любові океан.
Четвірка діток, вже дорослих, Майдан один з них перебув.
Найстарший мовив: «З мене – досить!»,
поїхав нишком на війну.
І мій побачив теє пекло... Молила Бога, бо один.
Щоби прожити в світі чесно, за Україну йшов мій син.

Сумний Святвечір. Зірка сяє і спить Ісусик в ясельця́х.
Молитву тихо починаєм, також помилуй, Боже, нас.
І ще: «Не вмерли – слава й воля...» співаєм за столом усі,
Щоб для дітей щаслива доля була здобута у борні.
І щоб на рідній Батьківщині цвіла калина й зелен-гай.
Молись сьогодні до яскині, молитву з нами починай…

УКРАЇНЦЮ, Я ВІРЮ У ТЕБЕ!

Не знищите нас, сраколижці!
Не знищите нас *холуї!
Хай лихо приспить у колисці,
Під горе-розду́ми пісні́.

Всіх тих, в кого серце, як камінь,
Гординею тіло жере,
У кого людина, вже навіть,
Немає ціни понад все.
Всіх тих, що купили мандати,
Хто сват, хто барига, хто брат...
Від Юди навчились брехати
І є не один з вас Пилат.
Коли в Україну стражденну
Із зброї пускали вогні,
Хвалили себе поіменно,
Плескали в долоні масні.
Ви ницо тоді роздирали,
Ділили сорочку, мов скарб,
І кров'ю по тілі писали
Під шепіт зміїний: «Ти – раб!».
А що вам, до того, що плачуть,
Чекають дітей матері?
Політику ви без означень
Так хитро вели́ не в умі.
Чи можу простити Майдану?
Чи можу простити війну?
Ні! Лукаві впадуть з п'єдесталу,
А Юрій протне сатану!

Українцю, я вірю у тебе!

==========

Корнилюк Ольга

ЛИСТ КОХАНОМУ

Добри́день, коханий. Цей лист прочитаєш,
Дружину в чужи́ні із сумом згадаєш.
І ті визнання́, що казав на побаченні,
Напишеш в листі, бо слова́ не розтрачені.

Для мене слова, – мов родюча рілля...
А вірність твоя́ мій політ окриля...
Зали́шився ти оберегом сім'ї,
Про тебе й дітей – усі згадки мої́.

Є рідна земля, де зосталась душа...
З чиєї вини мати дім залиша?
Та Бог їм суддя! Наша віра – свята!
Надія – на щастя, любов – на життя...

Чужи́на – край теплий. Іронія долі,
Що пташка летить, щоб спастись у неволі.
Ми тут, мов ті пта́шки, на хліб заробляєм,
Весну в Україні у мріях чекаєм!

Пишу: «До побачення…» й думкою лину
У нашу зелену, співучу Вкраїну...
І сниться мені, щойно в дім повернуся,
До серця, як пташка, твого́ пригорнуся.

МИ НЕ БЛУДНІЇ ДІТИ, ВКРАЇНО

Ми не блуднії діти, Вкраїно,
Не згубили багатства твої.
Ми, як скарб, бережем нашу віру
І співаєм про тебе пісні.

Ми в надії живем на чужи́ні,
Що верне́мось, немов журавлі.
В тяжкій праці ми з вами – єдині,
Наше щастя – в родиннім гнізді.

Ми не блуднії діти, Вкраїно,
Твої болі для нас – не чужі́.
Ми в любові черпаємо сили,
Наші мрії – на рідній землі.

ДЗВОНИ УКРАЇНИ

Вічну память дзвони грали
по воїнах всіх віків,
що за волю Неньки впали...
за всіх наших земляків:

голодомором
невинно убієнним,
Чорнобилем
радіоактивним отруєним...

Дзвони Михайлівського Золотоверхого
людей у Києві
про небезпеку попереджали.

Сумно плакали дзвони
по Героях Майдану,
що Сотнею Небесною стали...

По покійних синах України,
що від банди агресора нас захищали.

Ви, що вірите,
чуйте,
церковнії дзвони
до Божого Храму
запросять...

Великоднії дзвони
Воскресіння Христа
прославлять...

Хай будуть покарані вбивці!
Гріхом – гріх забувати!

Борімся за волю та гідність! –
благає Вкраїна-Мати.

==========

Нарозя Любомира

ДВА ПОЛЯ І ОДНЕ ЖИТТЯ

1
Вкраїнське поле мóє... материнське,
А на чужому з тугою живу.
Спитаю в лелеки, чомý так далеко
Занéсли мене життєві шляхи.
Спитаю у мами, навіщо з сльозами
Я їду туди... у чужі сторонú.

п/в:
Два поля і одне життя…
Назад немає вороття.
А біль у серці не стиха –
Два поля і одне життя.
Два поля і одні світи…
Я їх не можу перейти.
А біль у серці не стиха,
Два поля... і одне життя…

2
Мій отчий доме, рідная земля,
Навіщо залишúла тебе я?!..
Спитаю у поля, де гнеться тополя –
Чом діти землі вилітають з гнізда?
Спитаю у долі, крутливої долі –
Чому ти мене у даль завелá?..

3
Вкраїнське поле та й не перейти,
А на чужому, тут, – мої сліди.
Спитаю в лелеки, чому так далеко
Зане́сли мене життєві шляхи.
Спитаю у мами, навіщо з сльозами
Я їду туди у чужі стороні́...

(авторська пісня) 17/11/06/ м. Мадрид (Іспанія)

Я ПИШАЮСЬ, ЩО Я - УКРАЇНКА!

Я пишаюсь, що я – украї́нка,
Україна Святої Землі́!
Мов билинка, хмаринка, пір'їнка...
Серед буйних лісів і полів...

О, як легко по ґрунті ступати,
По землі́, народи́вшій тебе!
Україна – моя рідна Мати...
Там, де предків коріння живе.

Тут – батькі́вське моє...сокровенне,
Благосло́влене на всі літа́...
Неповторне, єдине й священне,
Що з дитинства плекала душа...

Всю красу українського краю
По життю в серці гордо несу...
На коліна щораз припадаю
І цілую землицю Святу́...

РОЗБИТЕ ГНІЗДО

1
І знов весна буяє в соках трав,
І знов сади цвітуть без мене нині.
І той лелека, що далеко зимував,
Вернувсь додому. Я лишаюсь на чужи́ні.
Я в Україну хо́чу повернутись
Відчути запах рідної землиці,
Дітей обнять, до серця пригорнути,
Води прозорої напитись із криниці.

п/в:
Я знаю, там чекає мене мати
І чисте те, цілюще джерело.
А я жила у рідній Україні…
І хто розбив моє гніздо?!
А я жила на своїй Батьківщині...
І хто розбив моє гніздо?!

2
В самотності вертаюсь, вся в думках,
Додому, де чекають мене діти.
Мій довгий і короткий – мій тернистий шлях,
Який дано́ в Іспанії прожити.
Тут пахне сонцем, свіжістю, дощем…
Цей край зумів усіх нас притулити.
Чудовий край, та не моя земля…
І як я можу тут лишитись?!

3
Вплітаються в рядки такі слова:
«Як тяжко на чужи́ні без гнізда».
Хоча у кожного гніздо є вдома.
А тут мене, чомусь, проймає втома…
А дім – це Україночка моя!
Я вірю, повернýсь у рідний край,
Де пахнуть трави різні, розмаїті…
Приїду скоро, земле зустрічай!
Вертаються додому твої діти...

(авторська пісня)
травень 2002 р. м. Мадрид, Іспанія
(написано у співавторстві з Ольгою Пахолко)

НАШОГО ЦВІТУ

п/в:
Нашого цвіту – по всьому Світу...
Час – швидкоплинний… долі рікú...
В душі́ лелієм, серцем зігрієм
На Батьківщині прóжити рокú...
1
Ми цвістú могли би в Україні
Волошковим цвітом, як блакить...
Та тепер живéмо у чужи́ні,
Згадуючи дім свій кожну мить.
2
В нас серця́ тріпочуть не від щастя
У чужій, далекій стороні...
До землі святої б нам припасти,
Розказати про свої́ жалі...

(авторська пісня)

ПЛАЧЕ УКРАЇНА

1
Плаче Україна: де моя родина,
Кудись її покликала далека чужи́на.
Плаче батько й ненька,
ще й маленькі діти...
Ой, як зараз тяжко без родини жити!

2
У садах квітучих вишні повсихали,
А хати біленькі пусткою вже стали.
Повертайся, доню… повертайся, сину…
Треба зберегти нам нашу Україну!

3
Синьо-жовтий прапор треба шанувати!
А землю-святиню треба цілувати!
Бо нема у світі землі над усе,
Україна наша, вірю – розцвіте!

Плаче Україна: де моя родина?!

(авторська пісня на слова мами – Марії Нарозі)
2004 р. с. Пастуше

УКРАЇНА, ВСТАНЬ З КОЛІНА!

1
Честь і совість нашого народу...
Ми боролись за́вжди за свободу!
І хотіли в злагоді всі жити...
Тим, що маєм, треба дорожити!
п/в:
Україна, встань з коліна!
Твоя віра і сила – єдина.
Мій народе, вмій по-своєму жити
І добру́ із гідністю служити!

Народ сам собі – ватажок,
Сам зробить важливий крок.
Назад дороги нема:
В нас Україна – одна!

(авторська пісня)

РОЗСТРІЛЯНА МОЛОДІСТЬ

1
В тьмяних кольора́х – сумні заграви...
Сполох дзвонів чути звідусюди...
Кров'ю плачуть збагрянілі тра́ви...
Молодість розстріляна у гру́ди!

п/в:
А жила́ юність молода,
Білим цвітом розцвітала...
І не знала, що прийде́ біда.
Молодість Вкраїна поховала.

2
Люди на колінах зціпеніли,
Бо війна принéсла смерть і страх.
На землі́ Ви пекло пережи́ли.
Та Героям – Слава в Небесах!

(авторська пісня) 2018 р.

НЕ ПАПЛЮЖТЕ МОЮ УКРАЇНУ!

Не паплюжте мою Україну!
Я люблю її понад усе!
Я люблю її до загину,
А вас вітер в полях рознесé.

Рознесе ваше ім'я і славу,
І на рід ваш нещастя впадé.
За землицю мою, за державу,
За народ мій, що в наймах гниє.

Не паплюжте, огидні ви діти,
Бо пропáдете, наче в імлі.
Україна жила й буде жити! –
Закарбуйте собі на чолі.

2014 р. м. Мадрид

==========

Скоропад Марія

ПОЇХАВ СИН НА МАЙДАН

Поїхав син на Майдан і… не повернувся.
Де ж ти, синку, як ти там? – голóсить матуся.
Вісточки не чуть від сина, нема в списку мертвих.
Люди, де ж моя дитина? Та скажіть відверто.

Із закритими очима всюди бачить сина.
Де ж тепер тебе шукати, дорогá дитино?
Якщо бéзвісти пропав, може ще знайдéться.
Ще ніхто не опізнав, може й відгнукнéться...

Ще надію мати має, вéрнеться дитина.
Думку щось перериває... чує голос сина:

Не плач, мамо дорогенька,
Не топи мене в сльозах.
Не повéрнусь я, рідненька,
Не здолаю вже цей шлях.
Ти молись за мою душу,
Помолись за весь Майдан.
Я служити Богу мушу –
Путь цю не обрав я сам.

У Царстві Небеснім нема революцій,
Тут не вбивають, нікóго не мучать.
Всі ми тут – рівні, усі ми тут – вільні...
ГЕРОЯМ СЛАВА І УКРАЇНІ!

СНІГ ЛЕТИТЬ...

Сніг летить, мерехтить і падає
На вкраїнські поля...
Але він нікóго не радує,
В Україні – війна.

Сніг летить, мерехтить і падає
На голівки солдат.
Сніг летить, мерехтить і падає...
Та солдати не сплять.

Згляньсь, Боже, і подивися
На Вкраїну мою́.
За солдатів усіх заступися,
Щоб не впали в бою́.

Боже милий, змилосердися
Над народом мої́м.
Згляньсь з Неба, і подивися:
Всі ми – діти Твої!

Сніг летить, мерехтить і падає
На замерзші поля...
Але він нікóго не радує,
Бо в країні – війна.

Сніг летить, мерехтить і падає
На голівки солдат.
Кожен з них свою хату згадує
І серця́ їх тремтять.

Кожен мріє до дому вернутись
І обняти сім´ю,
Щоби в ньому заснути й проснутись,
І забути війну.

Кожен мріє про рідну хату,
Про оселю свою...
Сніг летить і летить лапатий...
Навіває журбу.

ХАЙ УКРАЇНУ ГОСПОДЬ БЕРЕЖЕ

Нехай в Україні сонце ясно світить,
Хай нам Україну Господь береже.
Щоб розлук не знали ні батьки, ні діти,
Спóкій у країну з миром хай прийдé.

Нехай в Україні зорі сріблом сяють,
Світлими думкáми хай народ живé.
І хай кожен мріє, надію плекає,
Що Вкраїна вільна бýла і будé!

Хай у нашім небі хмари розійдуться,
Щоби ясний місяць освітив дорóги.
Нехай українці додому вернуться
На свої батьківські, на рíдні пороги.

Нехай теплий дощик в Україні ллється
Й виграє́ веселка в кожного в душі.
Хай сопілка грає, хай радіє серце,
Звідусіль лунають вкраїнські пісні...

==========

На сенс буття свій погляд особистий

***Д**озріле колосся ситни́м хлібом стане…*
***О**сь так повело́ся: життя – це екзамен.*
***Б**оргами важкими обтяжуєм ду́ші:*
***Р**озумно грішать всі раби непослушні.*
***О**свічені надто, щоб по́милки править,*
***Д**обробут багатий – лиш те і цікавить.*
***І** хто ж бу́де сіять в народ вістку до́бру?*
***Ї**стивне з духовним – в змаганні на пробу.*

На сенс буття свій погляд особистий
У кожного карбується в думка́х...
Якщо душа, – мов білий аркуш чистий,
То й доля – в Божих Праведних Руках.

Волощук-Толмачова Любов

ФІЛОСОФІЯ ПОЕТУ ПРИТАМАННА

Філософія поету притаманна,
Поетичними рядками шита й ткана...
І, поринувши у ро́здуми глибо́кі,
В сво́му ракурсі він бачить Світ широкий...

В нім – тонка́ натура і душа вразли́ва,
До чужого болю, надто аж, – чутлива...
Усім скривдженим допомогти готовий,
Як не ділом, то принаймі, добрим словом...

Недарма́ поетам Бог дав справжні кри́ла...
А природа їх талантом наділила,
Щоб Поезія у Небесах витала
І Любов'ю на Землі́ людей єднала...

Зла нико́му не робити – в цьо́му правда!
Хай горить у серці сонячна лампада,
У вірша́х краса довколишня не в'яне...

Філософствувать... поетам... притаманне...

21/01/17/

ДИВЛЮСЬ Я НА СВІТ...

Дивлю́сь я на світ зі своєї дзвініці...
І бачу... як покидьки нищуть життя.
У чо́му, народе, ти так провинився,
Що вже не Госпо́дь тобі... диявол – суддя.

Навіщо в душі́ загасив боже світло
І, ставши незрячим, ідеш навмання...
Та серце дано́, щоб добром воно квітло
І не́сло в майбутнє Любові знання́...

Тоді лиш не згасне вогонь Прометея,
Коли у нім віри горітиме ґніт...
Душа має бути, мов чиста лілея,
Мов пламінь, що то́пить крижа́ности слід...

Все ство́рено в Світі для миру і щастя...
Для Бога всі – діти... Ніяк не раби!
Відкинувши сумнівів темне сум'яття,
На всіх поділі́мо Небесні Хлібу́...

У ро́здумів хвилі здало́ся б пірнути,
Щоб більш не блукать у міражнім диму́...
Творця вищих за́думів нам не сягну́ти,
Тож не заважаймо хоча би Йому́!

02/02/17/

ЩОДЕННІ МАСКИ

Ми в різні маски вдягнені щодня,
В залежності від на́строю й обставин...
Приборкати не здатні сво́го «я»,
Бо перш за все важливі власні плани.

У всіх питаннях власний інтерес,
Гадаєм, вартий головного мі́сця…
Від Бога вимагаємо чудес,
Та відвертаємо від ближніх ли́ця.

За ворога молитись – дивина́…
За се́бе ж, – звикли Господа просити!
Нас не єднає навіть чужина́,
Ми інших розучилися любити!

Як ро́злад – у сере́дині душі́,
То безлад бу́де та́кож і довкола...
Не звалюй все на ко́гось, не гріши,
Немає й над тобою… ореола.

Спаскудився, здрібнів наш інтелект,
Не бачимо бо далі носа сво́го,
Лиш горде «я» для нас – авторитет
І не цікавить ніц окрім земного.

Духовна їжа, звісно, – не для нас,
Задуже лю́бимо себе, коханих.
Думка́ми підкоряємо Парнас,
Та плачуть Небеса від нас захланних.

Значни́х вершин байдужість досягла́,
Бо блазні сво́є власне «его» тішать...
А доброта від се́рця відійшла,
Гріхів медалі спішимо́ навішать...

На страту ду́шу власноруч ведем,
Переповняючи Терпіння Чашу.
Для са́мості – зачи́нений Едем
І лише Бог розкриє ницість нашу.

21/12/17/

СТАН ДУШІ

Несамовита самота
Самотньо ди́виться крізь хмари...
Їй привиджаються стожари...
І ось... виблискує мета:

Сягнути розумом висот,
Що досі бу́ли нездоланні...
Душа із Богом у єднанні –
Величних почуттів ківот.

Коли сумління філігрань
З твердо́ю вірою зіллється,
Напружуючих поклик се́рця,
Не бу́де більше коливань.

Прийде обізнаність речей
У спілці з досвідом життєвим...

Лиш те зали́шиться суттєвим,
Що увімкає спектр очей.

На сходах мудрості стою́,
Нестримний відчуваю трепіт,
З сере́дини побачить Всесвіт
Бажанням істинним горю...

У одинокі вечори
Космічні далі озираю...
Безмежність...без кінця і краю...
Та це – не привід для жури.

Самотність та́кож – стан душі,
Що чимось схожий на нірвану.
Складаю Богові Осанну...
А Він дає мені вірші́...

22/04/17/

НА ПОВІТРЯНІЙ КУЛІ...

На повітряній кулі влаштувати б мандрівку,
Щоб побачить звисо́ка панораму Землі́
І очима душі́ все зазняти б на плівку,
Свій автограф лиши́вши на небеснім крилі.

Дуже зблизька на сонце подивитись цікаво,
Не лякаючись сили й накалу вогню,
І скупатись в струмках пряженої заграви,
Й поетичну по хмарах прокласти стерню,

Що за обрій веде... через місячні зо́рі...
До натхнення колодязю... рими ковтну́ть...
Пілігрими вірші́в у лазо́ревім морі
В гавань Вічності стрімко й безстрашно пливуть

Під вітрилами віри, через рифи життєві,
З незгасаючим в серці надій маяком...
Попри хвилі високі та бурі миттєві
Тиху пристань любові збудувати б рядком…

Білий Світ облеті́ти б на повітряній кулі,
Щоб віршованим складом Ве́лич оповісти́...
Якщо навіть земні вже роки́ промайнули,
У небесну мандрівку свою душу пусти́...

05/12/17/

ПУСКАЙ ПЛАНЕТА ПОЛНИТСЯ ПОЭТАМИ!

Мы кажемся немного странноватыми
На фоне «здравомыслящей» толпы́,
Быть при́званы Поэзии фанатами,
Что видят мир без внешней скорлупы́.

В нас чувственность к Природе – обострённее,
С Создателем – космическая связь...
В Любви поэты – тоньше, изощрённее...
Рифмосплетенье – наша ипостась.

Душе крылатой приземленье – каторга,
Ей надо к звёздам каждый раз взлетать...
Пусть Муза нас не покидает на́долго,
Стихами льётся с Неба благодать...

Пускай Планета по́лнится поэтами,
От их сердец исходит доброта
И красота ложится триолетами
На белый ситец чистого листа...

21/03/16/

МІЙ ЧИСТИЙ АРКУШ

Процес доволі кропіткий -
До ві́ршів рими добирати,
В світі навколишніх подій
Перо на пульсові тримати,
Йти в ногу з часом, крок у крок,
З темпу життєвого не збитись,
У лабіринтах бо думо́к
Була так легко розгубитись.
Рядки, зформовані із рим,
Стають поезією се́рця,
Емоцій не сховає грим,
Коли душа назовні рветься...
У Божий простір чистоти,
Де все - лиш біле та прозоре,
Де не існує суєти,
Де - спо́кою й блаженства море...
Мій чистий аркуш, – наче храм,
Знов хо́чу увійти до нього,
Своїм повірити словам,
В пошуках сенсу головного...

11/10/18/

==========

Гуменюк Валентина

НЕ ВАРТО У НЕПРАВДУ ВБИРАТЬ ДОЛЮ

Розтерзують у тебе на очах…
А серцю не тривожно в «каламуті»?..
Зло вороном сідає на плечах,
Себе втрачаєш день у день, по суті.
Сплюндровані святині… горе, страх…
Як свідок мовчазний і слабодухий –
Сорочка власна випрана завжди́.
Ще кажуть: від вареників – й за вуха…
Нехай, лишень із свідченням не жди…
(Докучливо дзижчить зелена муха…)

Коли у тебе на очах святе,
І гідність, й душу – як якусь ганчірку…
Радієш, а комусь – вогнем все те,
Невинному чіпляєш чорну бирку.
Не мисли, що чуже життя – пусте…
Усе мине і… порохом – у землю,
Лиш правда та любов полинуть ввись.
Таїться гріх… Терпіння тихо: «Сте́рплю,
Ворота раю вчинені, дивись…»
Підступні Світлу накидають пе́тлі,
Надіюсь, що наве́рнуться колись.

07/09/17/

ТЫ ЛЖЁШЬ

Ты лжёшь… как все стервы, по крупному счёту.
Как многие, лжёшь, не давая отчёта…
Ты делаешь больно тому, кто с тобой.
Тебе всё прикольно, хоть – «полный отстой».
С тобой – очень сложно, тебя – не понять…
Как будто трясину ногой проверять:
Шаг в сторону – пропасть, вперёд... может быть,
Сумеешь на твердую почву ступить.

Ты просто играешь, всегда и во всём.
Играешь ты с жизнью, как дети с огнём.
Призна́юсь, с тобой я всегда начеку,
Что ты, сумасшедшая, дёрнешь чеку...
И жизнь наша нервная лопнет, как шар,
И ты успокоишься, выпустив пар...
Вот только обратно всего не вернёшь,
Ведь то, что посеешь ты, то и пожнёшь!

2011 р.

ЛИШ КРОК

Мороз спікав прикрите ледь лахміттям
Худеньке тіло бідної вдови…
Довкілля видавалось несусвітнім
І дикість до життя цього жаги.
Печаль скосила із лиця привітність,
Безжально світ скалічений – в друзки́.
І ду́ші, – мов опудала в лахмітті,
Дарма в дитинстві слухала казки…

Літала за́вжди в тих рожевих мріях,
Не сподівалась на тяжкий удар…
Холодний вітер і мороз на віях,
Розбита доля залишилась в дар.

Лиш крок від королеви – до повії…

28/09/17/

В ТВОЇХ РУКАХ

В Твоїх руках надійних, – як метелик,
Любов'ю крильця тихо лопотять,
Спиваючи лиш сонячний куфелик…
Тут дні, як голуби, у мир летять
І тво́риться благочестивий лик.
В Твоїх руках, у подиху блаженнім
Лечу, ввібравши світло, до висот.
Наповнення душі в житті щоденнім –
Нектар цілющий із небесних сот,
І сила Величі – в однім Іменні.

В Твоїх руках метелики блаженні.
01/08/17/

ДВА «Я»

Два «я» живут во мне,
Два «я»...что, очевидно, – плохо.
Сияет чистота – в одном,
В другом – зияет похоть.
Два «я» на разных языках
Подолгу громко спорят.

Перебивают и в стихах,
Ныряют в «море» – с горя...
Два «я» в себе я познаю –
Безумно интересно!
Вот только жить им так, вдвоем,
Бывает очень тесно...

ОНОВЛЕННЯ

Тремтить повітря в диханні блаженнім,
Наповнення сягає до глибин.
Незнані для них чоботи казенні,
По-іншому невтомний часу плин –
Оновлення століть і зміни генні,
Із мозку вимітається полин.
Мудріші, світлі, певно більш учені…
Ген-ген за обрієм зникає клин…
Нове життя – народжується геній,
Щоб світ звільнити від смертельних кпин.
15/08/17/

ПРИНИЖЕННЯ ???

Принижують у тебе на очах,
А серденьку спокійно в каламуті.
Гріхи «з ногами» виснуть на плечах,
Потворність у буденності – по суті.
Відсутні сором, перед Богом страх.
Ти свідок мовчазний і сліпо-духий –
Сорочка власна випрана завжди.
Не стягнеш від вареників за вуха…
Невже тій правді тільки років три?
(Дзижчанням докучає жовта муха…)

Коли у тебе на очах… Святе
І гідність, Душу – як якусь ганчірку…
Смієшся?.. А комусь вогнем оте
І фібрами єство ту правду гірку…
Невже лиш місце лишиться пусте.

Усе мине і порохом – в землицю,
Лиш правда і любов полине ввись.
Твій гріх мовчав і гріш – задля годиться,
В обійми смерті душеньку колись…
І, рано – пізно, час відкриє лиця.
26/07/17/

В ДАЛЕКИЙ СВІТ ПЕЛЮСТКОЮ

В далекий світ пелюсткою… за вітром…
Розвіялася квітка і нема.
І сива, перед зношеним пюпітром,
В останніх звуках схлипує зима…
Колись яскрава, вицвіла палітра.
Ввійти вже заборонено туди,
Збиває вітер з ніг, морозить холод.
Ламаються заїжджені хребти
І вовком завиває лютий голод…
Вперед-назад…податися куди?
І тіні тут химерами сплелись,
Ні сонця, ані неба голубого.
В тобі – вони, а чи звідкіль взялись?..
Розрита стежка пізнання нового́,
Та зник промінчик, що горів колись.

Початок і кінець – усе до сво́го…
19/06/17/

У КОЖНОГО – СВОЯ РОЗМІТКА ВІХ

А знаєш, може все пітѝ не так:
Здійнятись вітер… розірвати крила…
І ти, в оточенні чужих ватаг, –
Беззбройний, так як мати народила.
Фатальний той: згори униз, – зигзаг.

І оніміло, як останній трутень,
Без місця та з пораненим крилом,
Не знаєш як позбутися отрути,
Щоб знову в небо – красенем-орлом…
Як жити далі, або… просто бути?..

Не можна обійтись без нарікань...
Що скажуть люди – вже прерогатива.
І, як сліпець, – дорогою вагань,
Відновлюючи втрачені активи…
У поміч тільки – мудра Книга знань.

Рокѝ ось так долати, з помилкáми,
Відомо, кожен вчиться на своїх,
І тернями, і грубими сучками…
І падає на гóлови батіг,
Коли чужими шастати шляхами…

У кожного – своя розмітка віх.

21/11/17/

МОВЧАННЯ

Я не кричу, не тупаю ногами,
Лиш спокійнісінько собі мовчу,
Коли на мене грубо ти – рогами,
Отруюючи розум і сечу.
Зростає дух і досвід із роками,
Мовчання – то далеко не пусте.
Холодні скелі вкриються квітками,
Коли збагнути правило просте:

Противник теж народжений від мами,
У нього має бути щось святе…

25/09/17/

В ТВОЇХ ЗІНИЦЯХ

Цей жах в твоїх розширених зіницях
Поміж безликих і брехливо-ницих,
Що не протягнуть допомоги руку,
Не голубів у небо – чорних круків
І в ду́ші не пускають навіть Бога,
Бо, певно, в них немає ніц святого…
В твоїх зіницях – і війна , і темінь,
Солдатський чобіт і грубезний ремінь,
І кров у янгола вогнем – на скронях…
Як горобці, літають *похоронні.
В твоїх зіницях – рай життя і пекло.
В твоїх зіницях…Смеркло…

16/10/18/

==========

Душенко Микола

МІЙ АНГЕЛ

Мій Ангел в Небі (в котрий раз!)
Поезію за мене пише…
Прийде́ той день, наступить час,
Коли я Землю цю зали́шу,
Тоді й погляну в Його зір
І окунуся в Дар Любові…
Не знаю хто Ти, та повір,
Я вдячний жити в Твоїм Слові!

Ти – мій Початок… мій кінець
І заощадження свободи…
Ти – мій безмірний стан – вінець,
Земної в Небі нагороди!

ХВАЛА ТОБІ, НАШ РІДНИЙ БОЖЕ!

Мене Бог в казці вколихав:
Зігрів в теплі́, зігрів в любові.
Мабуть, за те, що я страждав…
Вам можу виразитись в слові.
Я вдячний Богові за все:
За віру, ласку, сподівання –
«Зглянеться Бог і пронесе́…»,
За щебет душ, за спів кохання.
Я вірю в Бога! І в людей,
У самовитість їхню й щирість.

У поклик се́рця та ідей,
У найцінніше – Божу милість!

Він Милосердніший за всі
Наші гріхи, що поробили,
За Його́ – нам: «Завжди просіть,
Постукайте, щоб відчинили...»
Бог мовить чітко – бережіть
Серця́ у радості й завзяттях.
І помисл доброти несіть
У душах чистих, се́стри й браття.
Формуйте душу, стережіть
Дух предків, прадідів праБожих
І один о́дного любіть…
Хвала Тобі, наш Рідний Боже!

Я ПРАВОСЛАВНИЙ

Я – ПравоСлавний. Славлю *«Прав»
І Силу Духу Предків мого Роду!
З глибин віків цей Дух живе – повстав
У українському орнаменті народу!

Я – ПравоСлавний. Свідком то́му – Бог.
Він Правди Вищим в Світі є Мірилом!
Проходить Ніч і входить в день *Сварог –
Цей Бог могутній славить нас з *Ярилом.

Я – православний, в Небо – до зірок…
Разом із Богом Правди і Свободи
Полину в Світ, і в цьому – весь мій «рок»
Душі моєї, радости і згоди.

Я славлю Бога, Правду і Життя!
Я славлю Ранок, Сонця Схід, Свободу…
Я – ЧолоВік і стан мого буття –
Корисним бути Богові й народу!

МЕЛОДІЯ ВСЕСВІТУ

Лиш тільки зоря світанкова над обрієм пробуджує перші сонячні промені ранку, душа наша просинається в Божому тілі і благословить День Новий… Господній.

Відчуваючи, ще заплющеними очима, прийдешню радість сьогодення, ми з щирими помислами і найкращими сподіваннями, підіймаємося з ліжок і ступаємо босими ногами обіч себе, промовляючи молитву хвали Господу Богу…

Серце відкрито спрямовує нас у світ нових думок і мудрих починань з надією тільки в хороше, тільки в добро…

Любов'ю, теплом, світлістю сповиті душевні бажання, коли, помолившись, як давні предки і батьки наші, ми віддаємо належну шану Творцю, який віками невтомно одаровує все земне довкола (і нас самих) Своєю – такою ж невтомною і повсякденною турботою та нескінченною Любов'ю до живого світу Землі.

З іменем Бога на вустах, з надією в серцях, з любов'ю до ближніх ми (всі різні – Божі діти) ідемо життям на зустріч з Богом і одне з одним…

Хто ми, люди?.. –
Давайте себе запитаємо,
Перш ніж бити бажанням у груди…
Ми усі на планеті Земля виростаємо,
Наше плем'я розквітло повсюди.

З висоти́ хоча б Місяця то́го сідого,
Від якого – приливи й відливи…
Ми є частка небесна суцвіття живого,
Світ в Галактиці – ніжно-красивий…

ТВОРЧИМ ЛЮДЯМ

Або ми в ногу йде́мо з поколінням,
Або вершим свій власний долі час.
Поети різнобарвного творіння,
Волію зауважити для нас:
Я тільки лиш за злагоду природи,
Що в обліку людської доброти,
Вона лишень дає духовні сходи,
Керуючись любов'ю до мети.
У кожного свій шлях… аж до Парнасу…
І кожному туди своє нести́.
Один раніше, інший трохи з часом
Досягне піку... долі висоти́...

ПЛАСТ МОЗАЇКИ

«Життєвий ребус» – світ головоломки,
Який складають люди і слова́.
Світ почуттів – відносин ніжно-то́нких,
Там зріє дух і там душа жива.
Шукаємо у людях благодаті,
Для кожного вона живе в словах…
Три слова – жінці й дві душі крилаті
Призупиняють образністю крах.

ХТО МИ Є?!..

Сказати важко в чому всі ми грішні:
Що ду́ші прагнуть вічного життя?..

Можливо, ми є іграшки потішні
Серед богів… і нашого буття –
Одне другому в горі не зарадить,
Бо «доля» кожного, то – Господа життя!..
Нам залишається сміятись, щоб не зрадить
Дух Прометея й Віру в Майбуття!..

СЮРРЕАЛІЗМ ДУМОК

У кожного із нас своя душа – Голгофа.
Господь спроможний поодинці розіпнуть
Рабів усіх своїх – до заздрісного «волхва»…
Та сіють душі Прометея *****Прани путь!

МИ ВСІ…

Ми всі – продукт, так званої «Судьби́»:
У радості, у горі, у печалях…
Невільники ми – «го́спода раби»,
Чий Рід не згас у Галактичних Далях…
І пам'ять в нас – День Віщої Доби,
Як зорепад, як доленосний спалах
Щоденної Небесної Ходи
У чистих душах Божого кресала!

ГРАНІ…

Богѝ, як і люди, у них теж причуди,
Що кожного з нас провокують, підчас:
Одних – добротою, а інших – журбою…
Суцвіттям думóк – про світ, про жінок…
Та, власне, взаємно живем не даремно
Ми, божії діти, із різних життів…
Бажати й хотіти – наш світ почуттів.

ПРАВЕДНИЙ ПУТЬ

Вже той, хто тобі поступився,
Ще й поглядом світлим сія:
Він кращим за тебе зробився,
У нього – душа… рід, сім'я…
У нього важка перемога
Над сумнівом: «Бути – не буть?..»
Він вибрав духовну дорогу –
Від предків Правічних ця Путь!

ОДВІЧНА ТЕМА…

Ми Бога доброго плекаємо в душі́,
А що насправді світом божим править?..
Таки, одним дано творить в собі вірші́,
А іншим, царствувати і лукавить…
Про «сірих» – Тарас мовив влучно:
«…й Бог забув»…
Одвічна тема: чом рвуть «люде» жи́ли?
Бог Справедливості, мабуть, помер...заснув…
Й нечи́сті нас в довірі полонили?

ГЕТЬ ІЛЮЗІЯМ

Так, звісно, непокоїть нас життя,
Спіткає одинокістю мовчання.
Дилема за дилемою буття –
У вірі, у любові, у коханні…
Примари ідеалів – «надбання»…
І розпростерті в світ душі́ долоні…
І пеленою скаче маячня –
У присмаку ілюзій ми в полоні.

ЩО Є ЖИТТЯМ

Мабуть, не суджено життя нам зрозуміти,
Лиш дивуватися лишається й терпіти.
Бач, доля кожному із нас дана́ – на світ…
Дізнаємося, як складем у Бога звіт…

РОСТИ!..

Рости, як дерево.
Не зможеш, стань кущем.
Відкинь душевне марево,
І напоїсь дощем.
Не можеш стать кущем,
То стань травою,
Відкинь душевний щем
Й напийсь росою.
А хочеш мохом стань
На кам'янистій брилі,
Щоб твій душевний стан
Зростав у власній силі…

ВІД *«А» ДО *«Я»…

Вірю в диво залюбки.
Ось, летять літá-рокú…
Ніби вчора народився
Із небес сюди спустився,
Та однóго лиш не знаю,
Коли звідси відлітаю.
«Люлі-люлі» – колискóва,
Душечка родилась нóва.
А я чую із-за хмар:
«Дозбирай священний дар,
У Дорогу підготуйся –
Долюби та доспілкуйся…
І поглянь у Небеса –
Там уже твоя краса».

ТІК-ТАК

Мої легéні з серцем діють в такт –
Тік-так, тік-так, тік-так…
Із ними ці рядки свої пишу –
Із ними й завершу.
Мої легені повняться буттям,
А серце – каяттям.
Вже пригоршнями стелиться винá,
Спивай до дна – до дна.
І лине у очах стрімка блакить –
Ще мить, щемить… ще мить…
Стрімглавим вітерцем тривога дум,
Спадає сум – бум… бум…
Не силяться вже більше тілесá,

Спада краса – «Коса».
І животіє непізнанний страх…
Останній видох: «Ах…»
Мої легені з серцем – роблять так:
Тік-так, тік-так, тік-таа…а…к...

****

«ФІЛОСОФСЬКА ПРОЗА»

Все, що проходить через нас – це і є Бог.
Ми абстрагуємо наші відчуття в незаповнений Простір Розуміння покликом власної душі та розпачем серця. І це відлуння торкає нашу свідомість. Кожний поетичний рядок досягає істини декого і залишається «метафорою доторканості душі» на відстані. В цьому сила поезії. У розмаїтті думок – калейдоскоп мікро і макроскопічних реалій життя, які можливо виразити імпульсом трансформації власного «я» у навколишнє середовище. Якщо людина (талановита) не підлягає під схематику загально прийнятих канонів творчості, то вона не є єретиком. А йде собі побіля (осторонь), не відмовляючись від свого розуміння і бачення світу Божого, і його відтворення у Власному Світогляді Часу… оскільки кожен із нас, незалежно від роду земних занять, тішиться в «лагуні цнотливих думок» та розмаїтості натхнення – така бо суть Небесної Держави…

На пагорбах сумлінь не помирає відчай
І тихий зойк душі відлунням б'є у скроні.
Роздмухавши вогонь, відкриємо долоні –
До серця йде тепло і розум пекла слідчий,

Надіється душа і тягнеться до Бога,
А вітер верстви рве, стриножує ходу.
Я думаю про тінь, від неї я іду
В свої страхіття мрій, де й селиться тривога.

***

Багатогранність – це факт і ризик бути
більше підозріло-незрозумілим та
осудженим… аніж вибачати всіх, котрі є
нездатними піймати грані невловимого.

***

Так болісно душі, але надія тліє,
Як ранок на зорі, та вже не пломеніє
Жагою вмить зігріть і освітити долю –
Скувало серце вщент, паралізує волю.
Ріка життя біжить… в ній джерело поета
Воліє з Небом жить, аніж в мирських лабетах.

***

Ми починали з комсомолу.
Сьогодні – це уже крамола.
Тепер усі ми патріоти,
Від понеділка до суботи…
Так Бога Праведна Рука
Вершить «поезію ілюзій»:
Дурак не бачить дурака –
Він є «найкращим у окрузі!»
Тож, хай Господь допомагає
Проріджувать мізкові хащі.
Одне́ людина мудра знає:
«Благословенний Богом – кращий!».

***

Найвища постать в кожній хаті
Є оберіг – це рідна мати!

Всі матері на світі знають –
Любов складає всю основу.
Тому завжди́ від нас чекають
На ніжний погляд – тепле слово.
Нехай же Праведність Руки́
Не дасть нам в душах лицемірить,
Любімо матінку, поки
Вона у нас всім серцем вірить!

***

А молодість відходить в Неба синь
І променисто душу Бог ласкає…
Добро моє, у серці не остинь! –
Любов моя у Мудрість проростає...

***

Душі не смієш, власне, приказати,
Очам, що мають мудрий зір,
Вустам, які не зможуть промовчати…
Тому – у себе щиро вір!

***

Сказати мусимо свідомо:
Ніхто, окрім нас, не дасть ради.
Практично, на Землі – ми вдома,
Якби не наші людські вади…

***

…І що тобі до того, пташе,
Чи не всерівно – «ваше-наше»?..
Інакше, ма́буть, про людину…
Що ли́шить друзів і родину…

***

Лиш мудрістю душі ти серце врівноважиш.
Забудеш смуток дум і ближнього розрадиш,
Настільки здатен є у тóбі дар багатства
До простоти, до рівности, братарства…
Мабýть, у цьому сенс і радість віддавання,
Коли ти просто йдеш і не гориш визнáнням,
Не знаючи пітьми принизливого рабства
Своєї власної убогої душі…і *святотатства…

***

Ніколи не чекай ти вдячності убого.
Є кращим не чинить, якщо не визрів Дух
І зазадрощам твоїм будé пересторога,
І смуток не впадé – душі́ тяжкий лантух.
Людям добре роби, коли душа воліє.
Коли бажання є, у вірі закріпись!
Коли в тобі – Любов (а не коли жалієш)
Тоді твори Добро! Й до справ своїх вернись…

ПРИРЕЧЕНІСТЬ

Я вже давно нічóму не дивуюсь.
Мілкіша світ і люди в нім – мілкіші…
Природою відверто лиш любуюсь,
Чи прúйдуть… неочікувані ві́рші…
Мене дивує світ тогó Початку,
Де з крапельки з'являється життя, –
Як розум мій (у Мудрості достатку)
Переростає в світлість почуття…
Мене дивує Мудрість незбагненна,
Що я живу і думаю весь час:
Так просто жити в світі поіменно
І як жалкую, що це – не про нас…

Я Є ДУША

Я маю бути вище блуду люду.
Коли помру, то виросту й забуду
Тілесне марнотратство, що «хоч вий!».
Я маю бути вищим блуду люду,
Лишусь омани – спільної облуди…
Я є душа, я – істинно живий!

***

Чому людина прагне визнання?
Бо дух її не визрів у пізна́ннях!..
Для неї «суща правда» – маячня,
Тому себе й цінує в людських зва́ннях…
Все маячня, окрім жертовних благ
На розвиток духовної потреби.
Ти серцем, дійсно, – чарівник і маг,
Коли душею дослухаєшся до Неба…

***

Свідомо ми в собі́ свій стан буття плекаємо
І знаємо, що у душі у нас болить…
Та не лікуємось, а образно страждаємо –
За краплю співчуття, а не свободу жить!

***

«Брехнею пройдеш світ, та не пове́рнешся» -
Усім нагадую цю приказку – отут!
Пройшовши шлях до Бога, – там обе́рнешся,
А на долоні в Бога ти, – як на плоту́…

==========

Карплюк-Залєсова Надія

«ЕНЕРГІЯ ЛЮБОВІ»

Ро́диться ранок...
Досвітні вогні! Це диво Господь здарував для Землі! Це диво із див, де життя зародилось, з Вселенної тьми – воно Днем охрестилось! Де Вакуум був і повнісінька тьма... Сказав Він, що бу́де у Світлі Земля! По слові Його́ ста́вся вибух в пітьмі, розли́лись Енергії в дивнім русли́... І Го́сподь сказав, щоб Енергії всі стікались туди, де світитись Землі...

Послушні Отцеві, текли по шнурині туди, до Землі, щоб служити людині! Одна не могла від Творця відступити, лиш тільки Йому́ вона владна служити! Просилась вона слізно в кожному слові... То була енергія чиста – Любові. Шнурочок енергій Землі досягав, як Бог навздогін ту останню послав...

Любов так хотіла зостатись з Отцем Творіння Його – надтворінь всіх – Вінцем! Та Бог відповів, що вінець – ЧолоВік і бу́де дитям Його любим повік! Там, де світитиме дивом Земля, Любов має стати мірилом життя!

Іди моя добра і люба дитино, Туди, де Земля і вселись в Мо́го Сина! Пильнуй, щоби жодна з енергій не била, рятуй їхні душі – Дочки́ й Мо́го Сина!

Живем на Землі́ у великій Любові, що Бог Ї останню віддав із Любови до свого Творіння, своєї Дитини, що бачити може народження Днини!

Ро́диться ранок...Досвітні вогні... Енергія чиста Любові – в Землі́... Тримає вона рівновагу і час допоки Ї стане у кожному з нас.

Ніякий отець для своєї дитини
Не в силі бажати закінчення днини,
Вінець всіх творінь на подобу Свою́,
Назад не відкине у морока тьму!
Лиш ти, сину й дочко, живи й пам'ятай:
Ми маєм вернути наш втрачений Рай!
Щоб згинув весь біль, щоби кров не лила́ся,
Щоб більше нікому війна не здалася!
Щоб чиста Любов – вся, розправивши кри́ла,
Планету Земля омофором накрила,
Енергія ця в кожне серце вселилась,
В «Осанні Вовишніх» душа засвітилась!

БУТТЯ МОЄ

Я пи́ла яд усіх земних спокус:
Кохання, зради, помсти насолоду,
Та дарував любов мені Ісус –
З якої п'ю живильну, чисту воду.

Вагу тяжку кладе на тебе світ,
Життя ще більше довантажує на плечі…
Я щовесни зриваю пустоцвіт,
Що не здарує плід у безконечність...

Амбіцій не плекаю дивний сад,
Плече підставлю – хрест комусь доне́сти.
І слово, дане раз комусь, назад
Не забираю, щоб наза́вжди щезти.

Буття моє ув усмішці-сльозі,
Фанфарів слави не звучать оркестри.
З сльозою правди – на одній нозі...
Та вже не кину... змушена доне́сти.

А повернути б часу плин назад...
Бенкет спокус, гріхів усіх застілля...
Таким не був би той «солодкий яд»,
В безкарність віра – просто божевілля...

ТИ ЗНАЄШ, ЗЕМЛЕ...

Ти знаєш, земле, я – жива...
Жива, бо дихаю тобою.
Твоїм світанком та імлою,
Сміюсь і плачу я з тобою...
Ти літ і зим моїх – жнива.
Землі моєї кожна пташка
В душі співає і дзвенить,
Крізь зе́млі і часи летить...
Яко предивна струна-нить –
Дзвіночок в полі і ромашка.
Ти знаєш, земле, я – жива...
Над всіх живих у цьому світі!
Хай сонце вже моє – в зеніті,
Душа – у сонячному літі
Бруньки весня́ні пожина...
Лиш око тішиться принадам
Якусь хвилину, якусь мить...
В нове́, незвідане помчить...
Але душа, чомусь, мовчить

Перед життєвим водоспадом...
Розквітла вишенька стара
Таким розкішно-буйним цвітом,
Той аромат над цілим світом,
І навіть небо пахне квітом...
З тобою, вишне, я – жива!

МОЄ БУТТЯ

Пройшлось життя, проїхалось, промчалось,
Неначе потяг без зупинки, навпростець...
В вагонах – радощі й печалі долі,
В вагонах – сльози, труднощі і болі,
І лиш над ними – добрий їх Отець...
Здається, ось, що потяг притомився,
Скрегоче сталь, виблискує, скрипить...
Ні, пасажире, просто ти змилився,
У ритмі цьо́му, власне, розчинився,
Між вами – люди, що втомились жить...
Летить той потяг стрімко, мов комета,
Не згля́нулись, – батьків уже нема.
Туманом срібним посіклось волосся,
Як те незібране, покинуте колосся...
І вже наступна станція – зима...
Живіть, мої батьки, я – ра́зом з вами
У тім вагоні хо́чу до кінця
Співати пісню любу «Гей, соколи!»...
Хто правнуків водитиме до школи?
Хай пломеніють родичів серця́!

Є НЕВБЛАГАННИМ ДЕЩО В СВІТІ

Є невблаганним дещо в світі,
Коли вже осінь, вже по літі...
Ти не пове́рнеш його знову
Так, як вертаєшся додому...

Не можеш зірку засвітити,
Коли ще хочеться любити,
Бо час прийшов для сонця в небі
І він не ко́риться потребі...

Не зрушать з місця гори вічні,
Суворі? – Так!.. Не протирічні,
Лякають, ваблять, тішать нас...
Створив цю велич батько-час!

Багато думала ночами
Над невблаганними речами,
Але погоджуюсь, й не раз,
Найневблаганнішим є Час...

Смієшся, любиш, плачеш тихо
І вдячна, що минає лихо...
Що схильним є до тебе час
І що вогонь твій не погас.

Чи зле тобі, чи добре дуже...
А час – щось надзвичайне, друже...
Над всіх земних й людських прикрас
Щонайціннішим є – то Час!

НЕ ЛАДЕН СВІТ…

Не ладен Світ вміститися в долоні,
Не ладен батько сина принести́
Війні у жертву й «королю» на троні...
Зітри, мій світе, зрадника, зітри!
Не ладен Світ вміститися у думці,
Що мати сина більше не діжде
І не сказати «тату» більше до́ньці...
Притулку болю в світі не знайти.

Не ладен Світ від дня його створіння
У жертву найдорожче принести́.
Спиняє подих рід свій і коріння,
Здається, що живеш, та вже не ти...
Не ладен Світ змиритися зі смертю,
Що тне дітей скоріше за батьків, –
Закон Природи виродками стерто
І фальшею затягнуто вузлів.
Зітри, мій Світе, зрадника і вбивцю,
Без права на повернення назад,
Скропи водою всю синівську кріцю,
Розвій всіх воєн смертоносний чад!

29/11/17/

ШПАРИНКУ ДЛЯ ПРАВДИ

Вона йшла до нас боса, розхристана,
Фарисеями в очі засвистана.
Вона бу́ла затикана вістрями
Тими, що звуть себе реалістами.

А ті в душу глибóко дивилися,
Праведно в груди долонею билися...
Вона стукалась щира, незплямлена,
Сяйвом небесним в коло обрамлена.
Харащили очі колючими тернями,
А та дозрівала по осені зернями,
З терну вінок – на нещасну голівку,
Спати вкладали на зимну долівку.
Йде і сьогодні, змучена, проситься,
Світла і чиста – щоп'ятниці поститься.
Залишмо шпаринку хоча би її,
Для Правди Святої на дýші живí!

18/09/17/

РЯСЕН СМУТОК

Рясен смуток – попід хмари, наче привиди-примари,
Подивись…
Зойком тихим туга кличе, – мó болить чи кого кличе
У бездонну вись?
Смуток рясен попід очі… Як без твого співу ночі?
Опустись,
Де дітей міцніли крила, а тепер у даль вітрила
Напнялись…
Рясен смуток тягне клином, глодом зріє попід тином,
Не журись…
Смутком сієш в сірім небі, та рятуєшся, далебі,
Повернись!

==========

Коризма Галина

СИЛЬНА ДУХОМ

Він розхитував в ме́ні бурю,
В закапе́лках душі́ бури́в.
Гроз вітра́ми і сильних злив,
Мов виточував мовну зброю.
І сміявся, йдучи́, дивак,
Із-під брів так облесно зиркав…
Мої ду́мки з корінням смикав,
Наче жертву спіймав хижак.
Сколихнути хотів цунамі,
Навіть дихав, як вітровій,
Бо замислював намір свій
У злютованій дикій спазмі.
Ки́дав цвяхами вслід слова́...
Кмітив, будуть вже свіжі рани.
Та в знемозі в безодню канув,
Метеором, немов, згорав.
Його злість, як вольтметра стрілка,
У напрузі тремтить вельможно
Та змиритись ніяк не може,
Що стійка́ я, на вдачу, жінка.
Велич жі́нки, то – її гідність!
За легендою, хоч «з ребра»,
Берегиня вона – добра́!
Сильна духом... не йде на підлість!

ВІЛЬНА

Зболена, а живу...
Зраджена, а літаю...
В сонця беру тятиву,
З променя... виростаю!
Втому я... перейду́,
Перепливу... до краю...
Загравою... розцвіту…
З дниною... оживаю!

Палахкотію, горю,
У вогняному герці...
А заховавшись, творю
Ві́рші, що каже серце.
Слово, як гострий ніж,
Жестом – у мої очі.
Мудрість – набута річ.
Скільки таких охочих?!

Відроджуюсь у зерні,
Що кинуте в чорну лунку.
Розчулюсь... зросту навесні...
Іншого вже ґатунку.
Зміцнію, як ста́ре вино.
А жінка ціни не має!
Я – вільна! І більш ніхто
Волю мою не зламає!

СПАСИБО, ЖИЗНЬ

Когда бегут часы, считая время,
За окнами между больших домов,
Садится солнце...и лучи, как перья,
Цепляются за нити проводов...

А час бежит со спичками в кармане
И, зажигая свечи алтарей,
Незримо приближая к звёздной тайне,
Уводит в сказку «белых лебедей»...

Простые мысли... детские... в горошек...
Подпрыгивают кверху мотыльком...
Растаявшие облака с ладошек
Стекают с неба в душу прямиком...

И, утопая в дымке белых лилий,
Туманом растворясь в рассвете дня,
Её напóят патокой ванильной,
От ветра крылья хрупкие храня.

Бывают дни такие... их не хочешь,
Как шар надутый, в небо отпускать.
А время ускользает в дали ночи,
Волною тихой... в сказочную гладь...

И лишь воспоминанье – непреклонно.
Оно, как узник, в прошлое бежит,
Наполнив сердце былью восхищённой,
Роняя вслед слова: «Спасибо, жизнь!»

ПОЕТУ

Тоді поет, коли своїм пером,
Керуєш в серці з мудрістю в двобою,
Словами правди пута розірвеш,
В змаганні залишаєшся собою.
Коли здається вже немає сил
І хтось тобі фальшує про знемогу,
Повір! Поміж безсилля і зневір –
Добро дарує сильним перемогу.
Словами можна вбити, розсікти,
Слова сильніші від гармат і кулі.
Лиш той поет, хто зоряні мости
Стожильно в тілі гаслом пророкує.
Не піддається на облесливі слова,
Добро і зло – супротиставить,
Бо гріш ціна поетам, як душа
Кумира-ідола викохує і славить.
Навіщо слави і вінків лаврових?!
Тоді поет, як непохитне слово
Серед каміння силоміць цвіте.
Великий той, хто в Бога – за мало́го.
Тоді поет, коли життя і смерть –
Альтернатива Правди і Любові!
Сліпим поетам – «про́пасть».
Ну, а зрячим – Поезія в Небеснім Ореолі…
Живи, Поете, і твори добро!
Яка велика сила народитись.
Поезія – це ти, твоє єство.
Не смій, серед негідних загубитись!

==========

Корнилюк Ольга

БРАТ СИНА БОЖОГО

«*Господи, коли я бачив Тебе голодним*
і не нагодував?Або – спраглим і не напоїв?
Або, коли бачив я Тебе недужим, або ув'язненим
і не прийшов до Тебе?» Направду кажу тобі:
«Те, що вчинив одному з цих найменших братів моїх,
мені ти вчинив.» (*Із Євангеліє)*

Брат Сина Божого... Він дивиться на нас
Очима воїна, що Україну спас.
Здоров'я втратив: без рукú хтось...
Без ногú… У силах наших
Їм допомогти.

Дитину хвору треба лікувати…
Грошей немає... Дати помирати?!..
Благають слізно згорьовані батьки: Змилосердіться, небайдужі,
Брата Сина Божого спастú.

Допоможім, щоб перед Богом
На Суді питать не було треба:
Господи, коли я бачив Тебе недужим,
Чом не прийшов до Тебе?

==========

Нарозя Любомира

ІДУ ДО БОГА

1
Чи то літо, чи зима,
Чи то осінь, чи весна,
Чи то ту́га моє серце сповива…
Босоніж йду по землі
І несу свої жалі́,
А душа, а душа моя співа…
п/в:
Іду до Бога в вишитій сорочці,
Іду до Бога з вірою в душі.
Іду до Бога, бо лиш це – моя дорога,
Іду до Бога, і ви ідіть!
2
Я піду у Божий храм,
Поклін Богові віддам
І засві́чу свічку на славу Йому́.
Шану Богу я складу
За талант свій, що несу
І за те, що я живу на цій землі…
3
Щастя, навіть, не у славі,
Ні в багатстві, ні в грошáх,
А у Божому початку,
В наших люблячих серцях.
Велика бу́де нагорода,
Хто присвя́тить життя Богу,
В царстві Божім жде їх рай…

(авторська пісня)

ЗОРЯНІ СВІТИ ВІЧНОСТІ

1
Відійшли у зоряні світи,
Залиши́вши ту́гу, біль, неспокій.
Тільки пам'ять в нас живе завжди́…
На землі ми відчуваєм їхні кроки.

п/в:
Зоряні світи вічності,
Де буття й небуття…
Ми поклонимо́сь їх пам'яті
Ради нашого життя.
В зоряні світи вічності
Скільки вас відійшло…
В наших душах з ніжністю
Бережем ваше тепло.
2
Ради цьо́го вони жили́...
Ради цьо́го вони цвіли...
Щоб цю вічність собі заслужити,
Щоб в житті знов себе повторити.
Щоб життєвий їх пройдений шлях
Залиши́вся у наших серцях,
Бо їх прах назавжди́ прийняла́
Наша рідна святая земля.

«Зупинись, перехожий.
Не топчи їхній прах.
Не забувай, що вони уже вдома,
А ти – ще в гостях.»

Зоряні світи вічності,
Де буття й небуття…
Ми поклонимось їх пам’яті
Ради нашого життя.

(авторська пісня)

ПОМЕРЕЖЕНЕ ЩАСТЯ

1
Помережила, перекинула
І узором своїм вишила.
Пов’язала все і закинула,
І мене одну зали́шила.
п/в:
Я спитаю у долі: чому
Ти вибрала лиш мене?
Я спитаю у долі: чому
Помережила щастя моє?
2
Доля-доленька, ти лукавая,
У моїх очах любов іскрилася…
Чом ти, доленько, потоптала все
І ось я одна залиши́лася.
3
Треба жити знов, не здаватися
І на доленьку сподіватися.
Сльози – на очах, камінь – у грудя́х,
А в душі... – сміятися…

(авторська пісня) серпень 2008 р.
с. Пастуше, Україна

==========

Скоропад Марія

НІЧОГО НЕ БУВАЄ ПРОСТО ТАК!

Кожна людина думає-планує,
І мріями живе на цій землі,
І за́вжди їй чого́сь іще бракує,
Чогось, так само, не стає й мені.

Потрібне нам здоров'я на початок,
І діти щоб щасливими росли.
А по́тім вже – здобуток і достаток,
Якого так чекаємо всі ми.

Шукаєм щастя по усіх кутках,
Хто – у заморських, декотрі – у рідних...
Для себе кожен обирає шлях,
Надіючись, що вибір його – гідний.

Нічого не буває випадково,
Нічого не буває просто так!
Ми теж – не випадкові...Було Слово…
Люд сотворив Господь, а чи не так?..

Він розум дав для кожного із нас,
Щоб не стелилась тернами доро́га.
Не нарікаймо на свій власний шлях,
Ми всюди – під опікою у Бога.

Можливо, що ми послані сюди
Для пізнання незнаного... чужого.

Та скільки б тут, в гостя́х, ми не були́,
Не забуваймо рідного... святого.

І мріймо, і живім повік від нині...
Та зберігаймо вірність Україні!

КРИЛА ЩАСТЯ

Часом здається, що кри́ла я маю,
З розбігу підстрибую, наче злітаю...
Немовби малесенька пташка сміливa...
О, Боже, насправді, яка ж я – щаслива!

Вихлюпує щастя з моїх берегів...
І жити так хочеться без ворогів!
Посіяти кожному в серце добро...
А ще подолати у Світі все зло.

Кохати і мріяти... вміти простити
І «хліб наш насущний» на всіх розділити.
Здоров'я у Господа Бога благати…
І вірити в Нього… І прославляти!

Цінуймо, що Небо нам Зверху дає,
Того́ не руйнуймо, що в нас уже є.
В душі́ не обрубуймо радісних крил,
Господь бо щасливими нас сотворив.

ВНУТРІШНІЙ ГОЛОС

Чом серце стогне і болить,
Чому не вміє говори́ть?
Лиш голос внутрішній шепоче
І вирватись на волю хоче...

Він в нашім тілі проживає
І за́вжди нас попереджає,
Передчуває кожну мить...
Але він шепче, не кричить.

Цей голос відчува тривогу,
Правдиву вказує доро́гу.
Цей голос сили прибавляє,
У рівновазі нас тримає...

Хто голос слухати цей вміє,
То́му він зла не заподіє.
На добрі справи закликає,
І силу волі Він вкладає,

Бо голос цей – наша Душа,
Мов Ангел-Хоронитель.
Але якщо душі нема,
Зникає Покровитель.

*** NUESTRO DESTINO**

La vida es bella, pero muy oscura.
Delante de si mismo no verás futuro.
Pero hay que vivir, hay que salir,
Hay que pensar y hay que amar.

Con los sentimientos puros
Entrar en futuro
Y todo el pasado
Dejar olvidado.

La vida nuestra está llena de regalos:
Los regalos buenos y los regalos malos.
Y hay que aceptar como el pan y el vino
Pórque esto es nuestro destino.

*** SOL EN MI VENTANA**

Sabía Dios que me faltaba
Y puso sol en mi ventana.
Dios vio mis sufrimientos
Y dio apoyo de una buena gente.
Toda la vida estaré agradecida,
Pórque la soledad – es enemiga de la edad.

Yo necesitaba esta amistad,
Siempre me faltaba la felicidad.
Ahora me siento apoyada e querida
Y si estoy equivocada –
No será un gran pecado de mi vida.

==========

Калейдоскоп рядків різноманітних

***Д**орогі, шановні друзі та знайомі,*
***О**беремок дум віршованих прийміть…*
***Б**удьте дружні і веселі, і здорові…*
***Р**ідним, бли́зьким у житті нехай щастить!*
***О**дному́ в «кохання» зазирнуть цікаво,*
***Д**ру́гий всесвіт прагне розумом пізнать…*
***І** ми за́вжди раді щиро (не для слави)*
***Ї**жу для душі духовну готувать.*

Калейдоскоп рядків різноманітних
Знайдеш в поета у записнику...
Готує кри́ла він для фраз політних...
Словами зводить вежі на піску...

Волощук-Толмачова Любов

КАЛЕЙДОСКОП КАТРЕНОВИХ РЯДКІВ

З накупчення думо́к різноманітних
Створивсь віршований калейдоскоп.
Тут – гумор...із метафор колоритних –
Портрети...привітання...гороскоп...
Із літер-бісери́нок візерунки
Сплели́ся у римований буклет,
Життєві та надумані малюнки
Словами склав для читача поет.
Калейдоскопу цьо́го не розбити,
Збере́ папір розсипані друзки́
І знову можна ду́мками крутити,
Складаючи катренами рядки́...
21/12/17/

ЩО КРИЄТЬСЯ У ІМЕНІ ТВОЇМ?

Що криється у і́мені твої́м,
Які думки́ збираєш у свій вирій,
Чи ти – романтик, вічний пілігрим,
А може просто обиватель сірий?

Чи є у те́бе друзі й вороги́,
Чи усамотненість – твоя́ стихія,
Чи пробачаєш зради батоги,
Чи в помсту перетворюється мрія?

Які у то́бі почуття живуть,
Кохання – що́ для тво́го серця справді,

У чім бажань твоїх чисельних суть,
Душа – простоволоса, чи в кокарді?

Обрав для се́бе віру ти яку,
Бог – помічник твій, або сили інші,
Справ добрих скільки маєш на віку́,
Чи стали твої висновки мудріші?

Що таємниця імені хранить,
Хто із святих його́ оберігає,
Що́ може кожне ім'я розповість,
Чи сво́му імені усяк відповідає?

15/04/16/

***ОБС**

Зачем нам СМИ и пресса жёлтая,
Уже остыл к ним интерес.
Сейчас в инфо – система чёткая,
С простым названьем ОБээС.
Тут – векторы разносторонние:
Сплетни, политика и секс,
И новости иногородние...
Про всё расскажет ОБээС.
А темы все для них – известные...
Во кругозорчик – будь здоров!
И предсказанья – интересные
И про судьбу, и про любовь...
И в медицине разбираются,
Нам ни к чему теперь врачи.
Откуда слух распространяется?
«Бабское радио» включи!

Любой вопрос – в их компетенции,
Растут в их пользу голоса́...
От кухни до юриспруденции
Всё знают... Ну и чудеса!
Рекомендации – бесплатные
И рейтинг ОБээС растёт...
Корреспонденты все – внештатные.
Их фишка – верит же народ!
«Ходячую энциклопедию»
Напоминает «грамотей».
Ты сам «загугли википедию»
И станешь тоже «всех умней».
Что ж мы, как олухи наивные,
Хватаемся за всё подряд!
Чтоб сдвиги были перспективные,
Не верь, что «бабы говорят»!

19/12/17/

НЕ ПОТРІБНА ЖІНКАМ ОСВІТА

Не потрібна жінка́м освіта,
Головне – вдалий шлюб, надійний.
Нагодована, взута, вдіта..,
Чоловік – спонсор офіційний.
Щоб не знала ні в чім гризо́ти,
Їй відкриє рахунок в ба́нку...
Як дружина – не до роботи,
То отримуй ю, як коханку:
Бутіки́, фітнес і тусовки,
Косметичні краси салони,
Закордонні «командировки»,
Та коштовних ка́мінів то́ни,

Членство клу́бів елітних, різних,
І авто́, щоб не із дешевих,
А ще ба́жано – власний бізнес...
Все, що гідне для королеви.
Але... це – лише в снах та мріях,
А у дійсності, – мов рабиня,
Та нічо́го із тим не вдіять,
Бо для інших ти – ґосподиня:
Прасувальниця, нянька, прачка…
Сто осіб – у одні́й осо́бі,
І варилиха ти, і швачка…
Весь воло́чиш тягар на со́бі.

Жінка – дуже крихке створіння.
Якщо ти – її лицар справжній,
Не скорочуй їй вік цвітіння,
Ніжні плечі не навантужуй.
Бережи її серце чуйне
Від страждань або перевтоми,
Подаруй їй кохання буйне
І «хорошу погоду в домі».

09/10/16/

НЕ ВІРЮ ДЗЕРКАЛУ КРИВОМУ

Про вік нагадувать не варто,
болю́ча тема для жінок.
А зморшки взагалі – не жарти,
недобрий при́від для думо́к.

Я за літа́ Творцеві вдячна,
але все ж заздрю молодим,
В люстерко подивитись лячно –
хіба моя́ подоба в нім?

Де ділась постать фігурова? –
один загальний целюліт...
Що то за дама квадрато́ва
із задзеркалля шле привіт?
У погляді «чужої» жі́нки
не видно блискавки очей,
А в ко́си вплете́ні сніжинки –
то слід недоспаних ночей.

І у́смішка скупа́, мов штучна,
завме́рла гримом на вустах...
Печаль, підкравшися беззвучно,
повисла сумом на плеча́х.
До незнайомки придивляюсь...
і розумію, що це – я.
Здавалось, ніби не міняюсь,
та зникла молодість моя́.

Роки́ злеті́ли я́кось швидко,
не встигла їх посмакувать,
як старість вже в свою накидку
не забари́ться одягать.
Ні, я старі́ти не готова,
зріктися радощів життя!
Ще хо́чу лагідного сло́ва
і мрію ще про почуття…

Не вірю дзеркалу кривому,
що без зображення душі́.
Всі сподівання й серця втому
ховаю у свої́ вірші́.
Вони – відбиток мій дзеркальний,
в який безбо́язно дивлю́сь.
Вони – у вічність код сакральний...
бо в небі зіркою з'явлю́сь...

13/09/16/

МНОГО ЛИ ЖЕНЩИНЕ НАДО?

1
Вы спросите: много ли женщине надо?..
Букетик сирени из летнего сада,
Охапку душистых, ржаных колосков
Иль синий венок из простых васильков.
2
Вы спросите: много ли женщине надо?..
Достаточно нежного, чуткого взгляда,
Лишь тёплого сло́ва, пожатья руки́,
Ведь женские будни, увы, – нелегки́.
3
Вы спросите: много ли женщине надо?..
С любимым мужчиной до смерти быть рядом
И чувствовать близко дыханье его...
Желанною быть... только-то и всего.
4
Вы спросите: много ли женщине надо?..
Семейный очаг – для души́ ей – отрада,
Чтоб счастье – на всех и детей – полный дом...
И чтобы войны́ не обрушился гром!

п/в:
Женщин любимых не обижайте!
Чаще признанья в любви повторяйте.
Женское сердце – ранимое очень,
Слышать упрёков обидных не хочет.
Женщин любимых не обижайте!
Их берегите! Не предавайте!

(авторская песня) 16/06/11/

БАЙКА

Розкажу вам, любі друзі, про іспанське те життя,
Про наш «бізнес», в ярмі-плузі, про сердечні почуття...
Ви послухайте уважно та вирішуйте самі́:
Варто крок робить відважний, їхать в «білий світ», чи ні?..

У Європу ми «приперли» довгих євриків шукать...
Мріяли здобути пе́рли, а прийшлося «попахать».
Хто – у полі, хто – на морі... всі – жінки́, чоловіки́,
Думали, позá́ду горе, в наймити йшли залюбки.

З ранку до пізньої ночі, на будовах, на хатáх,
Не дрімали наші очі, *«трабаха́рили» в потáх.
У країну розчудову затаска́ли гроші всіх.
Хоч не знали їхню мову, як згадаю, «сміх і гріх».

Щось сеньора *«прегунта́рить», я кива́ю, тобто, *«сі»,
А *«кабе́са» ніц не ва́рить – чи візьми, чи принеси…
Вже на миґах показала, що від мене треба їй,
Та я все одно не знала, що *«асе́рить», хоч ме вбий!..

Спли́ли дні, рокй мину́ли, вже *«абла́римо» *«муй бьєн»,
Перші кроки позабули, упере́д несе́ чове́н...
Є *«траба́хо» і *«діне́ро», є і *«ка́са», *«ко́че» є,
Поруч – інший *«кабальє́ро», чоловік не впізнає́…

Незалежна, самостійна, наче люба екс-держава,
Вся із се́бе, енергійна... не прислу́жниця, а – па́ва.
У *«лімпьє́сі» – «королева», *«косіна́рить» їхній харч,
Вже приписка є місцева... А згадаєш дім, хоч плач!

Чом не маємо притулку ми у рідній стороні?!
З позоло́тою «шкатулку» бачимо у чужині́.
Все тут є, не те, що вдома, але се́рденько щемить.
Ця хвороба нам знайома: ностальгія – кожну мить.

Тягнеться душа до хати, а кишеня не дає,
Мусим далі заробляти, бо ще *«по́ко» не ста́є.
Діточкй не злазять з го́рбу, та з зятьками й невісткй,
Внуків наплодили торбу, то ж збирай, батьки, кісткй.

Чи-то – будні, чи-то – свято, ро́бимо, як їшаки.
Хочем всьо́го, та багато, бідним бути – не з рукй...
Ще й сусід купив квартиру... Як із цим змиритися?!
Але треба знати міру, щоби не вдавитися!

*«Кье́рес му́чо», вийде мало – це ж відоме правило.
Нас у скупість засмокта́ло – не життя заставило.
«Бабок» всіх не заробити, слід здоров'я берегтй!
Є, крім гро́шей, що любити, озирнись навколо ти!

Забуваємо про душу, мóлимось, коли печé,
В храм не йдем, – «робити мушу». Не в той бік вода тече...
Мусим зáвжди пам'ятати: шлях без Бога – в нікудú!
Може враз скарбú забрати, та довéсти до біди.

Залишúвши Батьківщину, ми женéмось «за рублéм»,
Не підтримуєм країну, а тікаєм від проблем…
Ближче свóя сорочúна, що нам до державних справ?
Що далá нам Україна?.. А ти, сам-то, що їй дав?!..

Дорóбляєм «заграницю», геть від рідної землі!
Маємо в руках синицю, що нам в небі журавлі?..
Хай вони летять додому Неньці передать *«салýд»,
Ми повéрнемось... «потóму», а покú нам добре тут.

Стóгнемо, гірká в нас доля... Не ліпіть собі ім'я,
Багатьом миліша воля, бо «іспанська» є «сім'я».
Де-хто справді закохався, в кóго – ліжко на умі,
Хтось самотності злякався... Зруйнували все самí!

Але хóчу запитати вас, сильнí чоловікú,
Чом здобутчицями стáти мусили слабкі жінкú?..
Щоб не втратити дружину, щоб сім'ї допомогти,
Самí їдьте у чужúну, *«мухéр» треба берегтú!

Ну, а ви, жінкú хороші, чиї чоловікú, – в «світáх»,
Вас цікавлять *«сóло» гроші, то ж хлопú –
в чужих руках.
Так розбещила нас воля – річка каламутная,
Стала *«екстранхéрська» доля вся –
*«муй маль» - трикутная.

Шлемо рідним, що попросять – хочем відкупитися.
Діти кращі шмотки носять, є чим похвалитися…
Їм купуємо освіту, щоб не гіршими були́,
Ще не встиг сплатить кредиту, вже щось інше забагли́.

Закордонне виховання «получається» – фігня,
За роботу та навчання знов очікує платня…
Де нам, бідним, стільки взяти цих новесеньких купюр,
Не з дерев же їх зривати, може зі́йдуть за кутюр?

Тяжко жити на планеті, клята криза затягла́,
А нащадки – в інтернеті, їм би – мережа́ була́.
Наші *«і́хоси» ледащі «ту́кнуть» пальцем не хотять,
Бо до праці – не годящі, всю печінку нам з'їдять.

Ми, як біглі каторжани, по етапу – за «баблом»...
Скинем, братчики, кайдани, та й додому всі, – бігóм...
Як збере́мось у роди́ні, вип'ємо, щоб все збуло́сь...
Допоможемо Вкраїні, щоб хотілось та моглось!

20/08/10/

==========

Гуменюк Валентина

ГАМАЮН ИЛИ НЕОКОНЧЕННЫЙ СОН

Печальный *Гамаюн – во сне,
С лицом поверженной *Фемиды,
Когда глаза и рот закрыты,
Гласить пытался что-то мне.

Красивый ведальщик забытый,
Ему – правдиво вам о лжи…
Хотя предания свежи,
В аду лелеются обиды.

Посланник рая и добра,
Пожалуй, никому не нужен,
Вот разве, на весёлый ужин…
В почёте – злая мишура.

В поту холодном, в страхе вся –
От безысходности никчемной
И Гамаюн... такой плачевный...
Ему помочь должна бы я…

25/04/16/

ЛІТАТИ, ЩОБ НЕ ВМЕРТИ

Пташа сіреньке – у долонях теплих,
Надійних, вірних, тільки замалих,
Щоб вільно розпростерти крила стерплі.
Великий сенс в тих помахах простих.
Постійний рух – з народження до смерті.
Завжди – увись… Літати, щоб не вмерти!

13/09/17/

ТОБІ ЗНАЙОМЕ ВІДЧУТТЯ?

Скажи, знайоме відчуття тобі,
Коли у грудях наче хтось вмикає?..
Оте живе роїння в голові
Думок… Пегаса з радістю сідлаєш...
Потуги… й зроджені вірші нові…
І бісером встеляється папір…
В таких як я, відверто-старомодних,
І бачення по-іншому… з тих пір
Гостріший біль, коли обіч голодний,
І відкриття – незнаний досі зір…
В небесну вись скеровує Господь…
Лише зі Світлом Слову існувати!
Не продаюсь і не лелію плоть,
І не належу до «мішків» чи «вати».

Лиш Істини не втратити б оброть.
У кого ще можливість є вмикати?..

04/ 04/17/

==========

Душенко Микола

ПІСНЯ ЛЮБОВІ І ВІЧНОСТІ

Присвячується Матвєєву Анатолію Григоровичу

Грає серце рум'яними щічками
І душа пломеніє добром.
Лине тишею день понад річкою,
Щедра пісня блукає нутром…
Вона щемно наповнює груди
І бринить затамований зміст.
Розливається Всесвіт повсюди,
Ллється пісня… стає в повний зріст –
В океані Любові кохається
І всміхаються з неба зірки,
Там Галактики сиві купаються
І від Пісні уже не втекти.
В розпростерті обійми пускаємось
І стаємо малими дітьми…
У думках до Батьків повертаємось,
Розумієм, вони – це є ми.

Ллється пісня Любові і Вічності,
Мир дарує нам Світу казки́.
І на мудрій основі логічності
Ми торкаємось Бога Руки́…

ЛЕСІ УТРИСКО

Хай пишеться, хай ро́диться.
Римується, як водиться.
В манері феєричній,
В тональності музичній.
Із Музою, Пегасами
І мріями незгаслими…
Думками в стан уквітчані,
Любов'ю в світ повінчані
Слова, душевно сказані,
Із вуст – Богопомазані…

НАТАЛІЇ ШПАК-КУЧЕР

Так, це життя таким бо є, Наталю, –
Із рік гірських потоки линуть чисті,
А в нас – болото. Не хватає жа́лю,
Коли довкола – райдуги в намисті,
Та йде людина, дивлячись під ноги,
Не думає про світ той неба Горній,
Канючить все у Бога допомоги…
Сама ж простує в людський дім ігорний.
У небо гляньмо! Що про нього знаємо
Ми в повсякденні нашого буття?..
А назага́л є: «навіть не вникаємо»,
Чекаємо лишень на співчуття…
Горнись думка́ми, друже мій, за обрій,
Там залишає день свої світи…
Корися волі, в радості природній,
Душею при́йдеш за́вжди до мети!

ПОЕТАМ

Чудові маєм спалахи душі…
Так пишеться!!!.. (коли ти зовсім одинокий).
Я вірю у поезію віршів!
І в те, що наступає творчий спокій.

ПОЕТУ

Василеві Мошуренку

Сумно Вам… Ну, а Богу-то як? –
Ощасливити всіх нас треба!..
Він один серед нас «Дивак»,
Навпіл в кожнім – посеред Неба.

Не рви серце, Поете журби,
Не роби його в грудях кволим.
Ти, не просто поет – «аби»…
Ти у Бога – «ЙогоПудСолі».

Усміхнися, як сонцем Бог,
Колисково і променисто…
Вже не стало твоїх «тривог»...
Джерелом серед нас – будеш чистим!

Заживлятимеш рани бід,
Що чекають живих «за рогом»…
Сумувати дарма́ не слід –
Тяжко бути Поетом і Богом…

ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ

***

Вершить життя… лунають дзвони...
Час землю й небо поруша...
А ми долаєм перепони
І зріє «ластівка-душа»...

***

Невимовна святість і перст на чолі,
Великодні дзвони – Паска на столі.
Святості убранство і весна буя,
Писанки, – мов долі…малював їх я.

***

Дзвони величні, дзвони небесні...
В сонячнім сяйві сяють ікони...
Гріхи духовні – кара тілесна.
Нас очищають Вели́кодня дзвони.

***

Дзвони сердечні, дзвони весняні –
Місяць у повені, квітне душа,
Лине у Всесвіт Радість пісня́ми...
Подвиг Ісуса життя ороша.

***

Дзвони сердечні – пісня лунає,
Світиться щастям надія сповна.
Сонечко встало, ранок вітає...
Дзвони Вели́кодня – квітне весна.

***

Дзвони-передзвони, стежка від порогу –
Край думо́к розлогих, сумніви-жалі...
Серцем та душею тягнуться до Бога
Ті, які дозріли і зовсім малі.

МИКОЛІ СТАСЮКУ

на вірш «ГОЛОС ЗЕМЛІ» (Альманах «Скіфія-2016 осінь)

«… В душі краян лишивши слід…»
І слід краян у душах наших –
Закономірний земний плід,
Що лине із поезій Ваших…

СТЕПАНОВІ… КОЗАКУ…

Сказать про Стьопку «в двох словах» – замало.
Попробуємо справитися з цим:
«Лиш за́йде він, – що сонце засіяло –
Тепло сердець враз множиться із ним.
Його звитяга – лицарство й усмі́шка,
А голос – український соловей,
Жінки із ним відроджуються в ліжку»,
То, вип'ємо ж за Стьопку… будьмо, гей!

ПЕТРОВІ ВАРЦАБІ

Життю *«на лапу»* не підкинеш, брате,
Не знаєш бо – які твої рокй?..
Життя, воно мінливе і строкате,
Хоч й сивиною вкрилися вікй.
Наш *«бенефіс у душах»* – світ безмежний,
Всім Богом даний з ле́гкої руки.
Я є один, ти – зовсім протилежний,
Та разом ми – із Вічності Рікй…

ЛЮБОВІ ВОЛОЩУК-ТОЛМАЧОВІ

Безстрашна жінка. Радісно-мрійлива.
Дві Батьківщини в неї на душі…
Відкрито щира, щиро і вразлива,
Як Божий день – як всі її вірші!

ЛЮБОМИРІ НАРОЗІ

Твоя душа – квітучий рай
І почуття тендітні… щирі,
В очах – далекий небокрай
І пісня серця лине в вирій.
З тобою холод ожива,
Людина ближня і природа…
Твоя енергія жива,
Як сонця промінь, – грає врода!
Твої святковість відчуття
І світ квітко́вого убра́нства
Малюють в казку день буття
Без пафосу, а ще – без чванства!

«ДУШЕНОЧКИ»:

ВОЛОДЯ ВОЛОЩУК – прообраз доброти,
Душевний лікар і духовний побут;
З тобою легко нам черпати ціль мети,
Ти – створюєш поезії добробут!

***

КАРПЛЮК-ЗАЛЄСОВА… барвінок в серці –
Росте сплетінням райдужних поту́г:
То гордо-променистий подих честі,
А то квітучий в небо барв'янистий луг…

***

Душа розпахнута чуттєвістю надмірно…
Мрійливістю прямує в Небеса.
У **ВАЛЕНТИНИ** почерк надто вірний,
В нас **ГУМЕНЮК -** і сила, і краса!

***

Пелюстка горда, ніжно-колиско́ва…
Окроплена тривогою душа –
КОРИЗМА ГАЛЯ – пісня калинова,
Добром любові серця путь зверша.

***

Потуга в серці, образності сила
І переквітчані могутності думки.
УТРИСКО ЛЕСЯ – жінка щира й мила,
Як *Афродіта української ріки…

***

В **НАДІЇ ЛЕСЬКІВ** стилем українським
Доро́га стелиться усім її життям.
Душа поезії висвітлює по-світськи
Любов, повагу, ніжність серця – нам.

***

ВОВКУ – поету, що **ІВАНОМ** зветься,
І царину відкритості душі ховає…
Нехай віршами серця озоветься
*Сакральний геній твій! Політикум – вбиває…

***

БРИЙОВСЬКА ЛЕСЯ, чарівна звитяга –
Сімейний лад вкраїнської душі.
Ця мужність серця, ніжності відвага
І солов'їний спів її віршів…

***

МАРІЯ СКОРОПАД – вкраїнська сибірячка!
Наповнена любов'ю Світла – дню,
Безкомпромісна, мила і «складна задачка»…
Лікує негаразди гумором вогню!

***

***

КОЛОСЕНКО ЛЕСЯ, всесвіт, світ братання,
Колосистість стежки, радість у думках,
Міжпланетна мудрість в райдузі єднання,
Це – для когось вирій, а для когось страх…

***

У єднанні сила і слова пророчі,
У єднанні мудрість, – не обличчя хмурі,
У єднанні радість і щасливі очі…
Стверджував до мене щиро **ЧОПИК ЮРІЙ**.

***

Спонтанність тиха – вдумливості спокій,
Помірність вдачі, щирість, простота…
КОРНИЛЮК ОЛЬГА – місія висока:
Роди́на, Батьківщина і свята Мета!

***

МИРГА МАРІЯ, «Дмитрівна» - простíше…
Словесний чудо-лікар і єлей…
Літературну спонукає нішу
На огляд лемківського краю фей…

***

У неї серце чистої ріки,
Дух старини прообразом витає
І проростають зернами віки –
МИРОСЯ КАВАЦЮК *«Код нації» вмикає…

***

В захопленні урочистім *«Осанна!»
Звучать вітання щирі в «Нашім слові»
МИКОЛІ КЕДРІ і коханій Анні –
Ви незрівнянні, суперо-кедро́ві!..

***

***

ОРЕСТ АНТОШКІВ – славетна душа,
Гармонію серця плекає.
Його енергійність зове і зверша –
Світ мудрості з ним виростає!

***

Для відстані достатній всього крок.
Іздалеку – вбачається велике:

ВАСИЛЬ КВАСНОВСЬКИЙ –
вийшов долі срок.

Скучає серце, боляче – до крику…

***

НЕ ДО ЛЮДЕЙ Я ДОСЛУХАЮСЬ

Не до людей я дослухаюсь, – до душі –
Там помисли мої, там і Початок…
Там – все моє життя, де пишуться вірші́
З майбутнього й минулого, як статок.

***

Нам трохи б скромності у душах, а не гро́шей,
Що зріють нечистю, а по́тім вже свавіллям…
Нам жить по-совісті, щоб всі були хороші…
Тоді, в нас кожен день цвіло б гучне весілля.

***

Немає правди в світі – від людей!
Від їхньої убогости і рабства:
Від ницости душевної ідей –
До трепетного визиску багатства.

***

***

Немає щастя, де чекаєш ти,
І рушаться надії, і мости?..
Іди… (ходою вміру) – в День гряди!
Живи́ Собою світ!.. Крокуй, а не суди…

***

Ніщо не допоможе нам в собі́,
Коли в душі корозія меНталу…
Неправда, «що шлях зріє в боротьбі» –
Шлях тліє… від сторонньої навали…
Не треба нам втручатись в світ чужий
І там веслом безсо́ромно черпа́ти…
Дав Бог тобі твоє – ним і живи!
Долоні дав у Світ, а не лопати…

***

Хворого зрозуміє хворий,
Нещасного – втішить бідний.
Розумному «від ума горе»,
А честь не полишить гідний.
Сміється завжди останній,
Перший – удар тримає.
Люблятся у коханні,
Горе – людей ламає.
Світяться очі в ласці,
В ніжності сон дрімає.
В щасті ми, наче в казці.
Про завтра – ніхто не знає…

***

На серці – сум і нескінченні рани,
А сонце… ранком на зорі, щораз,
Веселкою лікує «душ дурмани»
В усі віки́, і з кожним – без обра́з.

Природа – многолика, грає сонце,
Несе бажані пестощі тепла́.
У кожного в душі – своє віконце…
Відкрий його, нехай не копить зла.

***

І як би ти не мудрствував лукаво,
Бог навертає за́вжди думкою в «хвости»…
Ти мислиш, наче геній, – величаво!..
А глянеш в слід собі – насправді, хто є ти?..
Ми ду́мками витаємо безмежно,
Творим довкіл «хороші-пакосні» діла…
Сьогодні – добрі, завтра – протилежні…
І в світ цей Божий всіх нас мати сповила́!

***

Втішаюсь одинокістю і осінню,
Завбачливо забившись до куточку.
Дощу чутливим мерехтінням-про́сінню
Я відчуваю Господа відстрочку…

***

Душа – це дім, оселя наша чиста.
В ній скатертина – Бога заповіт…
Горять любов'ю очі – ці намиста,
Як зорі в небі, скрашують наш світ.
Наш дух, яким ми серце відкриваєм,
А ще – потребу Бога насмішить:
У то́му, що ми, начебто, все знаєм
І, буцім-то, без Бога вмієм жить…

ІЗ ПРАВІЧНИХ ОСНОВ

Із ПраВічних основ виростає душа –
Української правди звитяга,
Віковічна борня долі путь ороша
І серпанком небесного стяга.
Україно моя – світ лелечих думок,
Я до тебе удосвіта лину
У трудах і віках наш життєвий урок,
Усміхнись українському сину.

Ми зростаєм що день, розквітаєм в літах
І примножує мудрість малеча.
Українська душа – щедрий зоряний Птах,
А свобода – наш вічний Предтеча.
Обездолений край – невгамовний, росте!
І підносяться в небо вітрила,
Україна моя – це поняття святе
І держави розправлені крила.

Нам своє боронить, як життєвий оброк:
У добрі, у єднанні та згоді –
Кожен зробить нехай хоч один в собі крок,
Щоб любов квітла в людях – в народі!
Я люблю сонця схід над ланами степів,
Над Карпатами, сон полонини,
Шепіт моря, дібров і птахів райський спів
України – моєї родини!

==========

Карплюк-Залєсова Надія

ТРИМАЙСЯ, ФОРТУНО!

У чóмусь знаходиш, у чóмусь втрачаєш.
Лиш виграєш трішки, як знову програ́єш...
Вже так повелóсь від самóго сповитку,
Хіба, якщо маєш фортуни візитку.

Ця вибраних любить, примножує все...
Пізнати б ото, що ж таке воно є...
А потім зуміти зламати себе:
Мізки, темперамент і віру... – усе!!!

Роботи багато, зате результат:
Щастить, не щастить... – вже не входить у штат...
Набратись розбігу, щоб був добрий старт...
Це все – з понеділка...направду, не жарт!

Ні... в перше число за метóду візьмусь...
Тримайся, фортуно, і змотуй на вус!
А, мож, взяти відлік... як року почин?
Не згодитись з цим, я не бачу причин.

Зажди лиш, фортуно, ось прúйде мій час...
Екстазом заб'ється мій славний Парнас!

НА КАВУ ДО ЛЬВОВА

Горнятко кави всіх смаків…
Повір, це райська насолода...
І все це – наш старезний Львів,
Приїдь до нас, як є нагода.

Духмяна кава – смак богів –
Для тіла, щоб були бадьорі...
Приїдьте в наш прадавній Львів,
Вона така – лише у Львові:

Смачна, із присмаком кориць
І спецій, знаних споконвіку…
Розкинувсь Львів мій горілиць,
Смакує каву всього світу.

А з ним – історія століть,
У закуточках древніх вулиць,
Легенди всі свої повість…
Чи ти місцевий, чи прибулець...

Горнятко радості відпий
У день новий, що народився,
Аби він добрий, а не злий,
До тебе ніжно притулився.

19/02/18/

ВІТАЄМО, МАМО!

до 75 - річчя

Нині рідній матусі – букет теплих слів:
Цілі пригоршні вдяки – в це свято...
Досягають літá висотú ясенів,
Їх росло на подвір'ї багато...
Досягають літá, а в них – солод і сіль,
А у них уплелóсь, що вплелóся...
Попри радість широку, пекучий був біль,
Все у тóму букеті вляглося.
Ну та що я – про сум у такий ювілей,
Коли мама в здоров'ї і силі?
І онукам, і правнукам – справжній єлей,
І донькú цим насправді щасливі!
Співайте їй «Многая!» áнгели всенькі,
Вимолюйте силоньки в Неба,
До ста нехай світить усмíшка у неньки,
А більшого нам і не треба.
Хай правнуків вибавлять руки її,
Хай мудрості вкрапить в дитинство.
Нам в «дітях» ходити, сестрі і мені,
Допоки живе материнство.
Спасибі, що є материнська любов,
Що водить усіх нас по світу,
Що в серці живуть її гени і кров,
За казку дитинства зігріту…

==========

Коризма Галина

ПАСОЧКА

Ну, як сьогодні паску не спекти?!
В мішку – мука, немов біленька вата...
Немов черешні гілочка кудлата,
Зронила цвіт на пальчики рукú...

Дрібні родзинки карими очима
Навколишній до себе мáнять світ…
Малий синочок зиркає, мов кіт,
І усмішка у нього – невловима...

В великій мисці дихає розчина...
Такий вже день – приємно-клопіткий.
Лоскоче промінь світлозолотий
Припудрені, м'які сметанні дúва.

Пасхальні яйця дивляться святково,
Чекає кошик вже знайому стежку...
І вишиття, оздоблене в мережку,
Де áнгели із світу неземного.

Запахло пахощами теплої весни,
Ввірвавшись поміж щілочку віконну...
Вже завтра всі молитимуться Богу,
Якого безсердечно розп'ялú.

Ну, як сьогодні паску не спечи?!
Цукатами й ваніллю запашúти...

Так хочеться цей день благословити
І запалити за любов свічкú!

Раніш світанку, ще до сходу сонця,
Достойно веселяться Небеса…
А на подяку – пасочка гладкá
Із кошика випишнює рум'янця.

ПИСАНКА

Писанка – яєчко, рук людськúх творіння,
В коломийськім краю – вісниця Добра.
Стукає сердечко, мрія покоління
Твориться на диво, в ній – жива краса.

Писанка – яєчко, мов шовкова нитка,
Вишиті сорóчки молодих дівчат.
З гір цимбалів звуки, швидкоплинна річка,
Прута передмова, зелених Карпат…

Писанка – яєчко, дихає натхненням
І ведéться в колі мова затяжна,
І зростає роду те гуцульське плем'я…
Тут – моя родина, тут – моя сім'я!

Писанка – яєчко, Великодня паска,
Сонечка промінчик – в кошиках людей.
В ній – молитва щира і Всевишня ласка,
Боже Благовістя у майбутній день…

Писанка – яєчко, в фарбах колориту,
Трішечки – від сонця, а від нас – тепла́…
Хочеться насправді просто в світі жити
В коломийськім краю, де моє життя!

ОКУЛЯРИ

То голка впала, то я не виджу.
Де окуляри? То йду, то си́джу.
Якесь нашестя, чи вро́ки взя́ли,
Собі не вірю, що поруч – старість!

Колись малою сміялась з діда,
Таким веселим був телевізор.
І дід вусатий на гнома схожий,
А окуляри були на лобі.

Як він шукав їх все, бідолашний,
Тепер шукаю і я нещасна!
Либонь, на завтра куплю з три пари,
Щоб мої очі їх не шукали.

Нарозя Любомира

МЕНЕ БАТЬКИ НАЗВАЛИ ЛЮБОМИРОЮ

Мене батьки назвали Любомирою,
Й далú мені імення до пуття.
Понад усе люблю я мир на світі,
І понад все ж бо, я люблю життя.

Люблю людей хороших, вірних, щирих...
Люблю усе, що навкруги цвіте...
Люблю батьків, що в мені міць зростили,
Коріння, що від прадідів іде...

Люблю чарівні, нотні, чисті звуки...
Казку дитинства, що немає вороття.
Мій голос, Богом даний, в світ полинув…
Так починалось, звідтіля, моє життя…

Я – ЛюбоМира... щира я – добрóдійка.
Любов в мені співає і сміється…
Злетить у височінь п'янка мелодія,
Чудесними кольóрами проллється…

ФОРТЕПІАНО

Мій мелодичний інструмент
Звучить, коли душа сумує...
Він кожен поклик її чує,
Дарує акомпанемент.

Звучання ніжні звуки ронить…
Хіба йому хтось заборонить?
І знов мелодія звучить! –
Широ́ко, ви́разно, висо́ко…
Комусь сльозою застить око…

Фортепіано ловить мить.

ЛЕМКІВЩИНО НАША МИВА

Любомира Нарозя:
Я – лемкиня з лемкі́вського роду,
Несу традиції я сво́го народу.
Мені мамка так казава,
Жеби я запам'ятава…

Марія Нарозя (мама):
Лемківщи́но наша мива!
Як нас доля розлучива.
Чи-то доля, чи злі люди,
Не думали, як-то бу́де.
Пам'ятаю ті края́,

Я малою ще була́:
Яго́ди, черниці,
Правдиві гри́би – перед очами,
Носили зме кошика́ми.

Солов'ї нам щебетали,
Ми щасливо проживали.
Щонеділі до церковці змо ходили,
Бо нас ба́тьки так учили.

По-Божому вихова́ли
І біди з нами не мали.
Ві́йни біди наробили,
Всьо добро, всю красу
Лемки втрати́ли.

Якісь люди зло зробили –
Нас переселили.
На Украі́ну нас да́ли.
Батьки наші так каза́ви:
Жеби змо ся не обявсе,
Же ту – наша рідна мова,
Бо ту – наші рідні сло́ва.

Браття-українці
Нас гарно прийня́ли.
І в злагоді довго жили,
І між лемками
Ріжниці не робили.

Місцеві з лемками
Ся вінчали,
Славу Богові співали.
Але буває…хтось унижає.
А я не боюся,
Бо я є лемкиня –
Цим словом горджуся.

2000 р. с. Пастуше

ДІВЧАТА, НАЩО ВАМ КУРИТИ?

Дівчата, дівчата, нащо́ вам курити,
Навіщо красу українську губити?
І так того зла в цьому світі вже є,
А та сигарета ще більш додає.

Ви ж – гарні, красиві, змужнілі і гожі.
Хіба вам цигарка ота допоможе?
Та киньте до дідька це діло пусте
І радість у ваших очах розцвіте.
Чим маєш спалити ту зайву паперку,
То ліпше купити вже файну цукерку.
А ще пропоную книжки́ почитати,
Щоб мозок, як мовиться, прополоскати.

В музей ви сходіть, полікуйте там душу…
Здоров'я пильнуйте, застерегти мушу.
А ще по-секрету вам хочу сказати:
Ну, як можна жінку таку цілувати,

Коли димоходом від неї дуйне́,
Немов з паровоза димок той проймé.
Не бу́ду судити, може й має так бути…
Але про цига́рки вас про́шу забути.

2001 р. м. Мадрид

==========

Скоропад Марія

ПІШЛА СТАРЕНЬКА З ЦЬОГО СВІТУ

Коли старенька помирала,
То навіть сло́ва не сказала.
Лиш очі широко відкрила,
Зсапнула тихо і… спочила.

Служниця очі їй закрила,
На груди руки положила
І опустила низько ліжко,
Щоб вирівнялись її ніжки.

Ще вчора… трішки розмовляла,
Мене до себе пригортала.
Не відпускала зовсім з хати –
Хотіла щось мені сказати…

Та ці слова незрозумілі
Зостались у мертвім тілі…
Не дочекавшись рідних діток,
Пішла старенька з цього світу

У інший світ… де грішні душі
Давно заснули сном грядущим.
Тепер вже там її година,
Де спочиває вся родина.

ВИНАХІДЛИВІСТЬ

Ще колись, казали люди:
Все – дівки ховали.

Тепер виставила груди,
Кожний оглядає.

Ноги, що ростуть від шиї,
Майже без одежі,

Щоб ся дзиґар не зайняв
Й не було б пожежі.

Бо та спідничка, що є –
Що її немає,

Лише зверху спідничини
Шнурок виглядає.

Той шнурок, видно, належить
До інтимної одежі…

Винахідливість яка:
Все тримає два шнурка.

Я ТАК САМО ХОЧУ

Усі жінки хлопів мають,
Я так само хочу.
Галя ось розповідає,
Що попавсь хороший:

Щовечора її водить
До бару на пиво,
Обіцяє дарувать
Мешти з крокодила.

Каже, що раніше мав
Гарну українку,
Але її поміняв
На якусь «руминку».

Бо була ця українка
Дуже роботяща.
Хіба ж то нормальна жінка,
Що немає часу:

Ні посидіти у барі,
Ні нормально з'їсти,
А як вилізе нагóру –
Та не година й злізти…

Каже, що радикуліт,
Чи якась *«колумна»...
Ой, який-то тепер світ,
Яке все розумне.

Дружить з ним уже п’ять літ,
Той – все обіцяє,
Що він жениться на ній,
А коли – не знає.

Він цілує кожен пальчик
На руках і на ногах.
Каже, що я його «зайчик»…
Ой, якби ж то було так!

Серце вже у самих п’ятках,
Від тих поцілунків
І пропала вже «десятка»,
Замість подарунків.

Певно, що та любов – платна,
Де цілують п’яти:
Ніц нема тепер задармо,
Можна звар’ювати.

Слухала я Галю довго,
Та й що там казати…
Таки-хóчу того хлопа,
Що цілує п’яти.

==========

Вірші співучі у палітрі нотній

***Д**рабина з нот – музичні сходи в Небо…*
***О**ркестр крилатих звуків – це життя…*
***Б**ожественний політ – душі́ потреба…*
***Р**апсодією в серці – почуття…*
***О**рнаментом мелодії є слово,*
Доповнюють вірші́ красу пісень
***І** ключ скрипічний – музики підкова,*
Їй двері відкриває в но́вий день…

Вірші співучі у палітрі нотній
Влаштовують музичний вернісаж...
У настрою, веселі й безтурботні,
Пісенний репетирують пасаж...

Волощук-Толмачова Любов

ВСЬОГО СІМ НОТ

Всього – сім нот, а диво-то яке!
Музичний опус створює людина...
Небесних звуків кришиво крихке...
Й мозаїка виходить мелодійна...
Не кожен чує музику дощу...
Чи сніжних заметілів увертюру...
Свої творіння, згідно по́прищу,
Ховає композитор в партитуру.

Звучать мотиви різні навкруги
І серце б'ється, метрономом наче...
Мажорні кольори́ – у райдуги,
В осінньому мінорі скрипка плаче...
Є музика чаруюча без слів,
А є пісні, поєднані з словами...
Яку красу Бог для людей створив!
Для співу наділив їх голосами...

Є ті, що мають абсолютний слух,
Це – дар Господній, дуже особливий.
Якщо у грудях перехопить дух –
Створив для нас маестро світ щасливий...
Напише композицію талант,
Оркестр із музикантів твір зіграє...
Покращує життя цей діамант,
Хай музика ніколи не змовкає!..

08/11/17/

Дует «Дві пісні, дві долі»
(Любов Волощук-Толмачова, Любомира Нарозя)

Дві долі співають дуетом,
Вокалом злили́сь в унісон...
І а́льтові звуки фальцетом

Підносяться під камертон.
І чу́тно мелодію чисту...
Солірує вітер-трубач,
Натхнення дарує артисту,
Із нот видуває – «не плач!»

Дорога життя – приземле́на,
Вирують лиш ду́ші увись...
І я́кщо покликала сцена,

До слави й гроше́й не молись!
Оби́два шляхи поєднала
Любов до пісе́нь у серцях
І музика в них залунала
співзвуччям у двох голосах...

ДВІ ПІСНІ, ДВІ ДОЛІ

1
У кожного – свій власний шлях.
На щастя, все ж буває, –
Не розгубитись у світах
Нам дружба помагає.
Хоч неодна́ково зірки́
У нашу путь світили...
Підтримка дружньої руки́
Завжди́ давала сили.
п/в:
Дві пісні, дві долі
Зустрілись у чужих краях.
Дві квітки у чистім полі
Не облетіли на вітра́х.
Два серця гаря́чих
Співають, як одне, разо́м.
Сміються і плачуть
З дощем та сонцем за вікном.
2
Глибокая ріка життя,
По ній нелегко пли́сти!
Хай будуть наші почуття
Надійні, променисті...
А друга вірного плече
Ніколи не покине!
Хай до душі любов тече,
А в небо пісня лине...

(авторська пісня) 2010 р.

ДОЛІ *СКЕРЦО

1
Ми щасливими були́ з тобою в парі,
Я в твоїх руках, як скрипка Страдіварі,
Ве́ла партію свою́ безпомилково...
В музиці кохання не потрібно слово.
Під твоїм смичком вібрірувало серце...
Тільки доля готувала сво́є скерцо.
Парний наш дует перетворивсь на тріо
І звучить, нажаль, незіграно-фальшиво.
п/в:
Любов не визнає фальшивих нот.
В мелодії для двох – свій тембр частот.
Не вписується в тему зайвий третій,
Нема для нього партії в дуеті.
2
Більше не торкають скрипку твої руки,
Не хвилюють твоє серце її звуки.
Ти соліруєш і я без тебе – соло,
І лунає сум, життя зімкнувши в коло
Тих мелодій, що колись дуетом грали,
Вдвох октавами у височінь злітали...
Долі гамма на скрипічний ключ замкне́на,
Спорожніла нашого кохання сцена.

(муз. – Л. Нарозя) 10/01/18/

З ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

Присвячується Любомирі Нарозі

1
З любов'ю до України я від народження живу,
Щоночі, кожної днини до неї спогадом пливу...
Там вітер у житній ниві торкає подихом колосся,
А ве́рби, струнке й вродливі, полощуть у ріці́ волосся.
п/в:
Немов вишиттям, рідне поле цвіте,
На сонці горять діамантові ро́си...
І пу́хову хустку кульбаба плете́,
Вкриває до ранку духмяні покоси.
Моя Батьківщина – в блискучих снігах,
Моя Батьківщина – у райдужнім цвіті...
Та не перекажеш кохання в словах,
Бо ти – найдорожча у ці́лому світі!
2
З любов'ю до України знов повертаюсь у думка́х
Туди, де у небі синім мене гукає щастя птах...
Там со́лодко пахне воля, бентежить душу рідний спів,
Без ме́не там плаче доля, там – заповіт моїх батьків.
п/в:
І стелиться шлях маминим рушником
Туди, де калина вінок одягнула...
Махне на прощання лелека крилом,
Щоб я повернутись назад не забула.
Подячний уклін тобі, Земле моя́,
Від щирого серця до са́мого долу,
Тобою пишається до́нька твоя́,
Тебе не зрічеться, не зрадить ніколи!

3
З любов'ю до України зустріну час останній свій.
З найкращих пісень картини, на згадку, подарую їй...
Щоб діти їх заспівали на рідній мові Кобзаря,
Щоб край свій не покидали і знов зійдé над ним зоря!
п/в:
Моя Україна ще й досі жива,
Моя незалежна усе подолає!
А треба, то знову блисне́ булава́
І ворог козацької шаблі зазнає.
Моя Україно, колиско моя́,
Я перед тобою схиляю коліна,
Хай жовто-блакитна Святиня твоя
Хоругвою стане для Божого Сина!

Моя незрівняна і горда країна!
Моя Україна! Моя Україна!

(муз. – Л. Нарозя) 14/06/12/

НЕ ЖУРИСЬ!
1
Зневажена, знедолена, збезчещена, зневолена,
Смерчем війни́ ого́лена згасаєш на очах.
Мов квіткою яскравою, цвіла ти під синявою,
З вірою православною – у серці й на вустах.
п/в:
Не журись, Нене моя!
Глянь у вись – зірка сія...
Ген до гір зріють жита́...
В себе вір, Земле Свята!

2
Злетíлись ка́ти круками, питають тебе муками.
На смерть ведуть з онуками, щоб стерти всі сліди
Від нації слов'янської, щоб пута арештанські,
Чужі, заокеанськії, дове́ли до бідй.
3
Зігне́на, та не зло́млена, покірна, та не ско́рена,
Від смерті заговó́рена, ти житимеш в віках,
Країна неба синього, жовтого сонця ми́лого,
Божого світу білого, співучий, вільний птах!

(муз. Любомири Нарозі) 02/03/18/

«БІЛИЙ ПТАХ З ЧОРНОЮ ОЗНАКОЮ»

(Пісня-присвята народному артисту України Івану Миколайчуку)

1
Білий птах з чорною ознакою,
Не кружляй над моєю хатою.
Не кружляй і не літай,
І біди не накликай... Не накликай!
Скинь мені пір'ячко з крила́,
Щоби я щасливою була́.
Хай постукає кохання у вікно,
Ясним променем засвітиться воно.

Заслони мене́ від темних хмар сумних,
Хай проб'ється в серце сонечко крізь них.
Добрим ангелом співай у небесах...
Не віщуй мені нещастя, білий птах!

п/в:
Білий птах моєї долі,
Залишайся все на волі.
Ти, як вітер в чистім полі,
Віджени від ме́не зло.
Знаю, чорна твоя смуга –
То журба моя і ту́га...
Та прошу тебе, як друга,
Дай, щоб білим все було́!
2
Білий птах з чорною ознакою,
Щиро так я тобі подякую,
Мов супутником доріг,
Ти життя моє беріг, як оберіг.
Я змахну непрохану сльозу,
Бо у тишу йду через грозу...
То ж літай, мій птах, ніколи не зникай,
З-під крила́ свого мене не відпускай!

(соавтор пісні – Л.Нарозя) 07/12/10/

НЕБЕСНИЙ МУЗИКАНТ

1
Струнами арфи дощ перебирає...
Зірвавшись, ноти краплями падуть...
У тиші все довкола завмирає...
Човна́ми звуки серед хмар пливуть...
Мелодія прозорою сльозою
Стікає ніжним сумом по щоці...
І серце, переповнене любов'ю,
Розчинюється в музики ріці́...

п/в:
Дощ...дощ...дощ...небесний музикант...
Дощ...дощ...дощ...божественний талант...
Дощ...дощ...дощ...послáнець чистоти...
Дощ...дощ...дощ...омиєш дýшу ти...

2
Печаль, буває, настрій огортає,
В палітрі – сірий колір, як акцент,
І небо грозовáя вуаль вкриває,
Але кохання в світі – Диригент.
Жива вода втамовує від спраги,
Летять на землю нотки дощовí...
У серці чистих почуттів смарагди
Виблискують, мов рóси на траві…

(соавтор пісні – Любомира Народзя) 25/04/16/

ЗУПИНИ МУЗИКУ!

Зупини музику на мить, прошу тебе...
Зупини музику на мить, прошу тебе...
Зупини музику на мить, прошу тебе...
Зупини ти її!
Бо вона мою душу зриває...
Бо вона моє серце розкрає...
Бо вона все звучить... все звучить...
Все звучить!!!

В*еселий вітер листям шелестить –
це музика...
І* дзвінко дощик босоніж біжить –
це музика...
Ч*аклунка-ніч запалює зірки́ –
це музика...
Н*іжно розкриють квіти пелюстки́ –
це музика...
А* сонечко світанків п'є росу –
це музика...
М*етелик розгорта свою красу –
це музика...
У*смі́шку подарує снігопад –
це музика...
З*апа́хне медом знов квітучий сад –
це музика...
Й* веселка кольорова – в вишині...

К*рилаті в серці зазвучать пісні́..

А* навкруги мелодія луна...
казкова, неповторна, чарівна́...
Це – МУЗИКА – її не зупинить!
Це – МУЗИКА – вона не замовчить!
Це – МУЗИКА – хай ллється і звучить!
Це – МУЗИКА!!!
Це – МУЗИКА – її не підкори́ть!
Це – МУЗИКА, що в небо полети́ть...
Це – МУЗИКА, що вічно буде жить!
Це – МУЗИКА!!!

(соавтор пісні –Любомира Народзя) травень 2010

ВІЧНА МУЗИКА

1

Прокинувшись зі сну, душа співає,
Що знов побачать очі день ясни́й.
Яскраво сонце в небесах засяє
На весь сві́т...
І в серці вже живе́ мелодія й звучить...

п/в:
О Музика!.. Твої магічні звуки,
Мов кличуть, навмання у даль ведуть...
За небокрай, за хмари, в добру путь...
А вірні і надійні твої руки
Врятують від зради і розлуки,
Покажуть щастя й радість де живуть...
Величности твоєї не збагнуть!

2

Відчути можна кри́ла за спиною,
Коли торкнеться музика струни́.
Вона не стане пташкою ручною –
Упорхне́
На волю, на чотири сторони́...

п/в:
О Музика!.. Красуня-чарівниця,
Ти – океан без дна і берегів...
Щоб промінь твій усе життя світив!
Свята твоя невичерпна криниця
Напо́їть, наче жива водиця,
І сили дасть підвестися з колін,
І перетво́риться на мід полин.

3
Твої сім нот, як квіти розцвітають
І ароматом запашним п’янять.
Як пелюстки́, слова́ в букет збирають
І пісні́
Співучими вітра́ми за обрій десь летять…

п/в:
О Музика!.. Ти – вічна, як кохання!
Ти – неповторний солов’їний спів,
Ти зрозуміла кожному без слів.
Омріяне надіями чекання... бажання...
Ти до зірок злітаєш...
І невгасаючим вогнем гориш...
Ти чудеса – о, Музико – твориш...

О Музика!.. О Музика!..
О вічна Музика!..

(муз. Любомири Нарозі) 02/05/10/

==========

Гуменюк Валентина

КНЯГИНІ УКРАЇНСЬКІ

1
Вбирає Україна в вишиванку,
У колір сонця й неба білий Світ,
В любові колір, росяного ранку…
На полотні танцює первоцвіт.
2
Княгині українські вже іздáвна
Несуть в Європу мудрість і красу.
Слов'янська пісня – із колиски мови,
Давно в народів інших – за свою́.
3
Славетні Ярославни рукодільні,
Вам випало об'єднувати всіх.
Творити і спиняти навіть війни,
Відводити від світу гнів та гріх.
4
Із роду в рід, так склалося віками,
Справляє в при́дане донька́ собі
Цю вишиванку власними руками,
Як оберіг святий, що в чужи́ні.
5
У моді нині диво-вишиванка –
«Шанель» і «Валентино», «Зара» теж…
Із глибини віків красива бранка
Дасть світу шанс – без воєн і без меж…

Вбирає Україна в вишиванку,
У колір сонця й неба білий Світ…

(авторська пісня) 23/08/2016/

БУДЬ НАВІК БЛАГОСЛОВЕННА

1

Пісня птахом із століть летить у вись безмежну
Про єдину Україну, горду, незалежну!
Не згубити дух козацький, волі не убити!
Буде жити Україна, мова буде жити!

п/в:

У моєї України – очі сині-сині
І калинові вуста, і співи солов'їні,
І пшениць густа коса, і вбрання небесне…
Будь навік благословенна, Ненько пречудесна!

2

Славимо Тебе, Матусю, добрими ділами,
Світ побачив нашу єдність і Господь із нами.
Мрія зіркою горить удома й на чужині.
Воля, мир, життя щасливе – в рідній Україні!

3

Пригорни дітей міцненько, любонько страждальна!
Хай удома всі живуть, а не в чужинці дальній,
Щоб плести́ злату́ косу́, шанувати шати –
Ворогам Тебе, рідненька, жодним не здолати!

(музика – Леся Горлицька) 09/06/2016/

КАШТАНИ

1
Каштани падають додолу,
Вистукуючи пісні такт…
Вона простенька, як ніколи,
Звучить чарівно, якось так:
Тук-тук, тук- тук, тук-так.
2
Встеляють ки́лимом барвистим
Холодний, зчовганий асфальт.
І легкий стукіт бархатистий
Звучить, немовби теплий альт…
3
Всміхаються каштани людям,
Коли голівонька руда,
На втіху заспаним алеям,
Мов пташеням, летить з гнізда…
4
В полоні сонячних пустунок,
Чаклунок осені, відтак
Злітає пісня, мов цілунок,
Підхоплена всіма: тук-так…

(авторська пісня) осінь 2011

Душенко Микола

СЛАВА УКРАЇНІ

п/в:
Слава, слава Україні,
Її древо-роду.
Слава, славним козаченькам,
Вільному народу!

1
В небі сонце засіяло –
Усміхнулось долі.
Ніжним ранком заспівало
Все довкіл – на волі…
З серця смуток спав, з недолі –
Виросла надія.
Визріває колос в полі,
Втілюється мрія.

2
Слава роду України,
Хай йому живеться!
Най плодиться юна зміна,
Мов барвінком в'ється…
Слава, слава Україні
І її героям,
Що віками і донині
Світ її боронять!

3
Слава древньому народу,
Давньому, як бо́ги…
За красу людсько́ї вроди,
Дар душі – свободу.

(авторська пісня*)*

МОЇ БАТЬКІВЩИНО-РОДИНО

1
Згори, ніби в серці підкови,
Чупа́хівка, ген, розляглась –
Розкинула плеса ставкові
Із обрієм неба злилась.
Уліво – Альо́ніно – зелень,
Теж в небо рукав простяга…
Між ними Таша́нівський гребінь
Проріс на Охти́рських лугах.
п/в:
Мої, батьківщи́но-роди́но,
І стежко моя до села…
Тобі́, Краю мій і Людино,
Уклін мій душевний – хвала!
2
Лежать у долині дві долі...
Із Божих дивлюсь верховіть:
Ген, прадіди наші в стодолі –
У подиху плинних століть…
І серце не хоче нікуди,
Душа понад ними кружля…
До болю знайомі всі люди –
Це серця мойого земля!
3
Постійно на шатах чатує
Труба димаря заводська,
Вона зверху бачить все й чує,
Яка-то є доля людська́.
Чупа́хівська школа біліє,
Ставочок її обрамля…

І пестить мій погляд, леліє
Така мила серцю земля.
4
З–за обрію сонечко сходить,
Надвечір – туди заверта…
Земля, ніби в казці в нас родить,
В дівчат же – вишневі вуста.
І де б я не був – повертаюсь
Всім серцем, душею здаля…
З тобою, мій Краю, вітаюсь,
Вклоняюсь до тебе, земля.
п/в:
Мої ви, поля-піднебесся,
І радості щирий простір…
Душею несусь я, всім серцем
Туди, де сягає мій зір...
Мої, батьківщи́но-роди́но,
І стежко моя до села…
Тобі́, Краю мій і Людино,
Уклін мій душевний – хвала!

(авторська пісня)

ДАЛЬНЯЯ ДОРОГА – МОСТ НАПЕРЕВЕС

1
Дальняя дорога – мост наперевес…
От порога – к Богу, несу жизни Весть.
Весь в страданьях пла́чу, в счастье хохочу,
Верю я в удачу и любить хочу!
Милая обитель – суд мой-пересуд,
Благостный Родитель, руки поднесу

К небу я Вселенной, тихо и любя,
Мыслью земной, бренной позову Тебя…
п/в:
О, земная сладость, – Божья благодать!
Предвкушая Радость, хочется отдать
Всю любовь безмерно и добро растить,
В нежности, без скверны – верить и любить!
2
Дальняя дорога – утренний туман,
День взирает строго… и сплошной дурман…
Облетают мысли с памятью в бреду –
Весь нагой и чистый к Богу я иду…
Дальняя дорога – мост наперевес…
От порога к Богу – Вековечный Перст –
Указатель Правды, Счастья и Любви…
В Океан желаний – Бога призови!

(авторская песня)

МОЯ ДЕРЖАВА УКРАЇНА

Зоряні шляхи небом пролягли...
Ранком на землі день росу спиває...
А у тих полях… славні полягли,
Героїчний дух за́вжди тут витає.
Україно-світ, мир твоїм синам,
Долі – назавжди́, а Героям – слава!
Спокій і любов забезпечуть нам
Єдність людських душ та міцна держава!

1
Мого народу не скорити, ні!
Козацький дух в нім – жи́вить рідну мову..
Нам любий мир і скажем – геть війні
Від нашого родинного всім крову!
Тяжіє хлібний колос у полях
І мудрість – в перемовистій діброві,
І простягнувся в Небо Сивий шлях,
Як материнська ласка в добрім слові.
п/в:
Моя держава-Україна,
Моя обітниця жива,
Ти – серця мур, духовні стіни,
Моя колиско вікова.
Моя свята Русь-Україна,
Тобою тішуся, горджусь...
Моя прабатьківська Країно,
Прадавня Київська ти Русь!
2
Оберігаймо світ душі, тепло
І ніжність серця трепітно-тендітну,
І матір з батьком – Мудрості чоло,
Природу молоду в лугах вагітну...
Оберігаймо стан своїх думок,
Де щедрістю цнотливість полонила,
Вітаймо український долі крок -
Держава розправляє власні крила!..

З НАМИ БОГ

1

Дух Невмирущий – Слава Героям!
Націю нашу єднає.
Він народився на полі бою,
В юних серцях проростає.
За нашу землю, за нашу вроду
І за квітучу Країну,
За чисте небо, щастя народу –
За нашу Русь-Україну!
п/в:
Україно, земле моя,
Ранок в небі нам долю вітає:
З нами Бог, українська сім'я,
Слава предків, яка не вмирає.
Україно, Земле моя!
З нами Бог і Небесна держава…
- Боже, ми є частинка Твоя,
В ній жива Твоя Вічная Слава!

2

Дух невмирущий, слава і воля
Націю нашу плекають:
Дух український – козацька доля
Всіх нас в державу єднають.
За нашу землю – повну стодолю
І за квітучу надію.
За синє небо, за житнє поле,
За Українську в нас мрію!

(Муз. засл.арт. України Василя Волощука,
викон. дует – Василь Волощук, Оксана Радул) 2018 р.

ПІСНЯ-МОЛИТВА
УКРАЇНО МОЯ МУДРОЧОЛА

1

Україно моя Мудрочола!
Не знайти мені краще цих слів:
Я – твій син український, відколи
Наша пам'ять є Пам'ять батьків.
Україно моя Сивочола!
Незбагненно, та більшість віків
Виснажали тебе всі довкола,
Узурпуючи мудрість шляхів.

п/в:

Невмируща моя Україно!
Мій ти хрест, материнський поріг…
Перед Богом стою на колінах
І молюся за твій оберіг.

2

Україно моя Мужньотіла!
Твоє серце багряне *стина́.
Ти, співаючи, за́вжди хотіла,
Щоб в душі твоїй квітла весна.
Колисанко моя колискова
І туга материнська коса.
В твою ніжну закохані мову
Очі сині й дівоча краса.

(Муз. та виконання – Василь Волощук,
заслужений артист України) 2018 р.

==========

Карплюк-Залєсова Надія

КОЛИСКОВА ДЛЯ ДОНІ

1
Тихо-тихесенько в хаті,
Киця вляглась на загаті,
2
Пташина принишкла в гніздечку,
Звірята по теплих містечках,
3
В м'якеньких перинках сопуть,
Промінчиків сонячних ждуть...
4
Донечка з ними лягає,
Сонько-дрімоту гукає:
5
Ну ж бо, дрімото, до хати,
Дівчинці треба вже спати.
6
Спи ж бо, маленька, у снах кольорових,
Маминих ніжних піснях колискових...
7
Люлі, дитиночко, спи-засинай,
Баю, баюсики, баєньки, бай...

(авторська пісня)

МАМИН СОН

1
А мальви в Україні знов цвітуть
І, як на диво, ще буйнішим цвітом...
Призначення їх – тішити усіх:
І друга, й ворога, і тих, хто править світом.
Прийде пора і ти зісохнеш, квітко,
Але зробила все в своїм житті –
Не залиши́ла ні журби, ні смутку,
Не залишила діток в самоті.
п/в:
А кажуть, що краса врятує світ...
Коли ж це буде, може, знаєш, сину?
Я всю Вкраїну цвітом засаджу,
Щоб жоден син більш маму не покинув!
Коли ж це буде, сину, запитай –
Ти так близенько до самого Бога...
Я все зроблю, ти тільки вір і знай,
Я обійду на світі всі доро́ги.
2
І знову їй її дитина сниться,
Ніс – в ряботинні, як колись було́…
Кричить, що нині в його мами – свято
І ложить мальви мамі на вікно.
Поставить мама мальви у вазонок
Й дивитись буде довго сину вслід:
«Мій Боже, може, це не сниться ?..»
Але чомусь... чомусь, у серці – лід.

(авторська пісня, муз. і виконання – Олеся Заяць)

ЯСЕНИ

1
Зелень листя і гордість від птиць...
Ви нізащо не зігнетесь ниць!
Яка пишна була з вами хата
В Великодні й Зеленії Свя́та...
п/в:
А Великодні дзвони дзво́нять,
А вишні білі цвітом ро́нять,
А ви – високі, горді діти,
Вам тільки б сонце й небо зріти.
Зелене листя, як у рути,
Мені ніколи не забути...
Багата була з ними хата
У Великодні й Зелен-Свята.
2
Як дбайливо печуться в печі
За́вжди хліб і смачні калачі...
Цим бабуня усім заправляє,
Дід подвір'я своє́ прибирає...
3
Вже в минулому – рідне таке
І, як казка, не ве́рнеться вже,
І високі лише ясени
Свою мову несуть на вітри́...

(авторська пісня)

==========

Коризма Галина

ОСІНЬ

1
Коли дрімає сад в осінню пору,
Спадає до землі пожовклий лист.
Співає дощ мені, співа знадвору,
Дарує пісню зоряний флейтист.
Співає дощ, співає ізнадвору,
Сріблиться з неба тисячі намист…
2
Лягла на плечі шерстяна хустина,
По склі скотилась крапелька дощу...
О, ця осіння в позолоті днина,
Як тиху пристань, я її люблю!
О, ця осіння в позолоті днина,
Де зорі падають навстріч в гаю́...
3
Немає кращого у світі краю.
Блистить намокле золоте руно...
У падолисті з листям я згораю,
Моє дитинство в нього відійшло…
У падолисті з листям я згораю,
Бо найрідніше тут – моє село.
4
Співай мені мелодію, флейтисте,
Любові – ні початку, ні кінця...
А понад хатою – осіннє небо чисте,
Стікає з листя дощова вода...
А понад хатою у небі урочисто
Прощається журавлик в небесах...
(авторська пісня)

ПОВЕРНУСЬ

1
Рідним спогадом плаче душа …
Там де ти, моя рідна, смерічко.
Намалюю я спів солов'я,
Кину лист там, де твоє сердечко.
Ти візьми мене, сестро, туди…
Там, де сонце ховається в морі,
І де пальми й магнолій краса,
Теплий вечір розкидує зорі.
п/в:
Полечу́, полечу́, полечу́
У далеку, незнану країну.
І на згадку з собою візьму
Цвіт калини, журбу солов'їну.
2
Заколишуться в полі хліба́,
Жайвір пісню співатиме дзвінко.
Буде снитись вкраїнська земля
І дитячі голівки в барвінку.
Де смерічок п'янка купина́,
Срібні хвилі розхитує річка…
Найдорожча моя сторона
Впала в се́рденько мо́є навічно.
3
Я назад поверну́сь… прийде час…
І немає де правду подіти.
Часто-часто я бачу у снах
Руки матері і свої діти.
Хоч і те́пла чужа ця земля,
І красива, і гарна країна,
Та рідні́шої в світі нема,

Ніж моя дорога́ Україна.
п/в:
Поверну́сь, поверну́сь, поверну́сь,
Як до матері тягнуться діти…
Бо люблю́, більше всього люблю́
Мою рідну Вкраїну на світі!
Повернусь, повернусь, повернусь,
Як лелека розкину я кри́ла,
Бо любов'ю своєю й добром,
Я би всю Україну покрила…

(муз. В.Бідуляка) 2003 р.

ДВІ БЕРІЗКИ

1
Дві берізки на полянці сти́ха розмовляли,
Шаруділи листовинням, сукнями кружляли.
Ле́гіт гілля пригортає, сонце в роси впало,
Засоромленим берізкам коси заплітало.
2
Полотняні білі плаття, вишиті й розлогі,
Білим кольором – світ долі, а чорним – тривоги.
Збоку явір закохався, нахилився близько,
Задивлявся на сережки, цілував їх листя.
3
А на ранок – в подарунок, у траві шовковій,
Забілілися ромашки дрібно-веселкові.
І лоскоче листям явір у веснянім гаї,
Ой, не знає кого любить, кого він кохає...

(музика Галини Різничук)

==========

Корнилюк Ольга

КОЛОМИЙКИ У МАДРИДІ

Земляків із України
З радістю вітаю.
В подарунок коломийки
Зараз заспіваю...
Все, подруженьки, в любові
Хай серденько мліє.
І щоб за́вжди поруч бу́ли
Віра і надія...

Нема кращої «*амі́ги*»[1]
В цілому Мадриді,
Я – найкраща «*компаньє́ра*»[2]
В «*екстранхе́рас ві́ді*»[3].
Сиджу собі у «*чалє́ті*»[4]
І пишу *«ла́ ка́рта»*[5]:
Їдь до мене, *«мі́ еспо́со»*[6],
Бо я того варта.

Приїзджай, «*карі́ньо мі́о*»[7],
Бо така тут «*ві́да*»[8],
Що *«мі по́бре корасо́н*
Се ро́мпе сін марі́до»[9].
Є в Мадриді українських
Козаків чимало,
Та такі усі поважні,
Що аж любо стало.

Він «*акі́*»[10] до Катерини
Не піде ніколи.
«Пор теле́фоно ель йа́ма»[11]*:*
«О́ла»[12], моя доле!
Я усій вашій родині
Многа літ бажаю.
Є надія – в Україні
Разом заспіваєм!

ПОДРУГИ МОЇ

(на мелодію «Романс» Гомеса)

1
В далекім Мадриді, на кра́ю землі,
Нас доля зріднила, подру́ги мої́.
Вкраїнонько-мати, хто скаже тобі,
Як тяжко нам жити в чужій стороні?
2
Працюєм, як бджілки. Хіба нам звикать?..
Веселі, дзвінкі, тут життя – «благодать».
Лиш «мід» наш гіркий, в ньому – присмак журби,
Сльозинки ночей і тривожнії сни.
3
Та й як не журитися? Просить дитя:
Так хочеться ласки твоєї й тепла́…
Я Бога прошу́, щоби діти мої
Служили Вітчизні, а не чужині́.

(авторська пісня)

==========

Нарозя Любомира

МОЯ МУЗИКА

1
З промінням сонця звучить музика моя́…
Її по нотах я пишу в життя….
Сумна й весела, і печальна в ній струна.
Звучить, лунає музика моя…
п/в:
Моя музика ніжно звучала
І не зраджувала вона.
Дала кри́ла, щоби я літала
І ніколи не падала я.
2
Звучить мелодія, ніжна мелодія…
Знов пада сніг, як і тоді... колись.
Мого життя улюблена рапсодія
Звучить у моїй музиці... звучить…
3
У різних барвах ллється моя музика,
Її ніде й ніким не зупинить.
І поки я живу, нехай ця музика
Звучить для вас. Для вас вона звучить…

(авторська пісня) смт Заводське

ТОБІ ПРИСВЯЧУЮ ПІСНІ

1
Скільки тривог твоє серце прожи́ло,
Скільки думок твій розум проніс…
Ти безліч ночей без дітей все тужила
Й твої́х не злічить переплаканих сліз.

Ой, знаю я, сестрице мила,
Щó випало на долю твою́ і мою́.
Невже нам циганка наворожила:
Блукати по цьому чужому краю́.
п/в:
Тобі присвячую пісні,
Тобою я горджуся нині.
Ти – зірка в вишині…
Ти – птах на чужині́,
Богине України!
2
Коси твої, мов пшеничне колосся,
Очі твої, мов квітучі сади.
Ти не сумуй, може щось не збулося,
Вроду і ніжність свою збережи.
Як же тужливо і тяжко буває…
Ні, я змиритись не можу сама.
Бачу я руки, яких світ не знає,
Ти – Берегиня...Богиня... Краса!

Ти в'янеш, як та квітка на чужині
Без мами, без дітей і без тепла.
«Твої морщинки і сивинки
Вінчають прожиті літа.

Людського роду Берегиня,
Цілюще дерево в сім'ї.
Прекрасна дочко України,
Тобі присвячую пісні». (сл. О.Корнелюк)

(авторська пісня)
Січень 2006 р. м. Мадрид, Іспанія

ВАЛЬС ДЛЯ ВАС

1
Кружляє білий вальс, запрошує він вас…
З ніжністю, радістю, спóмином,
З юнацьким вашим гомоном…
Це перший щасливий вальс,
В цей весільний день для вас.
п/в:
Вальс, вальс, вальс…
Цей весільний вальс для вас.
Закружляє в вересневому намисті.
Ви, мов лебеді, в осіннім падолисті.
П'яте вересня – цей день для вас,
Ось тому звучить цей вальс…
2
Ти, Танюшко, мов лебідка,
Наче та чарівна квітка,
Легко кружляєш у танці знов,
Зустріла в житті свою́ любов.
Келихи – з вином, айстри – під вікном
І ви – разо́м.
3
Ах, Сергій, тепер ти – наш
І тому звучить цей вальс.
Тихо ніч вереснева ступає
І мелодія дзвінко лунає…
І так любо сьогодні мені,
Що ти син цієї землі.

(авторська пісня до дня весілля дочки Тані
і зятя Сергія)

==========

Скоропад Марія

УКРАЇНА - СВЯТИНЯ

1
Україна – рідна мати,
Жінка-берегиня.
Та її не подолати,
Бо вона – святиня!
2
Українського народу
Ніхто не здолає!
Має він козацьку вроду,
Ще й Бог помагає.
3
Дорогами України
Ходить Божа Мати,
Та й заходить у родини
Всіх благословляти.
4
Щоб зростало у спокої
Наше покоління
І Покровою Святою
Вкрилася країна.

(авторська пісня)

==========

Усе в житті залежить від ЛЮБОВІ

***Д**орогоцінним скарбом у серцях –*
***О**двічної Любові самоцвіти.*
***Б**езмежність – у закоханих очах…*
***Р**адіючи всьому́, бажання жити…*
***О**крайцем своїх ніжних почуттів*
***Д**ілитися кохання спонукає…*
***І** силою душевних, добрих слів*
***Ї**дку печаль надії дух здолає.*

Усе в житті залежить від ЛЮБОВІ:
Усі ми – браття однієї крові,
У серці почуттів – по самі вінці...
Єднаймося, кохані українці!

Волощук-Толмачова Любов

ОСНОВА ОСНОВ

В узголів'ї буття
Найперша – л ю б о в.
Велич всьо́го життя,
Та основа основ...

Сенс висо́кості слів
І душі́ – кращий стан...
Серед всіх почуттів –
Дар, що Господом дан.

Світ тримає любов,
Що живе між людьми.
Хай Небесний Покров
Нас обні́ме крильми́...

У природній красі
Славмо нації цвіт,
Збережім його всі
На продовження літ...

Силою молито́в
Боронімо́ свій дах,
Оберегом любов
Залишаймо в серцях!

11/05/17/

НАТІЛЬНИМ ХРЕСТИКОМ

Натільним хрестиком – любов на гру́дях.
Незряче серце зла не бачить в людях.
Не відчиняйся і тебе́ не зрадять,
Щоб по́тім біллю не гнітила пам'ять.

Та не бува кохання без довіри,
І почуття тоді́ не мають міри...
Любов очима мовчки розмовляє,
Кожний закоханий ту мову знає.

Словами ніжності гово́рять ру́ки...
І чує се́рденько нечу́тні звуки...
Воно все через се́бе пропускає,
Коли радіє і коли страждає.

Любов – спокусниця, мід і отрута,
Свята́ і грішниця, вільна й прикута,
Винагорода або покара́ння...
Любов – це щастя...перша чи остання.

12/07/16/

СПЕКОТНА ВІХОЛА

Вогняно́ю жагою дихала
Твоя пристрасть – спекотна віхола...

Обпікало обіймів полум'я
Та жарке́ шепотіння: «Ти – моя́»...

І топилася льоду гранула...
Я свічею в цілунках танула...

Спалахнувши у серці струмами,
Ти тепер володієш думами...

Запалившись містично мантрою,
Розгорілось кохання ватрою...

Почуття нас шалені спалюють,
Від нестримних бажань зашкалюють...

Добровільно любов'ю схоплена...
В твоїх пестощах, наче втóплена...

Розчиняюсь у хвилях пристрасті,
І благаю: «Лишень не відпусти!»

Від зізнань, що стікають зливою,
Відчуваю себе щасливою...

У гарячому гріюсь подисі...
Тільки спалах душі не загаси!

04/05/17/

НЕ - МІЙ!

У серці закоханім збій:
Не – мій!
Без те́бе життя нема!
Сама́...

Розчавивши душу, утік...
І зник.
У спогадах, начебто цвіль, –
Біль.
Уже навздогі́н не кричу,
Мовчу.
Сльозами змиваю печаль
І жаль...
Розлуки велика юрба –
Журба...
Злітаються ду́ми, як рій:
Не – мій!
Виріша́є доля не раз
За нас.
Та ту́гою серце щемить...
Щомить.
Мов за́бавка бу́ла пуста́...
Не та!
Що зсохся кохання руча́й,
Вибачай.
Те слово, немов з кришталю,
«Люблю»,
Розбилося вщент на мілкі́
Дрібкй́...
Відпу́щу від се́бе той сум
У струм...
Чи зможу тебе́ забуть?
Мабу́ть...

23/01/17/

МЛИНАР

Між нами виріс височезний тин,
Що навіть поглядом не доторкнутись.
Пусті слова твій досі меле млин
І не дає пустих думо́к позбутись.

Душне́ повітря... Для кохання жах:
Ти почуття перемолов на порох.
У храмі мо́го серця знищив дах
І о́сторонь тепер – ні друг, ні ворог.

Тебе я вирву, як сухий будяк,
Нато́мість квітів висію розсаду,
Збудую у своїй душі вітряк,
Нехай розвіє, наче попіл, зраду.

А ти, млинар, мели муку брехні,
Та просівать не забувай крізь сито,
Щоб увесь бруд зали́шився на дні
І без полови було правди жито.

19/03/16/

НЕ ПОВЕРТАЮСЬ!

Не повертаюся туди, де все прочитано й забуто.
Без цвіту, серед лободи, з душі важкі знімаю пута.

Із серця спогади жену, та жаль сумний ще огортає.
Ти обірвав весни струну, біль крижаний не відпускає!

Не повертаюся туди, де запах зради відчуваю!
Ти не шукай мої сліди, я в невідомість відпливаю...

Не долетять твої дзвінки, ми відтепер – на різній хвилі,
На різних берегах рікú, де почуття незрозумілі.

Вже не повéрнуся туди, де зайвою зненацька стала!
Мов плескіт чистої води, я наше щастя уявляла!

Плекала мрії голубі, що нам удвох стрічати ранки...
Долю довірила тобі, ти залишúв лише уламки!

Не повертаюся назад! Почну життя з нової ноти...
Розквітне знов надії сад... забуду зóвсім дé ти... хтó ти...

Не повертаюся туди, де всі слова – омани трунок!
Зостанусь тінню назавждú – це мій останній
подарунок!

30/01/13/

СЕРЦЕ СПИТЬ

Увійшов нечýтно в мою ніч,
Попіл розворýшивши давнíшній...
Голосно у сни менé не клич,
Серце спить в снігах позаторішніх.
Спогадами душу не буди,
Дай їй, бідолашній, відпочити.
В чáсі загубилися сліди,
Що урвáлось, вже не доточити.
Не скорóтиш відстані між нас,

Бо занадто ми тепер далéкі,
Вичерпався почуттів запас,
Холод у стосунках зáмість спеки.
Без взаємності любов згаса,
Без кохання доля – в пасмах чорних.
І дощами плачуть небеса...
Сум довкола… у тонáх мінорних.

05/08/16/

ТРИКРАПКОЮ...

Зірвалась ляпка з кінчику пера,
сльозою по папері розтеклася...
Римую неримовані словá...
прощальний вірш у серці ще не склався...

У безпорядку скупчились думкú –
поезія та проза вперемішку...
Беру твоє «кохання» у лапкú,
не підсолóдиш медом дьогтю діжку.

І силоміць не варто у дужкáх
тримати почуття незрозумілі.
Моя ж душа залúшиться в рядках,
занурених у поетичні хвилі...

Дарма про тебе мріяла забуть,
і з пам'яттю боролась відчайдушно...
Загусла кров у венах, наче ртуть,
я з дійсністю змирилася послушно.

Історія, немов кіно старе́,
в якому на продовження чекала...
Натомість, де ти був, кладу тире,
щоб муза по тобі́ не сумувала.

Не відітнеш відразу всі зв’язки́,
нас розділовим знаком відділивши.
Була любов на відстані руки́...
я оди їй співала в кожнім ві́рші...

Від помилок життєвих не втикти...
Де все скінчи́лось, кома не підходить.
Трикрапкою… розведені мости
лише поет на аркуші знов зводить...

31/03/17/

ПРО ЛЮБОВ...

На брунька́х насто́яна весна́
Розчинилась у п’янкі́м повітрі...
І любов, не випита до дна, –
Як веселка, – в почуттів палітрі...
Музика кохання у серцях,
Мов бутон, пелю́стки розпускає...
І надії легкокрилий птах
У безодню неба підіймає...
Мріями наповнюються сни,
З чуйних слів сплітається намисто...
І в обіймах сонячних весни́
Хочеться співати урочисто
Про любов, що світить у пути́,
Про любов, що труднощі долає...

З нею варто шлях земний пройти...
Доки є любов, життя триває...

11/07/16/

ПРИМРУЖЕНЕ ЩАСТЯ...

Примружене щастя моє́,
розплющ свої заспані очі,
світанків душа ся нап'є
й полиються ві́рші пророчі...

У світлі прийдешнього дня,
мабуть, стрінеш пізнє кохання,
на поклик іди навмання,
бо серце не зна міркування.

Але, де любов, там – жура...
І ревнощів сльози...й неспо́кій...
та долі квітуча пора́
відкриє очам спектр широкий...

Примружене щастя, проснись,
скупайся у сонячній зливі...
ніколи нічим не журись,
вже тим, що живе́мо – щасливі!

21/03/17/

ТРАФАРЕТ

Никто в любви не сможет дельный дать совет,
Тут не приемлем идентичный трафарет.

Размеры чувства под стандарт не подогнать.
Кому-то – ползать по земле... кому – летать...

Кому-то – сердце, а кому-то – трезвый ум...
Кто выбирает по душе... кто – наобум.

Кто всеми фибрами цепляется любви,
А у кого-то к ней – претензии свои.

Кто-то б в её объятьях страстных утопал...
А кто-то б и врагу тех мук не пожелал.

Кто возвышает... кто несчастную бранит...
Кто изменяет, а кто верность ей хранит.

Кто преклоняется пред ней, короновав.
Кто отрекается, струе огня предав.

Блудница – для одних... святая – для других...
Но... – героиня песен и стихов моих....

Средь прочих чувств – важнее и нежнее нет.
Но не подходит под все су́дьбы трафарет!

Ведь по шаблону просто невозможно жить
И, уж тем более, копирочно любить.

И прелесть вся – в неповторимости тоно́в,
В подборке для любимых совершенных слов...

Душа – критерий самый главный для любви,
Лишь только се́рдца позывные улови...

В любви конкретных правил и законов нет.
Влюблённых не устроит общий трафарет.

Здесь каждый – гений... и художник... и поэт...
Пусть жизнь продлится для Ромео и Джульетт...

30/05/17/

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ

Любов і нена́висть в війні оголошеній
Вузлом пов'язались в тісні́м співвідношенні.
Кому́ перемогу віддасть серце зболене?
У сму́тну тривогу це рішення сховано.

Чуттям оповита, душа – у знесиленні.
В яку́ ж бо то сто́рону з вибором винесе?
Лиш крок розділяє любов із нена́вистю,
А серце страждає: лід бореться з палкістю.

На фронті невидимім – жертви незлі́чені,
У душах – заду́хи дим й долі – скалічені.
Хай бу́де любов, назавжди́, – переможниця,
Не ді́лячись, кількість закоханих множиться!..

03/01/18/

==========

Гуменюк Валентина

ТЕБЕ СПИВАЄ

Тебе співає пристрасть до нестями
Жагучими набухлими устами…
Краплинки крові, рветься шкіра ніжна,
Від насолоди стогне муза грішна.
Встеляють ложе пелюстки розкішні
І рими скачуть, як коти потішні,
Розігруючи віковічні драми,
І верхи ти – над білими полями.

28/09/17/

ЛИШ МИТЬ

Зрослися, стали як одне –
Клітинами і серцем, мозком.
Здавалось, щастя не мине,
Та мить – і доля плаче воском
Услід: « Не залишай мене…»

Красивий він, вона – красуня,
Казали: « Підібрав Господь».
Сміявся місяць в повнолуння,
Життям наповнюючи плоть,
Віків гамуючи відлуння…

Маленький штрих, вуглинки жар,
Запаленої тим коханням…
Збирає бджілонька нектар
Невтомно із самого рання…
Лиш мить – під поглядом *Стожар…

28/10/17/

СПЛЕЛИСЯ У ПРИСТРАСТІ РУКИ

Сплели́ся у пристрасті руки,
Сплелися голодні тіла́…
Гарячим коханням розлуку
З клітин позбирати до тла –
Лиш солоду сповнені му́ки…

Горять у коминку дрова́,
Зжирає вогонь їх в жадо́бі…
І перлами в тишу – слова,
Душі найдивніша оздоба.
Звільняється плоть… голова…

Бринить потаємна струна.
Згасає вогонь у коминку.
Вже ранок пантрує вікна́,
Де спить ще любов у обнімку –
Щасливі і Він, і Вона…

Ще б миті зробити тій знимку…
Всміхається дивом весна.

03/03/18/

КОХАННЯ ДУШ

Кохання душ... Вона його кохає,
По-справжньому… Душа років не має.
Натхненно у небеснім бездоріжжі
Летять, тримаючись за віршів віжжі.

Він – молодий, вона – доволі зріла,
Насправді, як дівча іще невміле…
Їй не потрібні шуби, ресторани, –
Захищена із неба від омани…

Удвох вони щасливі і в мовчанні,
Без марних слів і лекцій тих, повчальних…
Закохані, – в очах любов витає,
Крилаті душі римами співають.

Кохання душ… Вона його кохає…

23/01/17/

ПРОЩАТИ

Я хамство прощаю лиш хаму,
До цього, здається, готова…
Не втискую в душу, як драму,
Глуха до злостивого слова.

Ніколи лишень не готова
До підлого вчинку від друга.
Гаптує стосунків основу
Лиш правда, любов… не наруга.

І важко тому, кому віриш,
Простити удар підлий в спину,
Коли з ним готуєш офіру
Добра і Любові – єдину.

Вересень 2017

ПОИСК

Зачем бежала... и куда
Искать сомнительное счастье?..
Сигну́ла в глубину пруда,
Забыв про холод и ненастье...

Взлетела птицей в облака,
Не замечая туч угрозы...
Дождем с небес густым – пока
Не за́лили всю землю слёзы...

Кого-то молнией прожгла,
Испепелив всё безрассудно.
Себя искала, как могла...
Любовь искала, жизни сущность.

10/03/15/

ЧУЖАЯ ЖИЗНЬ

Передо мной ты невиновна,
Но так уже диктует жизнь:
Страдаешь, если уж греховна –
Всем за грехи пора платить.
Когда-то ты была красивой,
Тебя носил он на руках,
Да чувство бурное остыло,
С другой парит он в облаках.
И ей теперь уже на у́шко
О нежной страсти говорит.
Твоей любви ему не нужно,
Ведь с ней душа его горит...
А ты одна, совсем забыта...
Тебе не нужен этикет.
Устала в жизни ты от быта
И от несбыточных побед…
Ты вспомни, как была любимой:
К тебе он ночью уходил,
Оставив маленького сына.
Как страстно он тебя любил!
Но в жизни, ведь, ничто не вечно,
Расплата ходит по пятам:
За мелочь платишь ты сторицей
И он заплатит по счетам…

февраль 1995

==========

Душенко Микола

КОХАННЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ГЛИБИН…

Кохання починається з глибин,
Дарованих Природою і Богом.
За впевненість, що ти не є один,
Тебе стрічає зір Небес за рогом…
І ти в обійми зоряні ідеш,
І не страшні тобі любі мотиви:
Ти віруєш, ти прагнеш і живеш –
Ти знаєш, що коханий, що щасливий!..

ТОБІ

Як ми дзвінко з тобою сміялись,
Біжучи серед жи́та й волошок…
Твої коси самі розплітались,
То був наш найчарівніший пошук.
То було́ – незбагненне і щире,
Золотаве у променях сонця…
Ми летіли з тобою у вирій,
Юність нашу спивали до до́нця.
…Твої очі розкрились, як небо,
Я від подиву вмить розгубився
І пірнув в них, бо ма́буть так треба,
Ти всміхнулась – і зір твій затьмився…
То було щось шалено-незнане…
Ти пливла у безмежності ночі…
Я не відав, чи ро́блю погане…
Надихали ж мене знову очі.

Твої очі – прудкі і лукаві,
Затуманені, млісно-томливі,
Я горів в них, а відблиск, як з лави,
Навертав мене знову до ниви…
Нива щедрості, нива пізна́ння,
Що божественно в світ плодородить,
Що цнотливо дарує кохання
І, до речі, життям хороводить…
Твої очі… небесні та сині,
Випромінюють мудрості спокій.
Ти для мене – кохана й донині
І бажа́на в любові глибокій.

ФІЗИКИ І ЛІРИКИ

Ось, зустрілись в житті дві самотності,
Забажали вогонь розпалить…
Не змогли. По закону відносності.
Що тут мовить, про що говорить?..

ЄДНІСТЬ

Він – є!
Вона теж.
І ми – все маємо:
Ранок
встає,
Любов –
без меж!
Думками –
у Вись пірнаємо…

ЖИВОТВОРЧА ЛЮБОВ

Ми – діти Небес, в мріях линем на крилах…
У Вічності Всесвіту – образ лелієм…
З дитинства в нас напнуті в Небо вітрила,
Душею ніколи ми, тут, не старієм!..

Нас Небо вітає і Пісня з нас пли́не:
Та радість на серці, ті очі-озерця…
Любов оживляє, вона не застигне,
Лиш промінь Кохання торкається серця!..

ШАНУЙМОСЯ, КОХАЙМОСЯ

Шануймося, кохаймося,
Дівчата казкові!..
Отож, не переймаймося,
Очі волошкові!

Любов дужа – не розрушить
Священні устої…
Якщо серце спрага сушить,
Божий Перст напоїть!..

Шануймося, кохаймося
Крізь очі – у душу…
З довірою спізнаймося,
Цей стан – нас зворушить…

ОСЕНЬ…

Осень шарит в кустах сизой тенью...
Одиночеством сад изможднён...
Только наши тела сладкой ленью
Погружаются в сказку времён...
Грусть с ресниц поцелуем сгоняю,
Занавесив любовью окно...
Твоё нежное тело ласкаю,
Расстилая души полотно...

НЕПОГОДА

Неуютно душе, неуютно…
И погода нависла плаксивая.
Прижимаясь ко мне поминутно,
Ты от радости тихой – счастливая.
На плече на моём – так надёжно,
Твой душевный сгорает недуг…
Без тебя бытие невозможно,
Мой любимый, единственный друг!

ЭТО Я

Бокал с шампанским – весь,
наполненный до края…
Испей до дна, желанная моя!
Всмотрись попристальней:
на донышке стекает
единственная капля –
это я…

РАССВЕТНОЕ…

О, эти капельки росы…
Итог ночного сладострастья.
Источник жизненной красы –
В цветке – и нежность, и ненастье!
И лепестки… губ волшебство,
Изрядно выпив, не заметишь
Души живое естество…
И лишь потом себе отметишь,
Что роза сладкою была!
Тебя томила и качала,
Тобою радостно жила,
Чтоб дать тебе любви начало…

О, эти капельки любви…
О, слёзы удовлетворенья!..
Желанье – жажду обновить,
Цветку любви – благословенье.

Во все эпохи и часы
Мы жаждим зрелища и хлеба
И только капельки росы –
Застывшие брильянты Неба!..

І. П.

Привіт, Україно! Ти серцем жива
І квітом весняним буяєш…
«Люблю тебе, рідна!» – ці вічні слова
Завжди, як надію сприймаєш…
Люблю тебе, рідна сторонко моя́,
Мій краю, мій обрію дальній…

Донька́ українсько-іспанська твоя́
Вітає твій образ печальний.
Скучаю-радію, вся в помислах дій,
Душею до тебе тягнуся…
О мить, зупинись! Моє серце, постій,
Допоки я щастям уп'юся.
Я птахом зависну над «полем підстав»,
Щоб знову в твій дім повернутись.
Любов моя лине, несеться стрімглав
З висот до землі пригорнутись.
Прости, Україно. Щасливо зростай –
Не треба вини, ні печалі…
Синів своїх, доньок завжди зустрічай –
Із мандрів життєвих вокзалів…

ЛЕКАЛО ДОЛІ

Про себе: від Бога у мене
всього потроху –
душа чуттєва, розум світлий…
батьки добрі (царство їм Небесне!),
властива думка і те, чого серце хоче:
любові, ласки і тепла, чи прагне істини
в потребі –
всі питання в мені до самого себе.
А ще трохи до Вічності…

Я хотел умереть молодым,
Но состарюсь в итоге вконец!
Для кого-то слыву я «пустым»…
Ну, а Бог мне… готовит «венец».

Не судите друг друга, друзья,
Наша участь – судьбы назиданье…
Предвкушает сказать слово: «*Я» –
Побеждает самоОсознанье!

***«ЭПИТАФИЯ»**

Он был, конечно, добрым малым
И скромно верил в простоту.
Юнцом горел, не жаждя славы,
И в каждом видел красоту.

В людском порыве чувства нежность
В словах выплёскивал своих…
Всю жизнь хранил таланту верность,
Но… бесталанно как-то стих.

Он затихал, как жизни ветер,
Что лишь почуяв бури страсть,
Рвался раскованно «на север»,
Чтоб устоять, а не упасть.

Природа щедро наделила
Его умом и добротой,
Сердце любовью окрылила,
А душу – звёздною мечтой…

Он размышлял не раз об этом:
Что, как и здесь, в иных мирах
Проснуться бы хотел поэтом,
Творя бессмертие в стихах…

Чтобы луной на небосводе
Иль зорькой раннею сиять…
Чтоб о любви и о свободе
Потомкам в рифмах рассказать…

Чтоб внук его взрос славным ма́лым
И научился понимать,
Что «зыждется большое в ма́лом»
И будет им гордиться мать.

Нет, это – вовсе не кончина,
Заведомо нам – вечно жить…
Пусть для «ухода» есть причина,
Нельзя заранеее тужить!

Так просто всё! Ещё бы проще:
Умом и сердцем осознать,
Что вдаль уйдя, «к зелёной роще»,
Я буду меньше тосковать.

И вот: шумящая природа…
Здесь всё – не дать и не отнять!
И греют радость и свобода…
Удел – покорно всё принять.

ПОСТСКРИПТУМ

Дыханьем Неба мир согретый
И Право выбора – Свобода…
Живу в душе судьбой поэта
И дух мой празднует Природа.

Пришелец временный, я строго
В дыханье Бога растворяюсь…
И для себя прошу в итоге:
«Помилуй, Господи, – я каюсь!»

ПОЕЗІЯ

Поезія – це звуків коливання
Твоєї щирої душі.
Це пізнання́, світ поривання,
Де ти і любиш, і грішиш…
Поезія – Свята Дорога,
Яку душею мусиш пронести
Від серця до само́го Бога,
Любити Правду – з нею йти!

ПІДСУМОК

Любіть життя і Бога – себе любіть, кохайте!..
Хай чередує щастям і радістю в нас днина.
Любіть душею, серцем – в борні не забувайте,
Понад усе на світі, що ви в житті – Лю-ди-на!

==========

Карплюк-Залєсова Надія

КОХАЮ

Гірке причастя твого щастя,
Пісень твоїх – рапсодій...
В твоїх люсте́рках... аж до дна –
Дієзи всіх мелодій...

А вітер шепотить в затакт
З дієзами: к о х а ю...
В деталях, жестах, мов юнак,
Твій світ я відкриваю...

Звучать дієзи...звісно.. так...
Тебе ж іще не знаю,
Та серце з вітром в один такт
Вистукує: к о х а ю!

Медову мить в причасті тім
В озерцях двох шукаю,
В них солоду бринить сльоза
І вічне: так... к о х а ю...

А ТИ МЕНІ НАСНИЛАСЯ ІЗ НОЧІ

А ти мені наснилася із ночі,
Така ще юна, наче маків цвіт...
В світанку проблисках розплющив очі...
Перевернувся вкотре білий світ.

Чи жарт недобрий доля влаштувала,
Чи ми, незрілі в мудрості тоді,
Прийняли те, що люди нам казали,
Забувши, як співали солов'ї...

А ти мені наснилася ізночі
У сукні білій...кажеш, щоб прийшов,
Молитвою вдивлявся в зорі-очі,
І вже летів до тебе, не ішов...

У мене кри́ла десь з'явились раптом.
І я підняв тебе у височінь...
Між сходом сонця, у́браного гаптом,
Пливло кохання двох земних створінь...

СПИ, КОХАНА

Спи, кохана... В таку заметіль
Тільки хочеться теплої хати...
Хай потріскує хмиз у плиті,
А я буду тебе колисати...

А я буду горнути тебе,
І на вушко шептатиму казку...
Хай зима за вікном все мете
Свою білу різдвяну запа́ску.

Спи, кохана... В таку заметіль
Тільки хочеться теплих цілунків...
Як по ши́бках мороз випіка
Сріблом литих у ніч візерунків...

ВСЕ РОЗУМІЮ...

Я розумію, мало долею судитись:
Пройти крізь все... і розлучитись.
Тепер боюся снів, бо буде снитись...
Дитям голодним вовтузитись
Кохання втрачене моє...

Воно бриніло в дивних тризвуках піано...
Запізно сталось це, а може і зарано.
Ти залиши́в глибоку, рвану рану
І не зоставив, бодай крапельки, дурману.
Забути все... забути все...

Боюся вироків я снів своїх щоночі,
У них по-іншому сміються твої очі,
І усміх той вже зовсім серце не лоскоче...
Спізнілий потяг прошмигне і загуркоче,
Як дивний грім серед зими...

ЗАБЕРИ У ЛІТО

Мене вже без тебе, фактично, нема,
Студ – у душі, а на серці – зима.
Танго танцює вітер без пари,
Рве недозривані струни в гітари...

Мене ж бо без тебе, фактично, нема.
Плеще в долоні тиша німа...
Танцем сніжить... либонь, снігу не зимно,
Сміх а чи сльози в завіях... надривно...

Так хочу з тобою...лишень із тобою!
Пройтись білопінною знову весною...
В серці жіночому віку немає.
Так і без віку в любов поринає...

Мене ж бо, фактично, без тебе нема
І холод за плечі мої обійма...
Ну... як не в весну, то бодай, хоч у літо,
Де щастя було аж по вінця розлито..

НАВЧИЛАСЯ ЖИТИ

Чи навчилася жити без тебе? Мабу́ть...
А роки́ не питають – приходять і йдуть...
Не ідуть, а летять, вже й лічи́ти боюся,
Спомином добрим в плече твоє ткнуся.
Я навчилась не падати вниз головою,
Хоч млоїть ще і тисне душа за тобою,
Одягаю щоразу усмі́шку для світу,
Я ж бо сильна і схожа на жінку зігріту.
Я навчилася жити без тебе, прийшлося,
Крізь зневіру і холод пройти довело́ся...
Знаю, віру втрачати не варто від болю,
Тому світу мого́ я обожнюю волю.
Дам їй крила широкі, у серденько – спокій,
Як судилося жінці іти одинокій...
Ти заходь на горнятко пахучої кави,
Коли нам не судилося під образа́ми...

17/02/18/

МОЙ ПРИЗ

Я искала тебя слишком долго,
Друг, единственный человечек!
И теперь согласиться готова
С тем, что сердце – лучший советчик.

Верить хочется, что не предашь,
Не оставишь одну в дороге
И на счастье надежду дашь...
Я нуждаюсь в тебе, как в боге.

Ты – мой приз за страданья все,
За испитую боль когда-то,
Утешенье моей душе,
Моя сказка... в начале заката.

МЕЖДУ СТРОЧЕК ЧИТАЙ

Между строчек читай, между линий,
Между нотками голоса в дождь...
Наши волосы гладит иней...
Каждый сам по себе?.. Это ложь!
Каждый сам по себе много ль значит?..
А в ответ – лишь глухая тоска.
Грустью дождь одинокий плачет,
Как отпетые мартом снегá.
Друг за дружкой стекают дорожки
По стеклу, где немой силуэт...
Чьи-то губы целуют ладошки,
В чьих-то окнах горит тёплый свет...

Между знаков читай препинаний,
Восклицаний, вопросов игры́,
Между ветром весны воздыханий,
Чтоб не пить больше боли вины.

15/02/18/

Я БЫ ОЧЕНЬ ХОТЕЛА...

Я бы очень хотела быть рядом,
Когда буду тебе нужна,
Если как-то тебе важна,
Если чуточку мной болеешь
И мечты на двоих лелеешь –
За окном розовеет весна...
Я бы очень хотела, ты знаешь,
Засыпая, шептать горячо
И смеяться, уткнувшись в плечо.
Ну, конечно, слетались годы
В счастья дни и фонтан невзгоды –
Чувствам искренним всё нипочём.
Мне бы очень хотелось согреться
И тепло в твою душу пролить...
А согретым ведь хочется жить.
Посчастливилось знать друг друга.
Может стоит уйти от недуга,
Если чувства умеем хранить?

18/02/18/

ОБОЖАЮ Я СИНЬ ТВОИХ ГЛАЗ

Обожаю я синь твоих глаз,
А на дне их не вижу ответа:
Жидких слов ручеек, скупость фраз...
Так слетают и вёсны, и лета...
Сжатость времени жадности чувств
Не пускает раскрыться в объятьях.
Словно бабочку, ветром вспугну…
Так нелепо любить и бояться.
Обожаю я глаз твоих синь,
Ты молчишь почему-то на это...
Очевидно, не выросла я
До высокого сердца ответа.
Две несносные силы маня́т...
Не пускает к тебе лишь молчанье.
Я тебе запрещаю молчать.
Извини за души излиянье.

19/ 02/18/

Коризма Галина

ЧОРНА КАВА В ПОРЦЕЛЯНІ БІЛІЙ

(Для всіх моїх щирих друзів)

Чорна кава – в порцеляні білій,
Гаряче молоко, каничка цукру,
Ще золотаве печево «Марія»,
З смородини варення, масла грудка.

Лляна серветка, вишита у маках,
Маленьке блюдце, мов окраєць сонця.
Наповнив хату ароматний запах...
І білий світ – в квадратиках віконця.

Колише ранок тюль шовково-срібний,
З са́ду ввірвавши присмаки ме́дові...
Густих черешень гілочку лагі́дну
Губами пестив перший літній промінь.
Стуливши очі, стало тісно мріям,
Твердило серце, що на світі – любо.
Немов з землі, росте в душі – леліє́,
Що стало вузько, стало зовсім трудно.

О, ця любов! Немов пташиний спів...
Хіба ж коріння в неї висихає?!
Маленький вузлик щирих почуттів –
Для всіх, кого люблю, кого не знаю...

РОЗДУМИ

О, як-то боляче! На серці – сумно-сумно...
Скотились зорі поміж тихих трав
В опале листя, в золотаве ру́но...
Схилилось небо... долі на рукав.

Два колеса летять поміж світами,
Чумацький віз згубив мішок зіро́к.
Ген – місяць, тільки видом величавим
Так щасно тішив з вечора обох.

Що-то на мить здалося: я – з тобою?..
Відлуння слів сплелось в пасмо надій.
Неначе *пазли, хтось розки́дав долю,
Що вже й не знаю, мій – ти, чи – не мій?

То плаче світ, коли спадають ро́си…
Як би ти знав, як знову сходить день,
Ти б не блукав, як птах, по світі досі
І не співав серед тополь пісень.

Під теплу ковдру простягнув би руки,
Калачиком, мов кіт Хвацько заснув.
Солодкі мрії жадібно й докупи
До себе безліч раз горнув, горнув…

Якби ти знав... Якби ти знав любити!
Ціну любові навіть не назвеш.
Ти б помирав, і знову прагнув жити,
Як осінь ця, що сниє жити теж.

ТЕБЕ НЕМА

Тебе нема... До тебе так далеко,
А біля мене поселилися лелеки.
Скажи, чи пам'ятаєш ти мене,
Хоча б у снах, хоч, може, де-не-де?

В моєму серці дерево любові
Не відцвіло, але цвіте у слові!
Летять в конвертах вдалечінь листи
З кохання писані, а може із журби...

І слід не вслід... До болю – спомин...
Згорає день в промінних багрянкових…
Накрию стіл і запалю свічкú...
Та чи повернеш день... побачиш ти?

НЕЗНАЙОМЦЮ

Де ти ходиш, в яких світах?
Об каміння сколола ноги.
Був по-різному битий шлях –
І вузькі, і широкі дороги...

Так буває, – ніяк не встою́,
Вже й не раз одцвітали ве́сни...
Світ з ілюзій, грошей, кришталю́ –
Розбивається, губиться, гасне...

Заблудилася... лячно... як лань,
Б'ється серце листком осиним.

День із тисячі різних питань –
Все гладке́, не моє, чужоплинне...

Люди... долі... із хмар – кораблі...
Всі спішать, бо й комусь щось треба –
Лотереї, призи, граблі́...
Я шукаю в людині - Неба!

Люба жінко, – почулось враз –
Я дарую тобі найбільше!
Із любові, мов ска́рби-час,
Ти писатимеш людям – ві́рші!

КАК ХОРОШО, ЧТО ЕСТЬ ЛЮБОВЬ!

Как хорошо, что есть л ю б о в ь на свете!
Счастливчик тот, кто – в выигрышном билете.
Иные могут целый век прождать,
Но чувства сильного не испытать.

За груды золота или за медный грош
Любовь не купишь, даром не возьмёшь.
Моргнув глазком, её не соблазнишь.
Когда ушла, вдогонку зря кричишь...

Как странница, любовь отыщет путь,
Идя туда, где сильно её ждут.
Любовь была и есть, и будет в тренде!
Топить было бы глупо её в бренди,

Пусть даже с нею ты и не в ладу́,
Горячки не пори в хмельном бреду.
Какой бы не́ был властный ты король,
Решать уж ей само́й ты всё позволь.

А с приговором тоже не спеши,
Сперва спроси совета у души.
И если вдруг захочешь измениться,
Быть может, сто́ит впрямь, всерьёз влюбиться?

Меняйся сам... люби вокруг людей...
Тепла и света ближним не жалей!
Любовь и есть высокое искусство,
И есть у всех права на это чувство!

Оно, как дерево, живёт-растёт...
Даёт всем корни и в сердцах цветёт...
Напрасно жизнь свою не проживи,
Люби...в мечтах летай...благо твори!

Мацевко Марія

НЕ ВБИВАЙТЕ ЛЮБОВ!

1
Життя дарунок – дар любові,
В серцях гарячих оживає...
Цвіте бузком, цвіте калиною
І наші долі знов єднає.

п/в:
Не вбивайте любов, благаю,
Не топчіть почуття, прошу́!
Це кохання – останнє, я знаю,
Тайну цю збережіть святу.

2
І зустрінуться очі в ніжності,
Заніміють вуста зачаровано.
Поклянуся душею у вірності
І проситиму знову і знову.

3
Дарунок долі – дар кохання.
Спасибі Богу я скажу
За це прино́шення останнє,
Що в рані серця я ношу́.

17/01/97/

(муз. Любомири Нарозі)

ЗАЛИШАЙСЯ В МОЇХ СНАХ

1
Давно минули дні, як бу́ли вдвох щасливими,
Як слухали закохано шалений стук сердець.
Та знову в моїх спогадах, сполохано й несміло
Ожи́ли ночі пристрасні – любові наш вінець.

п/в:
Будь зі мною, будь зі мною хоч у снах,
Будь зі мною, будь зі мною хоч в думках,
Душу сповнюй почуттями світлими,
Легким дотиком, словами ніжними...

2
А руки знову хочуть з'єднатися з твоїми
І поцілунку прагнуть усміхнені вуста.
Та щось тремтить у голосі й під віями моїми,
Затихла у чеканні непрошена сльоза…

3
Ти витри цю сльозу, не дай її упасти,
Не в снах, а наяву даруй в коханні щастя.
Щоб в забутті хмільнім сплелися наші руки,
Щоб не було між нами доро́ги до розлуки.

(муз. Любомири Нарозі)

САД ПІСЕНЬ

Неоцінимому таланту, багатій і щедрій душі –
Любі Володимирівні ТОВПАК, присвячую…

1
Життя нам дане Богом для любові,
Лиш вмійте в суєті її впізнати.
Як пестить ніжно вітер яблунь квіти
В саду пісень, де цвіту так багато.

п/в:
Сад пісень, сад пісень,
Де живуть людські надії,
Сад пісень, сад пісень,
Де збуваються всі мрії.
Серце й душу надихає,
Любов, віру воскрешає
Сад пісень...

2
Цвітуть пісні в саду вишневим цвітом...
Душею вмійте відчувати щиро –
Співа струна, натягнута від серця,
Любов'ю, щастям, радістю і миром.

3
Тут почуття переплились у ві́ршах,
В мелодію злили́ся гармонійну.
Живуть пісні, що йдуть з душі і серця
В саду пісень, у кронах чародійних.

(муз. Любомири Нарозі)

==========

Нарозя Любомира

ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ

1
Життя прожить – не поле перейти.
Зустрінеш в ньому ти круті шляхи.
Та вір, надійся і люби до дна…
Любов завжди́ – одна.
п/в:
Віра, Надія, Любов
Хай бережуть тебе знов…
Віра, надія твоя
І любов моя.
2
Коли на серці ту́га і печаль,
Надії ти ніколи не втрачай.
Хай озоветься в серці, мов струна,
Мелодія одна.
3
І не сумуй, що в скронях – сивина,
Що вже пройшла заквітчана весна.
Лиш тільки вірно і надійно жди,
Любов ти збережи.

(авторська пісня) 1992 р.
написана після відвідування
Почаївської Лаври

КОХАНА...БАЖАНА...ЄДИНА...

1
Я була́...щасливою була́...
Я була...єдиною була...
Я була...жаданою була...
Коханою для нього я була...

п/в:
Звучала пісня лебедина:
Кохана, ба́жана, єдина...
Неслась та пісня лебедина
І я усе цвіла, цвіла...
Співалась пісня лебедина,
А я була́ в нього єдина.
Я... була́... єдина!

2
Прошу́, ти мене зрозумій,
Тоді я летіла до зір...
Немов та троянда цвіла...
Повір, я щаслива була́...

(авторська пісня)

МАДРИДСЬКЕ ТАНГО

1
Даровані квіти в Мадриді...
Яка неповторність свята́.
Наївність, чарівність і милість –
Усе це піде́ в забуття.

І ні́кому нас зрозуміти,
І ні́кому нас повторити,
Лиш ми, «неповторні такі»,
Були́ у Мадридському житті.

п/в:
Мадридське танго звучало для нас…
Мадридське танго… той неповторний час.
Мадридське танго – у нашій душі.
Мадридське танго… ми не забудем, ні.

2
Мадрид був в осіннім фоні,
Його ми вулицями йшли…
Нам вітер грав на саксофоні
І ми щасливими були́.
І ні́кому нас зрозуміти,
І ні́кому нас повторити,
Лиш ми, неповторні такі,
Були́ у Мадридському житті.

3
Я вдячна долі, що тебе лиш да́ла,
Що я тебе так ніжно відчувала.
Так билася, боролася за те́бе,
Хотіла всі зірки́ дістати з неба...
Щоб жодна жінка не змогла їх взяти...
Я так боялась все комусь віддати!

(авторська пісня) липень 2008 р. с. Пастуше, Україна

ТУ́ГА

1
Опав останній жовтий лист…
Я не верну́сь ніколи!
Ти мною більше не журись,
Моя любов, мов човник в морі…

п/в:
Нехай той час мине,
Хай вітер розжене
Гірку тугу́ лиш за тобою.
Полине в синю даль,
Розвіє всю печаль,
А я люблю… і бог з тобою.

2
Осінній вітер відшумить…
На серце ляже спокій.
Любов пове́рнеться на мить,
Зупи́нить щастя кроки.

3
Птахи летять в теплі краї…
Пове́рнуться весною.
Я залишаю на землі
Любов свою з журбою.

(авторська пісня) 1993 р. смт Заводське

Я НЕ МАЮ ПРАВА НА ЛЮБОВ

1
Роки ідуть... вихором летять, мов коні...
Вже сивина вкриває злéгка мої скроні.
Усі стежки свого життя хочу відміряти,
Лишень в самотність у житті маю повірити.

п/в:
Я не маю права на любов у житті,
Усі роки я так чекала її.
Десь любов пролетіла
Між сильних вітрів в інший край.
І не клич, не чекай, не шукай, не благай…

2
В нічку Різдвяну свічку засвíчу в вікні.
Боже, я прóшу, дай щастя трішки й мені.
Я не святá, ну і грішна я теж не завждú.
Боже ласкавий, весь біль у душі погаси.

(авторська пісня) 1999 р. смт Заводське

==========

Скоропад Марія

СВІДКИ – МІСЯЦЬ І ЗОРІ

Місяць в зорянім небі купався,
Хлопець дівчині присягався.
Були свідками місяць і зорі,
Як кохались вони обидвоє.
Зорі падали з неба на землю,
Та земля не світилась від них.
Говорив він слова́ ці даремно,
Бо присягу свою́ не зберіг.

І словами всього́ він добився,
Бо дівчи́на кохала без меж.
Місяць бачить оману втомився,
Заховався за хмарами теж.
Тужить день, тужить другий дівчи́на...
Не приходить коханий її.
Від кохання лишилась дитина,
Свідки — місяць і зорі нічні.

Та не перша вона й не остання,
Що лиши́лась від зради сама.
Хлопцю щастя не бу́де в коханні,
Сльози ллються чужі недарма́.
Темна хмара вже небо закрила,
Заховались зірки в небесах,
А дівчині, що щиро любила,
Місяченько освічує шлях...

ЗАЖГИТЕ СВЕЧИ

Зажгите свечи в этот вечер,
Чтобы светился счастьем дом.
И чтоб всегда, при каждой встрече,
Любовью наслаждаться в нём.

Чтоб никогда не знать печали,
Чтоб радость наполняла дом,
Друзей хороших чтоб встречали,
Чтоб мирно жили вы вдвоём.

Зажгите в этот вечер свечи,
Чтобы сказать друг другу «да!..»
Незабываемый ваш вечер
Храните в памяти всегда.

И пусть зажжённые те свечи
В сердцах не гаснут никогда.
И чтобы в каждый лунный вечер
Прочь отступали холода.

Горенье свеч – судьбе подвластно…
Когда же падает звезда,
Желанье загадать прекрасно –
Жить вместе долгие года!

КОХАННЯ

Розчарувалась ти в коханні,
Чому, подруженько моя?..
Не падай в відчай, бо в стражданнях
Ти бачиш контури лиш зла.
Дорогу перейшла вам інша?..
Якщо упевнена – борись.
Та не роздмухуй вогонь більшим,
Якщо зумієш, то змирись…
Угамувати біль не зможеш,
Яка все серце залила, –
Тобі молитва допоможе,
Щоб не спалить себе дотла…
І полюби себе за це,
Що ти змогла таки простити.
І дякуй Богові за все,
Простивши, стане легше жити.
Але кохання є на світі
Повір, подруженько моя.
Це не лишень щасливі миті
І це не є пусті слова…
Кохання – щось святе і чисте,
Для зради місця в нім нема!
Душею знизане намисто
Лишень для щастя і добра…

Щасливих днів не забувай,
Які були вони чудові…
Усе – найкраще, пригадай!
Де ти купалася… в любові…

НЕ ПАЛІТЬ МОСТИ!

Дуже легко спалити мости,
По́тім важко була відновити.
Через ла́тані в ньому діркй́
Небезпечно буває ходити.

Начеб то запасний – ста́рий міст,
Йдеш лише у потребі по нью́му,
Серце зболене втомлює злість,
Бо не знаєш, хто винен у цьому.

І так са́мо буває в житті,
Коли зраджує хтось із коханих…
Настають довгі дні і сумні.
Не злічи́ти ноче́й недоспа́них.

Сил немає забути й простити,
Пропливають, мов повінь, думки́...
Ран душевних не можна зашити,
Наче справді палають мости.

Що разо́м будували літа́ми,
Намагались ладнати не раз,
Без довіри згорало з роками,
Руйнував почуття дим обра́з.

Не спішіть же палити мости,
Якщо можна любов врятувати!
Щоби впевнено по́руч іти,
Міст кохання не варто хитати.

==========

ТЛУМАЧНИК

ПОЕТИЧНИХ СЛІВ ТА ФРАЗ

*** Менестре́ль** – загальна назва поета-музиканта (у тому числі і жіночої статі). Також, Середньовічний поет-співак в романтичній літературі XIX століття. З початку XX століття поети-музиканти та виконавці авторської пісні (професіонали і любителі) 9

*** Ісіда** – давньоєгипетська богиня родючості й материнства, дочка богині неба Нут та бога землі Геба або бога сонця Ра 33

*** Ні́мфи** (грец. Νύμφες) – дівчина, наречена, молода жінка. Переносно німфа – вродлива жінка . . . 36

*** Герса** (грец. Έρση – «роса») . . . 36

***Мансана́рес** – річка 39
***Баранці** – білі пінисті гребені хвиль . . 39
***Ґран Вія** – одна із головних вулиць Мадрида . 39

*** Теракт** в Барселоні на бульварі Рамбла . . 62

*** Морелі** - сорт вишень 78

***Каперуші** – танок в якому всі виконують дії ведучого 98

***«Між хрестами і зорями»**-назва книги Калини Ватаманюк 100

***Реинкарнация** – переселення душ, перевтілення . 102

***Тьєрра** – земля 102

***Tierra aiejada** (**Земля отдалённая**) . . 103
Далёкая страна от родины моей,
Ты стала для меня почти сестрою.
С тобою – вместе мы уж столько лет и дней,
Но с Родиной я – сердцем и душою!

***Хавалі** – фінансово-розрахункові системи . . 111

***Егрегор-народ** – сукупність загальних мислеформ людей,
«структурна психологія народу»
(Серж Ютен, франц.письм.) . 116

***Сварога** – «Того, хто ходить по небу» (із санскриту),
Небесний Світ.
Іншими словами, син Роду бог Сварог ***– це Батько Небесний*** *або просто* ***Бог****, як прийнято говорити. Сварог сотворив землю. А також Синю Сваргу – країну в Небесах, де живуть наші славні предки. Яркі зорі – це їх сіяючі очі, якими діди та прадіди споглядають з небес на наші земні діла* . 120

*** Прани Дух** – всепронизуючий дух життя Всесвіту . 123

***Одкровенна** – зі слобожанського простонародного
діалекту – звучить, як найщиріша відвертість 126

*** Левада** – потік, який спадає в річку Прут . . 135

*** Холуй** – Той, хто запопадливо прислужується
кому-небудь, плазує перед кимось . 138

***Похоронні** – похоронки 168

*** Прав** – Світ Богів Божественного закону, за яким
живе ВсеСвіт . . . 170
*** Сварог** – за слов'янською міфологією небесний коваль,
що викував Світ. 170
*** Ярило** – Бог весняного сонця, розквіту природи,
родючості, пристрасті . . . 170

*** Прана** – «дихання» або «життя», що пронизує Всесвіт 173

*** А** – крик новонародженого
*** Я** – сформована особистість
(Від крику народження до останнього подиху…) 176

***Святотатство** – образа, зневага чого-небудь святого,
дорогого, заповідного, шанованого 180

***Nuestro destino** (**Наша доля**) . . . 200
Життя – повне сюрпризів, хороших і не зовсім, але все треба приймати, як хліб і вино, тому що це і є наша доля.
***Sol en mi ventana** (**Сонце у моєму вікні**) . . 200
Бог бачив мої страждання і дав мені на підтримку хороших людей. Він знав чого мені не вистачало і послав сонце у моє вікно…

*** ОБС -** одна бабка сказала 204

*«трабаха́рили» - працювали . . . 209
*«прегунта́рить» - запитувати . . .
*«сі» - так . . . . .
*«кабе́са» - голова . . . . .
*«асе́рить» - робити, діяти . . . .
*«табла́римо» - говоримо, спілкуємося . . 210
*«муй бьєн» - дуже добре . . . .
*«траба́хо» - робота, праця . . . .
*«дінє́ро» - гроші . . . . .
*«ка́са» - будинок, помешкання, квартира . .
*«ко́че» - автомобіль . . . .
*«кабаль́є́ро» - джентльмен . . . .
*«лімпьє́сі» - в прибиранні . . . .
*«косіна́рить» - куховарить . . . .
*«по́ко» - мало . . . . .
*«Кьє́рес му́чо» - бажаєш забагато . . .
*«салу́д» - привіт 211
*«мухе́р» - жінка . . . . .
*«со́ло» - тільки . . . . .
*«екстранхе́рська» - чужоземна, закордонна . .
*«муй маль» - дуже погано . . . .
*«і́хоси» - сини й доньки, тобто, діти . . 212
*«колумна» - хребет . . . .

*Гамаюн – віщий птах 213
*Феміда – богиня права й законного порядку . 213

***Афродіта** – богиня вроди й кохання, за Гестодом – народилася з морської піни, коли в море впали краплі крові… 221

***Сакральний** – священний, завітний, магічний (як посередник, що зв'язує, поєднує крайності і з'єднує протилежності) 221

***«Код нації»** - структурна організація Мирослави Кавацюк, що входить до асоціації «Наше слово» міста Мадриду, Іспанія . . . 222

***«Осанна!»** - славити, хвалити кого-небудь . . 222

*** Скерцо** – жартівлива музична п'єса стрімкого, ритмічно-гострого руху . . . 232

***Стина́** – сильно стискується . . . 258

[1] «*амі́га*» – подруга 265
[2] «*компаньє́ра*» в [3]«*екстранхе́рас ві́ді*» – колега в закордонному житті . . . .
[4] у «*чалє́ті*» – у будинку . . . .
[5] «*ла ка́рта*» – лист . . . . .
[6] «*еспо́со*» – чоловік . . . .
[7] «*карі́ньо мі́о*» – ніжний, дорогий, коханий мій .
[8] «*ві́да*» – життя . . . . .
[9] «*мі по́бре корасо́н се ро́мпе сін мері́до*» – моє бідне серце розіб'ється без чоловіка . . . .
[10]«*акі́*» – тут 266
[11] «*Пор теле́фоно ель йа́ма*» – він дзвонить по телефону:
[12] «*О́ла*» – «Привіт,..» . . . .

*** Стожари** – група зір 285

«*Я» - (як символ гордині…) . . . 301

***Эпитафия** – текст на честь померлого . . 301

***Пазли –** мозаїка, безліч фрагментів малюнку . 312

ЛЮБОВ ВОЛОЩУК-ТОЛМАЧОВА – уродженка чорноземної смуги Російської Федерації, а саме Бєлгородської області, що межує з Харківською. Ще будучи школяркою, відчула творчий потяг до поезії. Неодноразово отримувала призові місця за декламування віршів знаних авторів. А згодом і сама стала інколи складати власні. Декотрі з них друкувалися в місцевих газетах. Та все це було дитячим тимчасовим експромтом. Потім були юнацькі роки, римовані присвячення закоханості, друзям і рідним – спроба знайти себе на поетичнім поприщі. І лише у зрілому віці, завдяки Божому провидінню, прийшло справжнє натхнення. Відкрилися невідомі досі чакри таланту і полилися у світ не тільки вірші, але й мелодії власних пісень. Тепер поетичні рядки народжуються спонтанно, теми – різносторонні і мови різні: російська, українська, іспанська. Брала участь у двох випусках альманаху «Наше Слово» і збірці «Я дякую тобі». У 2011 р. записала сольний диск (аранжувальник В. Папушак). Мріє почути свої пісні у виконанні відомих співаків. Готує до друку збірку духовних творів, бо усім, що має, зобов'язана Всевишньому.

==========

ВАЛЕНТИНА ГУМЕНЮК народилася в містечку Ланівці, на Тернопільщині. За освітою – економіст-фінансист. Пише вірші, прозові мініатюри, займається літературним редагуванням. Випустила три збірки поезії: «Із Богом у душі живу», м.Тернопіль,2014 р.;«Мій світ тобі», м.Київ,2017 р.; «Осінній колаж», м.Київ,2019 р. Співавтор альманаху «Небесна Сотня: історія нескорених» м.Тернопіль 2015р. Друкувалася в десятку альманахів видавництва «Лілія», неодноразово в літературних часописах «Літературний Тернопіль», « ЛАН», в міжнародних, обласних і районних періодичних виданнях. Представлена у збірці «Поезія, натхненна Жінкою» м. Київ, 2016 р. Одна з ініціаторів створення в місті Мадриді поетичного об'єднання « Наше Слово», 2015 р. Працювала над першими випусками альманаху «Наше слово» як літературний редактор і поетеса, м. Косів, 2015 і 2017 рр. Дипломант фестивалю «Українська весна в Барселоні - 2017». Лауреат Міжнародної Літературно-мистецької премії імені Пантелеймона Куліша, 2019 р. Авторка пісень.

МИКОЛА ДУШЕНКО: «я народився і виріс на Слобожанщині. Саме звідси – з цього краю і лине пісня-доля душі моєї; широтою степів і лугів тамтешніх малює уяви думок моїх золотистим кольором пшениці і ячменю, вівса та проса; медовим подихом квітучої в небо гречки і блакиттям синьоокого льону; бездонним просторовим піднебессям, що плине понад плантаціями цукрових буряків, кукурудзи і соняхів; зелених квітучих луків; рік і ставків, що виблискують неповторним ландшафтом на сонці поміж долин і узгір'їв Охтирщини. Плодючістю землі Сумської, старанністю рук працьовитих, незалежністю Духа людського і вивіреною суворістю доброти – усім цим «слобожанським колоритом» вихований я земляками в дусі трудівничім, несу в собі низку вірувань і сподівань дитячих. Які, дякуючи Богові, залишаються в мені незмінними і колисковими у безмірному хаосі буття та вивіреності часу…» Народився в с. Альоніно, нині Оленинське, після школи жив, навчався і працював в місті Києві.

==========

НАДІЯ КАРПЛЮК-ЗАЛЄСОВА народилася у селі Новий Витків, що на Львівщині. Село бере свої витоки з глибокої давнини. Тут народився і виріс Олександр Мишуга – славетний співак віденської опери, друг і соратник знаменитого Шаляпіна. Батьки привили з дитинства любов до слова і пісні. Після закінчення школи був філологічний факультет Дрогобицького Державного педагогічного інституту, вчителювання, виховання сина і доньки. Віршувати почала в юнацькому віці. А вже, коли душа розірвалась навпіл, – полилося… Спочатку тато пішов із життя, і лише трішечки пережив його рідний чоловік. Біль, страшний, не знаходив собі місця ні в душі, ні в серці. Рятувала поезія: почуття виливались у рядки і рими. Перша збірка, куди ввійшли твори – альманах «Наше слово», побачила світ на іспанській землі у м. Мадриді. Друкувалась у літературно-художньому журналі «ЛітераТ», у альманасі «Магія кохання» Лілії Стасюк, «Наше Слово-2» м. Мадрид, а також у літературно-мистецькому журналі «Склянка Часу Zeitglas». Член творчо-поетичного об'єднання «Наше Слово», заступник очільника в м. Мадриді.

ГАЛИНА КОРИЗМА-МИХАЙЛЮК народилася в с. Замулинці, на Коломийщині. З дитинства рідний край – карпатські смереки, стрімкоплинний Прут, краєвиди Гуцульщини надихнули пристрасну любов до поезії, малювання. Мріяла про вищу освіту художника в Прикарпатському університеті, але не судилося. Закінчила Львівський електротехнікум зв'язку. Перші вірші почала друкувати в районній газеті. У 2002 р. в м. Косові вийшла у світ перша збірка поезій «На крилах надії». В 2003 році, як і багато інших галичанок, виїхала на заробітки в Іспанію. З 2009 року плідно і активно займається поетичною та громадською діяльністю на теренах Мадридської автономії, приймає участь в українських культурно-релігійних заходах в Іспанії. Успішно друкується в різних виданнях. Видає свою другу збірку «Далекий берег журавлиний». Є однією з перших ініціаторів та організаторів створення творчо-поетичного об'єднання «Наше Слово» в Мадриді, його очільник. Оптиміст по життю. Живе мрією і надалі нести у світ духовне слово, бажає всім натхнення, миру, спокою, любові, а рідній Україні – щасливу долю…

==========

ОЛЬГА КОРНИЛЮК-ГУМЕНЮК: мої дитинство і юність пройшли в Новоселищі Золочівського р-ну на Львівщині. Закінчила Львівський політехнічний інститут. Працювала інженером-технологом на Золочівському радіозаводі. В Іспанії туга за сім'єю і небайдужість до майбутнього України вилились в поетичні рядки, які надруковані в збірці «Великодні дзвони», Мадрид-2010, а також в поетичному альманасі «Наше слово» видавництва «Писаний Камінь», м. Косів-2015 р. Цього ж року написала історію нашої родини. В ній – спогади моєї мами про її дядька Олексу, який воював в УПА і загинув за волю України, про мого діда Івана , що втік з німецького полону і дійшов до рідного дому. Там і спогади мого батька, що був засуджений до таборів у Воркуту і як там на Різдво готували коляди з Вертепом. Згадує мама і голод після війни. Історія кожної нашої родини – це частина історії України. Ми з чоловіком виховали двох синів і дочку. А вони подарували нам п'ятеро онуків. Наше щастя – діти, онуки, мама, родина, Батьківщина.

МАРІЯ МАЦЕВКО народилася 1 травня 1964 року в селі Залісся Чортківського району Тернопольської області. Чарівні краєвиди та мальовнича місцевість села, оточеного лісами, працьовиті та добродушні люди, поруч із якими зростала, учили мене любити, вірити, радіти життю, бачити прекрасне у кожному його прояві. Навчалася в Залісянській восьмирічній школі, яку згадую із теплотою і вдячністю до учителів, тому що кожен день, проведений у закладі, був уроком життя. Мріяла стати журналісткою, але життя внесло свої корективи. По закінченню Чортківського педагогічного училища, працювала у Чортківському ДЗ-4, де доля звела мене із чудовою людиною, душею колективу Любомирою Нарозею, яка створила музику до декількох моїх віршів. Моїм життєвим кредом було і є – жити у згоді зі своїм сумлінням. В людях ціную щирість, прямоту і порядність. Проживаю і працюю в Іспанії.

==========

ЛЮБОМИРА НАРОЗЯ: *«Моя музика ніжно звучала і не зраджувала вона. Дала крила, щоби я літала і ніколи не падала я»* – співачка, композитор і поет. Лауреат і дипломант всеукраїнських та міжнародних конкурсів української культури. Автор слів і музики понад 70 пісень. Живе і працює в Мадриді, де у 2007 р. з великим успіхом пройшов її творчий вечір. Походить з родини лемків. Народжена – с. Озеряни Борщівського р-ну на Тернопільщині. Має за плечима: музвідділ Чортківського педучилища, виступи солісткою у ВІА «Меломани» Ігоря Андріїшина, ВІА «Золоте руно» Івана Духніцького, ВА «Райдуга» при БК Чортківського ЦЗ, музкерівник д/с «Казка». Режисер-постановник і сценарист багаточисленних українських заходів в Іспанії – ініціатор, ідейний провідник і керівник презентаційної вистави поетів Мадриду під назвою «Наше Слово», однойменної з назвою виданого альманаху поезій. Успішний виступ «співаючих поетів» під керівництвом Любомири, дав поштовх зародженню бренда Творче Об'єднання «Наше Слово». Разом з вірною подругою по життю Любов'ю Волощук-Толмачовою очолюють Літературно-мистецьке товариство «Добродії» в м. Мадриді. *«Молюсь і плачу, співаю й тужу українською мовою»* – запевняє добродійка Любомира.

МАРІЯ СКОРОПАД народилася в далекому Сибіру, де були в засланні її батьки. З шести років проживала в селі В'язова, Львівської області. Середню школу закінчила в Жовкві, і пізніше Львіський технікум громадського харчування. Вийшла заміж, народила трьох дітей. Зараз бабуся, має семеро онуків. Вірші пише з дитинства. Перша збірка "Ностальгія" видана Львівським видавництвом "Каменяр" в 2010 році. В 2013-2014 роках вийшли в друк дитячі збірочки і гуморески. Пише Марія також пісні і колядки. Має вірші російською, українською, польською та іспанською мовами. Вони в неї різноманітні: Майдан, війна, кохання і зрада, любов до батьків, до дітей, до рідного краю, чужина. Як каже сама Марія: «Я найщасливіша в світі мама і бабуся і вдячна Богові за все, навіть за те, що опинилася одна на чужині та пройшла всі випробування емігрантської долі. Це все загартувало мене, зміцнило і я пізнала ціну свого життя».

==========

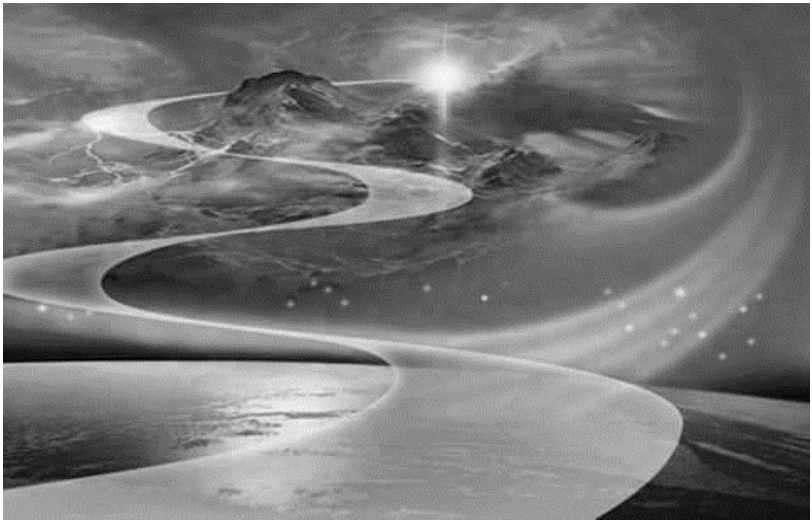

Використані в збірці фотоматеріали почерпнуті з мережі інтернету, авторам яких щиро дякуємо за інформаційну підтримку-допомогу. Редколегія видання.

ЗМІСТ

Думок суцвіття у сузір'ї почуттів. . . 3
Добродії (акровірш) 4
Додаток до теми 5
Поет – це не просто звичайна людина . . 6
Лірична скринька поетичної душі . . 8
Поет краси земної менестрель . . . **9**
Волощук-Толмачова Любов
На згадку 11
У кожнім часі 12
Не спиться… . . . . .
Природа – в мовчанні 13
Не йди ще, зачекай! 14
Вже й листопад завітав…. . . . 15
Накрохмалена зима 16
Поквапся, весно! . . . . .
Квітнева казка 17
У веснянім полоні 18
Новый день настаёт… . . . .
Сонячне прядиво 19
Гуменюк Валентина
Ранок на морі 20
Горизонт дрімав 21
Морська безмежність . . . .
Сходило сонце 22
Розморений день . . . . .
Весна і первоцвіт 23
Час пробудитись весні . . . .
Душенко Микола
Весна 24
Намалюй… . . . . .
Мить щастя . . . . .

Осінній сум дощу 25
У Києві осінь . . . . . .
Рік солдата 26
Пробуждение 27
Попробуй – обоснуй . . . . .
Кипарис 28
Между небом и землёй 29
Карплюк-Залєсова Надія
Сріблятся перли 30
Цілував світанок . . . . .
Весні 31
Липень місяць 32
Завтра буде осінь 33
Осінь іде . . . . . .
Заметіль 34
Коризма Галина
Вербова печаль 35
Полуничкі 36
А справді ж мавка у лісах блукає . . . .
Здрастуй, серпню 37
В Мадриді дощ 38
Місто з парасольками 39
Післядощове 40
Розмова з жовтнем 41
Хурделиця 42
Не рубай ялину! 43
Корнилюк Ольга
Осінь 45
Волошки й маки 46
Народза Любомира
Осінь 47
Симфонія зими 48
Дитячий світ на сторінках дорослих . **49**

Волощук-Толмачова Любов
Мати – Богородиця й мати – Батьківщина . 51
Чого ще треба 52
Гуцулочка маленька . . . .
Молитва за онука 53
Доня-донечко – ясне сонечко . . . 54
Огромен мир – у маленького детства . 55
Школа людяності 56
Кто послушает песню эту… . . . 57
Гуменюк Валентина
Запах Нового року 59
Годинник . . . . . .
Співає юність і краса 60
День народження в Іринки . . . 61
Стилем вільним 62
Душенко Микола
Відлуння 63
Чорнобривці в Іспанії – далекий світ мого дитинства
Божа милість 66
Все – по спіралі . . . . .
Світ життя 67
Із усмішкою йти через життя . . .
Родиться заново – при жизни неизбежно . . 68
Ми – Бога щедра дітвора . . . .
Карплюк-Залєсова Надія
Я порину у ранішні сни . . . 69
Моїй дитині-доні 70
Синові 71
Подаруй сироті по родині . . . 72
Новому поколінню 73
Сивочола княгине… 75
Мій теплий згорточок 76
Людського щастя прядиво . . . 77

Коризма Галина
Дві жменьки вишень 78
Подай йому хлібину 79
Корнилюк Ольга
Мій край – Золочівщина . . . 80
Мамині роки . . . . .
Лист до Святого Миколая . . . 81
Мацевко Марія
Найдорожче 83
Народзя Любомира
Мамина пісня 85
Юність не вернеш 86
Розмова з мамою 87
Братам 88
От і вся любов 90
Збережіть життя 91
Сповідь до матері . . . .
Скоропад Марія
Радість – це діти 93
Хочу сестричку 94
Заросла в саду стежина . . . 95
Хотіла б бути 96
Невигаданий ностальгії сум . . . **97**
Волощук-Толмачова Любов
Передмова 99
Всі ми – люди планети Земля . . . 100
Мне Украина – не чужая . . . 101
Никогда раньше не верила… . . . 102
*Tierra alejada… 103
Погана прикмета 104
Чи не занадто? 105
Я так хочу… 106
Гуменюк Валентина 107

Літа в чужині 107
Приречене 109
Зіткати життя . . . . . .
На коліна 110
Шукати слави . . . . . .
Білий птах з міткою 111
Для людей . . . . . .
Горить свіча 112
Лиш вибрані 113
Душенко Микола
Пам'ятне… 114
Будьмо в рості! . . . . . .
Дух еволюції 115
Карма і народ 116
Із циклу «Небесна сотня». . . . . .
Неошуканість думок: хто «дурніший» – зробить крок… 117
Дух роду 119
В «Кайданах долі» 121
Так зріє біль… 122
Грань з огляду… 123
В.Г. . . . . .
Дилема сутності 124
Поет і істина 125
Життєва правда 126
*****Одкровенна відвертість . . . . .
Питання вічності 127
Карплюк-Залєсова Надія
Пісень лебединих… 128
На засніжених просторах 129
Революція зради . . . . . .
Не купуйте шоколади 130
Дети войны 131
Поклін тобі, рідна… 132

А я тебе впізнаю… 133
Дай руку, побратиме 134
Коризма Галина
А липи цвітуть у Мадриді . . . 135
Коли приїду в Україну 136
Віддай доземний уклін . . . .
Вечеря в чужині 137
Українцю, я вірю у тебе! 138
Корнилюк Ольга
Лист коханому 140
Ми не блуднії діти, Вкраїно . . . 141
Дзвони України . . . . .
Народзя Любомира
Два поля і одне життя 143
Я пишаюсь, що я – українка! . . . 144
Розбите гніздо 145
Нашого цвіту 146
Плаче Україна 147
Україна, встань з коліна! 148
Розстріляна молодість . . . .
Не паплюжте мою Україну . . . 149
Скоропад Марія
Поїхав син на Майдан . . . 150
Сніг летить… 151
Хай Україну Господь береже . . . 152
На сенс буття свій погляд особистий . 153
Волощук-Толмачова Любов
Філософія поету притаманна . . . 155
Дивлюсь я на світ… 156
Щоденні маски 157
Стан душі 158
На повітряній кулі 159
Пускай планета полнится поэтами! . . 160

Мій чистий аркуш 161
Гуменюк Валентина
Не варто у неправду вбирать долю . . 162
Ты лжешь 163
Лиш крок . . . . . .
В Твоїх руках 164
Два «я» . . . . . .
Оновлення 165
Приниження??? . . . . .
В далекий світ пелюсткою . . . 166
У кожного – своя розмітка віх . . . 167
Мовчання 168
В твоїх зіницях . . . . .
Душенко Микола
Мій Ангел 169
Хвала Тобі, наш рідний Боже! . . .
Я православний 170
Мелодія Всесвіту 171
Творчим людям 172
Пласт мозаїки . . . . .
Хто ми є?!.. 173
Сюрреалізм думок . . . .
Ми всі… . . . . .
Грані… 174
Праведний путь . . . . .
Одвічна тема… . . . . .
Геть ілюзіям 175
Що є життям . . . . .
Рости!.. . . . . .
Від «А» до «Я»… 176
Тік-так . . . . . .
«Філософська проза» 177
Приреченість 180

Я є душа 181
Чому людина прагне визнання . . .
Свідомо ми в собі… . . . .
Брехнею пройдеш світ… . . .
Карплюк-Залєсова Надія
«Енергія любові» 182
Буття моє 183
Ти знаєш, земле… 184
Моє буття 185
Є невблаганним дещо в світі . . . 186
Не ладен світ… 187
Шпаринку правди . . . .
Рясен смуток 188
Коризма Галина
Сильна духом 189
Вільна 190
Спасибо жизнь 191
Поету 192
Корнилюк Ольга
Брат Сина Божого . . . 193
Народзя Любомира
Іду до Бога 194
Зоряні світи Вічності 195
Помережене щастя 196
Скоропад Марія
Нічого не буває просто так . . . 197
Крила щастя 198
Внутрішній голос 199
*Nuestro destino 200
*Sol en mi ventana . . . .
***Калейдоскоп рядків різноманітних . . 201**
Волощук-Толмачова Любов
Калейдоскоп катренових рядків . . . 203

Що криється у імені твоїм? . . . 203
ОБС 204
Не потрібна жінкам освіта . . . 205
Не вірю дзеркалу кривому . . . 206
Много ли женщине надо? . . . 208
Байка 209
Гуменюк Валентина
Гамаюн или неоконченный сон . . . 213
Літати, щоб не вмерти . . . 214
Тобі знайоме відчуття? . . . .
Душенко Микола
Пісня Любові і Вічності 215
Лесі Утриско (Воробець) 216
Наталії Шпак-Кучер . . . .
Поетам 217
Поету (В.Мошуренку) . . . .
Великодні дзвони 218
Миколі Стасюку 219
Степанові… Козаку… . . . .
Петрові Варцабі . . . .
Любові Волощук . . . .
Любомирі Нарозі 220
«Душеночки»: . . . . .
Не до людей я дослухаюсь . . .
Із ПраВічних основ 226
Карплюк-Залєсова Надія
Тримайся, фортуно! 227
На каву до Львова 228
Вітаємо, мамо! 229
Коризма Галина
Пасочка 230
Писанка 231
Окуляри 232

Нарозя Любомира
Мене батьки назвали Любомирою . . 233
Фортеп'яно . . . . .
Лемківщино наша мива . . . 234
Дівчата, нащо вам курити? . . . 236
Скоропад Марія
Пішла старенька з цього світу . . . 237
Винахідливість 238
Я так само хочу 239
Вірші співучі у палітрі нотній . . . 241
Волощук-Толмачова Любов
Всього – сім нот, а диво-то яке! . . 243
Акровірш «Дві пісні – дві долі» . . 244
Дві пісні, дві долі 245
Долі скерцо 246
З любов'ю до України 247
Не журись! 248
Білий птах з чорною ознакою . . . 249
Небесний музикант 250
Зупини музику! 251
Вічна музика 253
Гуменюк Валентина
Княгині українські 255
Будь навік благословенна. . . . 256
Каштани 257
Душенко Микола
Слава Україні 258
Мої батьківщино-роди́но 259
Дальняя дорога – мост наперевес . . 260
Моя держава Україна 261
З нами Бог! 263
Пісня-молитва «Україна моя Мудрочола» . 264
Карплюк-Залєсова Надія . . . 265

Колискова для доні 265
Мамин сон 266
Ясени 267
Коризма Галина
Осінь 268
Повернусь 269
Дві берізки 270
Корнилюк Ольга
Коломийки у Мадриді 271
Подруги мої 272
Нарозя Любомира
Моя музика 273
Тобі присвячую пісні . . . .
Вальс для вас 275
Скоропад Марія
Україна – святиня. 276
Усе в житті залежить від ЛЮБОВІ . . **277**
Волощук-Толмачова Любов
Основа основ 279
Натільним хрестиком 280
Спекотна віхола . . . . .
Не – мій! 281
Млинар 283
Не повертаюсь! . . . . .
Серце спить 284
Трикрапкою… 285
Про любов… 286
Примружене щастя… 287
Трафарет 288
Любов і ненависть 289
Гуменюк Валентина
Тебе співає 290
Лиш мить . . . . .

Сплелися у пристрасті руки . . . 291
Кохання душ 292
Прощати . . . . . .
Поиск 293
Чужая жизнь 294
Душенко Микола
Кохання починається з глибин… . . 295
Тобі . . . . . .
Фізики і лірики 296
Єдність . . . . . .
Животворча любов 297
Шануймося, кохаймося . . . .
Осень… 298
Непогода . . . . . .
Это я . . . . . .
Рассветное 299
І.П. . . . . .
Лекало долі 300
«Эпитафия» 301
Постскриптум 303
Поезія . . . . . .
Підсумок . . . . . .
Карплюк-Залєсова Надія
Кохаю 304
А ти мені наснилася із ночі . . .
Спи, кохана 305
Все розумію… 306
Забери у літо . . . . .
Навчилася жити 307
Мой приз 308
Между строчек читай . . . .
Я бы очень хотела… 309
Обожаю я синь твоих глаз . . . 310

Коризма Галина
Чорна кава в порцеляні білій . . . 311
Роздуми 312
Тебе нема 313
Незнайомцю . . . . .
Как хорошо, что есть любовь! . . . 314
Мацевко Марія
Не вбивайте любов! 316
Залишайся в моїх снах 317
Сад пісень 318
Народзя Любомира
Віра, надія, любов 319
Кохана…бажана…єдина… . . . 320
Мадридське танго . . . .
Ту́га 322
Я не маю прав на любов . . . 323
Скоропад Марія
Свідки – місяць і зорі 324
Зажгите свечи 325
Кохання 326
Не паліть мости 327
Тлумачник поетичних слів та фраз . . **328**
Любов Волощук-Толмачова . . . 333
Валентина Гуменюк . . . .
Микола Душенко 334
Надія Карплюк-Залєсова . . .
Галина Коризма-Михайлюк . . . 335
Ольга Корнилюк-Гуменюк . . .
Марія Мацевко 336
Любомира Народзя . . . .
Марія Скоропад 337
Світлини нашого життя . . . **351**
Впиши своїх земляків 367

СВІТЛИНИ НАШОГО ЖИТТЯ

Любомир Калинець, (Світлина зверху: Петро Варцаба і Василь Квасновський)

На верхньому фото - ВІА « МЕЛОМАНИ», на нижньому - ВІА «ЗОЛОТЕ РУНО» , солістка – ЛЮБОМИРА НАРОЗЯ

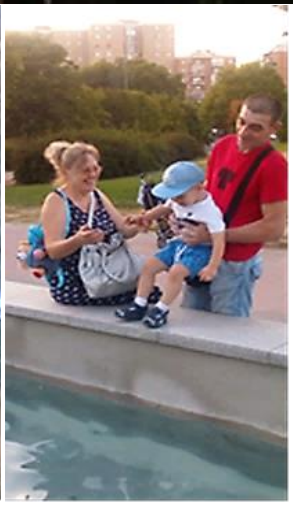

Любов Волощук-Толмачова

Валентина Гуменюк

Микола Душенко

Надія Карплюк-Залєсова

Ольга Корнилюк-Гуменюк

Галина Коризма-Михайлюк

Марія Мацевко

Любомира Нарозя-Товпак

Марія Скоропад

КОБЗАР

Конгрес
захисту
української
мови
Куліш П.
Ужвій Н.
Довженко О.
Липинський В.
Богдановський В.
Кочерга І.
Поліщук В.
Леся Українка
Васильченко С.
Яворський Стефан
Туптало Д.
Максим Рильський
Остап Вишня
Іван Вишенський
Бойчук М.
Сковорода Г.
Франко І.
Малишко М.
Панас Мирний
Майстеренко І.
Іван Мазепа
Ліна Костенко
Глібов Л.
Крушельницька С.
Котляревський І.
Шевченко Т.
Олесь Гончар
Чабанівський М.
Стефаник В.
Скоропадський І.
Василь Стус
Чапля І.
Кобилянська О.
Осмачка Т.
Сосюра В.
Божко С.
Карпенко-Карий
Комаров М.
Кропивницький І.
Крижанівський С.
Гришко М.
Вінграновський М.
Маланюк Є.
Кравченко В.
Витеславський Л.
Донцов Д.
Стражеско М.
Куліш М.
Ісмаїл Гаспринський
Зібер М.
www.kzum.org.ua

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ ТОВАРИСТВО
«ДОБРОДІЇ»

ПОЕТИЧНИЙ АЛЬМАНАХ

"Писаний Камінь"
Косів
2019

Видрукувано в ПП "Писаний Камінь"
Свідоцтво Держ. Реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел-факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 25.02.19. Формат 60х84\16.
Папір офсетний. Друк офсетний. Умов. друк. арк. 21, 16.
Обл.-вид. арк. 14,47. Тираж 500 прим. Замовне 506.